

รายละเอียดของหลักสูตร
หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ
(หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559)

ชื่อสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขต/คณะ/ภาควิชา วังท่าพระ บัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชาออกแบบเครื่องประดับ

หมวดที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. รหัสและชื่อหลักสูตร

1.1 รหัสหลักสูตร 25530081100255

1.2 ชื่อหลักสูตร

ภาษาไทย

หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ

ภาษาอังกฤษ

Master of Fine Arts Program in Jewelry Design

2. ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

ชื่อเต็มภาษาไทย

ศิลปมหาบัณฑิต (การออกแบบเครื่องประดับ)

ชื่อเต็มภาษาอังกฤษ

Master of Fine Arts (Jewelry Design)

ชื่อย่อภาษาไทย

ศล.ม. (การออกแบบเครื่องประดับ)

ชื่อย่อภาษาอังกฤษ

M.F.A. (Jewelry Design)

3. วิชาเอก

ไม่มี

4. จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร

ไม่น้อยกว่า 40 หน่วยกิต

5. รูปแบบของหลักสูตร

5.1 รูปแบบ หลักสูตรระดับปริญญาโท หลักสูตร 2 ปี

5.2 ภาษาที่ใช้ ภาษาไทย

5.3 การรับเข้าศึกษา รับทั้งนักศึกษาไทยและนักศึกษาต่างชาติที่สามารถใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี

5.4 ความร่วมมือกับสถาบันอื่น เป็นหลักสูตรเฉพาะของมหาวิทยาลัยศิลปากร

5.5 การให้ปริญญาแก่ผู้สำเร็จการศึกษา ให้ปริญญาเพียงสาขาวิชาเดียว

6. สถานภาพของหลักสูตรและการพิจารณาอนุมัติ/เห็นชอบหลักสูตร

หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559 เริ่มเปิดสอนภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2559

คณะกรรมการวิชาการให้ความเห็นชอบในการประชุมครั้งที่ 7/2559

วันที่ 7 เดือนเมษายน พ.ศ. 2559

คณะกรรมการกลั่นกรองหลักสูตร กลุ่มสาขาศิลปะและการออกแบบ ให้ความเห็นชอบในการประชุมครั้งที่ 3/2559 วันที่ 8 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2559

สภามหาวิทยาลัยอนุมัติหลักสูตรในการประชุมครั้งที่ 7/2559 วันที่ 10 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2559

7. ความพร้อมในการเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐาน
ปีการศึกษา 2560

8. อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษา

- 8.1 ผู้บริหารในธุรกิจด้านเครื่องประดับและโลหะภัณฑ์
- 8.2 นักออกแบบเครื่องประดับและโลหะภัณฑ์
- 8.3 นักวิชาการหรือนักวิจัยด้านการออกแบบเครื่องประดับและโลหะภัณฑ์
- 8.4 ประกอบวิชาชีพอิสระในธุรกิจด้านเครื่องประดับและโลหะภัณฑ์
- 8.5 ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมด้านเครื่องประดับและโลหะภัณฑ์ ทั้งด้านระบบการผลิตและวัสดุที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาสินค้าเครื่องประดับและโลหะภัณฑ์ของประเทศไทย

9. ชื่อ นามสกุล เลขประจำตัวบัตรประชาชน ตำแหน่งและคุณวุฒิการศึกษาของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

- 9.1 นาง สุภาวี ศิรินคราภรณ์ เลขประจำตัวประชาชน X-XXXX-XXXXX-XX-X
ตำแหน่ง รองศาสตราจารย์
คุณวุฒิ Ph.D. (Jewellery and Related Objects)
Birmingham City University, UK (2003)
MA (Jewellery) Royal College of Art, UK (1999)
ศ.บ. (เครื่องเคลือบดินเผา) มหาวิทยาลัยศิลปากร (2539)
- 9.2 นายวีรวัฒน์ สิริเวสมาศ เลขประจำตัวประชาชน X-XXXX-XXXXX-XX-X
ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์
คุณวุฒิ Ph.D. (Jewellery and Related Objects)
Birmingham City University, UK (2006)
Dip. (Disegno del Gioiello) Istituto Europeo di Design, Italy (2001)
ศ.บ. (ประติมากรรม) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร (2537)

- 9.3 นางสาว ปฐมาภรณ์ ประพิศพงศ์วานิช เลขประจำตัวประชาชน X-XXXX-XXXXX-XX-X
ตำแหน่ง อาจารย์
คุณวุฒิ วท.ด. (วัสดุศาสตร์) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2551)
วท.ม. (วัสดุศาสตร์) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2547)
วท.บ. (วัสดุศาสตร์-เทคโนโลยีอัญมณี) มหาวิทยาลัยบูรพา (2543)

10. สถานที่จัดการเรียนการสอน

- 10.1 คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากรวังท่าพระ เลขที่ 31 ถนนหน้าพระลาน แขวง
พระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200
10.2 คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ เลขที่ 6
ถนนราชมรรคาใน ตำบลพระปฐมเจดีย์ อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัด นครปฐม 73000

11. สถานการณ์ภายนอกหรือการพัฒนาที่จำเป็นต้องนำมาพิจารณาในการวางแผนหลักสูตร

11.1 สถานการณ์หรือการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

สืบเนื่องจากแผนระยะยาวภายใต้บทบัญญัติของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 11 ที่มุ่งเน้นการนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว การยึดทางสายกลางบนพื้นฐานของความสมดุลพอดี รู้จักประมาณอย่างมีเหตุผล มีความรอบรู้เท่าทันโลกเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต เพื่อมุ่งให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและความอยู่ดีมีสุขของคน เฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน ไทย โดยยึด “คนหรือทุนมนุษย์” เป็นศูนย์กลางการพัฒนา และการให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างทุนของประเทศที่มีอยู่ให้เข้มแข็ง มีพลังเพียงพอในการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนาประเทศ กอปรกับการพัฒนาทุนมนุษย์ให้เข้มแข็งให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคศตวรรษที่ 21 และการเสริมสร้างปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพของคน ทั้งในเชิงสถาบัน ระบบ โครงสร้างของสังคมให้เข้มแข็งสามารถเป็นภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

นอกเหนือจากการพัฒนาทุนมนุษย์แล้ว หลักสูตร ฯ คำนึงถึงการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจบนฐานความรู้ด้วย ดังนั้น เนื้อหาของหลักสูตร ฯ จึงสร้างความสอดคล้องกับนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ซึ่งยุทธศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์ คือ “ยุทธศาสตร์ข้อที่ 4 การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม” ให้เป็นพลังการขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน เน้นการนำความคิดสร้างสรรค์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทรัพย์สินทางปัญญา วิจัยและต่อยอด ถ่ายทอด และประยุกต์ใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์สามารถพัฒนาบุคลากรวิชาชีพเชิงสร้างสรรค์ให้ตรงกับความต้องการของตลาดและพัฒนาสถาบัน รวมทั้งเตรียมความพร้อมทางด้านวิชาการที่สนับสนุนให้บุคลากรวิชาชีพใช้ทรัพย์สินทางปัญญาหรือความคิดเพื่อเข้าถึงแหล่งเงินทุน และขับเคลื่อนหรือสร้างโอกาสให้กับผู้ประกอบการ รวมทั้ง การพัฒนาการรูปแบบสินค้าให้มีความทัดเทียมทันต่อคู่แข่งและการเปลี่ยนแปลงของโลกตลอดจนการปรับปรุงการผลิตของภาคอุตสาหกรรมไปสู่การผลิตแบบสิ่งแวดล้อมและคาร์บอนต่ำ และใช้พลังงานทดแทน

11.2 สถานการณ์หรือการพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรม

การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 11 นั้น เร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคม และระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ วัฒนธรรม เทคโนโลยี นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของสังคมไทยตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ยุทธศาสตร์ที่มีความเกี่ยวพันโดยตรง คือ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน โดยหลักสูตรสอดแทรกการพัฒนาคนด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่เสริมสร้างวัฒนธรรม การเกื้อกูล พัฒนาทักษะอาชีพ เพื่อต่อยอดสู่การสร้างนวัตกรรมที่เกิดจากการฝึกฝนเป็นความคิดสร้างสรรค์ ปลุกฝังและเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมมีจิตสำนึก และมีความภูมิใจในความเป็นไทย มีระเบียบวินัย มีจิตสาธารณะ คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมและยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และใช้วิชาความรู้เพื่อประกอบอาชีพ เตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ยุทธศาสตร์ดังกล่าวมีความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยความสำเร็จที่จะทำให้ภาคประชาสังคมเข้มแข็งด้วยกลไกการดำเนินงานการบริหารจัดการองค์ภาคประชาสังคมและการเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายตลอดจนการเก็บรวบรวมข้อมูลของภาคประชาสังคมอย่างเป็นระบบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือระดับพื้นที่ในการพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็งด้วยธรรมชาติของสาขาวิชา กับการศึกษาของหลักสูตรฯ ที่มุ่งเน้นการสร้างนักวิชาการและนักออกแบบเครื่องประดับ ซึ่งต้องทำการศึกษาปัจจัยทางสังคมตั้งแต่ระดับมหภาค เพื่อตอบสนองต่อการผลิตและการบริโภคในหน่วยย่อยของสังคม โครงสร้างหลักสูตร และคุณภาพการสอนที่สอดคล้องกับปณิธานของมหาวิทยาลัยศิลปากร ย่อมทำให้สามารถสร้างมหาบัณฑิตที่เข้าใจสถานการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม และสามารถสร้างสรรค์หนทางในการพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมไทยในทิศทางของแผนยุทธศาสตร์ข้างต้นได้

12. ผลกระทบจากข้อ 11.1 และ 11.2 ต่อการพัฒนาหลักสูตรและความเกี่ยวข้องกับพันธกิจของสถาบัน

12.1 การพัฒนาหลักสูตร

ผลกระทบจากสถานการณ์ภายนอกในการพัฒนาหลักสูตรคือ ประเด็นสำคัญสำหรับการพัฒนาหลักสูตรในเชิงรุกให้มีศักยภาพและสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามวัฒนธรรมร่วมสมัย และเอื้อต่อการดำรงชีพของบัณฑิตในสังคมได้อย่างเป็นสุข มีศักดิ์ศรี มีคุณธรรม มีความยั่งยืน และรองรับการแข่งขันที่เสียเปรียบทั้งด้านเทคโนโลยีของประเทศผู้นำทางอุตสาหกรรมที่สูงกว่าและพัฒนาก้าวหน้าไกลกว่า สามารถค้นหาวิถีทางแข่งขันกับประเทศผู้ผลิตที่มีความได้เปรียบด้านค่าแรง โดยการผลิตบุคลากรทางด้านศิลปะ และการออกแบบเครื่องประดับที่มีศักยภาพสูงสอดคล้องตามยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุทธศาสตร์ที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากรเป็นผู้นำการถ่ายทอดความรู้ศิลปวัฒนธรรมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทั้งในระดับชาติและนานาชาติ ทั้งใน

มาตรการที่ 1 บรรจुरายวิชาด้านศิลปะให้เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษา

มาตรการที่ 2 พัฒนาหลักสูตรเฉพาะทางเพื่อเรียนรู้การเป็นผู้ประกอบการเตรียมการรองรับ

มาตรการที่ 4 พัฒนาหลักสูตรที่มีลักษณะสหวิทยาการโดยเน้นการบูรณาการความรู้ด้านศิลปะ และวัฒนธรรมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์เพื่อให้เกิดความหลากหลายทางการศึกษาและการใช้ทรัพยากรร่วมกัน

มาตรการที่ 6 ผลิตถ่ายทอดและให้บริการข้อมูลสารสนเทศทางด้านศิลปะวัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาแก่สาธารณชน

12.2 ความเกี่ยวข้องกับพันธกิจของสถาบัน

ผลกระทบจาก ข้อ 11.1สถานการณ์ภายนอก หรือ ข้อ 11.2การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีต่อพันธกิจของมหาวิทยาลัยที่มุ่งสู่ความเป็นเลิศทาง 5 ด้านได้แก่

- 1) ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถมีคุณธรรมและจริยธรรม
- 2) เป็นเลิศทางศิลปะและวัฒนธรรมพร้อมทั้งพัฒนาด้านมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 3) เป็นศูนย์กลางทางศิลปะและวิทยาการของภูมิภาคตะวันตกของไทยและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
- 4) เป็นองค์กรที่มีการบริหารจัดการที่ดีมีประสิทธิภาพโปร่งใสตรวจสอบได้ และประชาคมมีส่วนร่วม
- 5) เป็นองค์กรเสริมสร้างความเข้มแข็งให้สังคมและชุมชน กอปรกับปณิธานในการสร้างบัณฑิตที่มีภูมิปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ยึดมั่นในคุณธรรม มีความรับผิดชอบต่อสังคมประเทศชาติ และมนุษยชาติ การพัฒนาหลักสูตรจึงต้องเน้นการต่อยอดบัณฑิตจากสาขาวิชาต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องกับด้านอณุมณีและเครื่องประดับให้มีความสามารถสูงในการวิจัยและค้นคว้าหาความชำนาญเฉพาะด้านของตนที่สามารถประยุกต์เป็นภูมิปัญญาใหม่ๆในสาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับภายใต้กรอบด้านวินัย จริยธรรม และคุณธรรม

13. ความสัมพันธ์ (ถ้ามี) กับหลักสูตรอื่นที่เปิดสอนในคณะ/ภาควิชาอื่นของสถาบัน
ไม่มี

หมวดที่ 2 ข้อมูลเฉพาะของหลักสูตร

1. ปรัชญา ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1.1 ปรัชญา

ผลิตมหาบัณฑิตในสาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับที่มีความสามารถในการออกแบบเครื่องประดับขั้นสูง เพื่อตอบสนองความต้องการในวิชาชีพเครื่องประดับ เป็นผู้มีความรู้ มีความรับผิดชอบต่อสังคม มีจรรยาบรรณในวิชาชีพ และสนับสนุนให้มหาบัณฑิตสามารถผลิตผลงานวิจัย ตำรา ข้อมูลทางวิชาการ ผลงานศิลปะการออกแบบเครื่องประดับ และงานสร้างสรรค์ด้านนวัตกรรมทางเครื่องประดับ

1.2 ความสำคัญ

เนื่องด้วยฐานความรู้และการวิจัยธุรกิจด้านการออกแบบเครื่องประดับพัฒนาไม่เพียงพอต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก ในขณะที่สถานการณ์ทางเศรษฐกิจต้องเผชิญกับคู่แข่งที่ได้เปรียบอย่างยิ่ง เช่น จีน อินเดีย เวียดนาม ส่งผลให้การเคลื่อนย้ายของทุนเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จึงทำให้ธุรกิจเครื่องประดับส่งออกของประเทศไทยเกิดภาวะถดถอยลงต่อเนื่องเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุที่ว่า กิจการส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับของประเทศไทยส่วนมากมีสถานะเป็นเพียงผู้รับจ้างผลิตเครื่องประดับ และไม่สามารถพัฒนาตัวเองสู่การเป็นประเทศผู้ออกแบบได้อย่างแท้จริงได้ทันเวลา เมื่อเทียบกับอนาคตการเติบโตของธุรกิจเครื่องประดับที่ยังดำเนินการอยู่ วงการธุรกิจการออกแบบเครื่องประดับจำต้องเปลี่ยนแปลงให้ธุรกิจมีทิศทางที่มีเอกลักษณ์ของตนเอง มีฐานการสร้างสรรค์ และผลิตจากระบบการศึกษาด้านสุนทรียศาสตร์ รสนิยม ตลอดจนเทคโนโลยีที่รองรับอย่างเหมาะสมกับทิศทางขององค์กร เช่นเดียวกับ การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ซึ่งชนชั้นผู้ขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยจะเปลี่ยนจากชนชั้นกรรมาชีพและพ่อค้า ไปสู่กลุ่มผู้มีการศึกษาเฉพาะทาง ดังนั้น จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่สถาบันอุดมศึกษาต้องเร่งผลิตกลุ่มชนดังกล่าว เพื่อสร้างบุคลากรผู้ขับเคลื่อนสังคมไทยยุคใหม่ให้ดำเนินไปอย่างมั่นคง ยั่งยืน และคำนึงถึงกรอบจรรยาบรรณและจริยธรรมควบคู่กันไป

ปัจจุบันการจัดการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการออกแบบอัญมณีและเครื่องประดับในประเทศ มีเพียงแห่งเดียว คือ หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาการออกแบบเครื่องประดับ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร (ซึ่งได้เปิดดำเนินการจัดการเรียนการสอนเป็นระยะเวลาห้าปี นับตั้งแต่ พ.ศ. 2554) และมีจุดเด่นด้านบุคลากร เนื่องจากคณาจารย์ของหลักสูตรฯ จบการศึกษาระดับปริญญาโทและเอก ด้านอัญมณีและเครื่องประดับโดยตรงจากหลากหลายประเทศ ได้แก่ สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และจากสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องในประเทศ อาทิ ทัศนศิลป์ ประติมากรรม วัสดุศาสตร์ และประวัติศาสตร์ศิลปะ ทำให้หลักสูตรฯ สามารถรองรับนักศึกษาผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีที่จบจากสถาบันอื่นๆ และตระหนักถึงการเรียนรู้เชิงบูรณาการจากนักศึกษาต่างสาขา สามารถสร้างประสิทธิผลขององค์ความรู้ด้านการออกแบบเครื่องประดับในลักษณะใหม่ๆ

เพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ภาควิชาออกแบบเครื่องประดับจึงมีแผนปรับปรุงหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ ให้มีความทันสมัย พัฒนาตามองค์ความรู้ด้านต่างๆ หรือเทคโนโลยีที่มีความก้าวหน้า โดยหลักสูตรฯ มุ่งผลิตบัณฑิตเพื่อตอบสนองตามความต้องการของสังคม เป็นนักออกแบบระดับสูงที่มีบทบาทต่อการขับเคลื่อนระบบอุตสาหกรรมการผลิต

เครื่องประดับ สอดคล้องต่อการเปลี่ยนแปลงรูปแบบธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และเป็นผู้ตั้งมั่นอยู่บนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อสังคมและทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม เพื่อขับเคลื่อนภาคการผลิตสินค้าและบริการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางของการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างคุ้มค่า รวมถึง การสร้างบุคลากรในฐานะอาจารย์ผู้สอนสาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ ทั้งระดับปริญญาตรีและโท หรือส่งเสริมบุคลากรของชาติ ให้มีความสามารถในการค้นคว้า วิจัย และถ่ายทอดเทคโนโลยี ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบตำรา บทความวิชาการ และเทคโนโลยีทางการสื่อสารใหม่ๆ

1.3 วัตถุประสงค์

- 1.3.1 ผลิตมหาบัณฑิตที่สามารถบูรณาการความคิด ความรู้การสร้างสรรค์ด้านการออกแบบเครื่องประดับขั้นสูง สามารถค้นคว้าและวิจัยด้วยเทคโนโลยีหรือทฤษฎีใหม่ๆ รวมทั้งออกแบบเครื่องประดับโดยคำนึงถึงรากเหง้าทางภูมิปัญญาและทักษะฝีมือประณีตศิลป์
- 1.3.2 เพื่อพัฒนาความรู้และเพิ่มความสามารถการผลิตงานนวัตกรรมเครื่องประดับ โดยมุ่งเน้นการสร้างเอกลักษณ์ของผลงานเฉพาะบุคคล
- 1.3.3 สามารถผลิตนักวิชาการด้านการออกแบบเครื่องประดับ

2. แผนพัฒนาปรับปรุง

แผนการพัฒนา/เปลี่ยนแปลง	กลยุทธ์	หลักฐาน/ตัวบ่งชี้
ปรับปรุงหลักสูตรให้เป็นไปตามมาตรฐานที่ สกอ. กำหนดทุก 5 ปี	ประเมินหลักสูตรประจำปี	-เอกสารการปรับปรุงหลักสูตร -รายงานผลการประเมินหลักสูตรต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาทางวิชาการสาขาวิชา
ปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยและสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติทุก 5 ปี	- ติดตามการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและสังคม ที่ส่งผลต่อวงการการออกแบบเครื่องประดับ - จัดประชุมหรือสัมมนาศิษย์เก่าผู้ประกอบการวิชาชีพเครื่องประดับ	- สนับสนุนคณาจารย์ทำวิจัยและแสดงผลงานสร้างสรรค์ เพื่อแสดงออกถึงองค์ความรู้ที่ก้าวหน้า - ประมวลข้อคิดเห็นจากคำแนะนำของศิษย์เก่าผู้ประกอบการวิชาชีพเครื่องประดับ
แผนการส่งเสริมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญภายในระยะเวลา 5 ปี	-จัดกิจกรรมเสริมนอกหลักสูตรที่เน้นทักษะการเรียนรู้ทั้ง 5 ได้แก่ ส่งเสริมการจัดสัมมนาทางวิชาการ การจัดแสดงผลงานสร้างสรรค์ของนักศึกษา และ ส่งเสริมการเผยแพร่ผลงานวิชาการ	หลักฐานการสัมมนา การจัดแสดงผลงานสร้างสรรค์ หรือการเผยแพร่ผลงานวิชาการ

แผนการพัฒนาทักษะการสอน/ การประเมินผลของอาจารย์ตามผล การเรียนรู้อย่างน้อย 5 ด้านตาม กรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2552 ภายในระยะเวลา 5 ปี	ส่งเสริมให้คณาจารย์พัฒนาทักษะ การสอนของอาจารย์ที่เน้นการ สอนด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้าน ความรู้ ทักษะทางปัญญา ทักษะ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและ ความรับผิดชอบ ทักษะในการ วิเคราะห์และสื่อสาร โดยเข้า ร่วมกับกิจกรรมพัฒนาด้านต่างๆ ซึ่งจัดโดยองค์กรต่างๆ	การประเมินผลจากการเข้าร่วม กิจกรรมการอบรมเพิ่มพูนทักษะ ด้านต่างๆของคณาจารย์ โดย รายงานในที่ประชุมภาควิชาฯ
--	---	--

หมวดที่ 3 ระบบการจัดการศึกษา การดำเนินการ และโครงสร้างของหลักสูตร

1. ระบบการจัดการศึกษา

- 1.1 ระบบ จัดการศึกษาในระบบทวิภาค ข้อกำหนดต่างๆให้เป็นไปตามเกณฑ์หลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2558 และ/หรือที่มีการเปลี่ยนแปลงภายหลัง
- 1.2 การจัดการศึกษาพิเศษภาคฤดูร้อน มีการจัดการเรียนการสอนภาคพิเศษฤดูร้อนทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพิจารณาของคณะกรรมการประจำหลักสูตร
- 1.3 การเทียบเคียงหน่วยกิตในระบบทวิภาค ไม่มี

2. การดำเนินการหลักสูตร

2.1 วัน – เวลาในการดำเนินการเรียนการสอน

ภาคการศึกษาต้น	เดือนสิงหาคม-ธันวาคม
ภาคการศึกษาปลาย	เดือนมกราคม-พฤษภาคม
ภาคการศึกษาพิเศษฤดูร้อน	เดือนมิถุนายน-สิงหาคม

2.2 คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา

- 1) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับด้านอัญมณีและเครื่องประดับ หรือมีประสบการณ์ในงานด้านอัญมณีและเครื่องประดับอย่างน้อย 2 ปี โดยดุลยพินิจของคณะกรรมการประจำหลักสูตร
- 2) มีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากร ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2550 ข้อ 7 และ/หรือที่มีการเปลี่ยนแปลงภายหลัง

2.3 ปัญหาของนักศึกษาแรกเข้า

นักศึกษาจากสาขาวิชาอื่นที่ไม่ใช่สายวิชาการออกแบบเครื่องประดับขาดพื้นฐาน ต้องได้รับการแก้ปัญหาด้วยการลงทะเบียนรายวิชาปรับพื้นฐาน

2.4 กลยุทธ์ในการดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหา/ข้อจำกัดของนักศึกษาในข้อ 2.3

ลงทะเบียนรายวิชาปรับพื้นฐานจำนวน 2-3 รายวิชาเพิ่มเติม โดยไม่นับหน่วยกิตรวมเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรและจะต้องผ่านการวัดผลโดยมีค่าระดับเป็น S (Satisfactory)

2.5 แผนการรับนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาในระยะ 5 ปี

ชั้นปีที่	จำนวนนักศึกษาแต่ละปีการศึกษา				
	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562	ปี 2563
ชั้นปีที่ 1	15	15	15	15	15
ชั้นปีที่ 2	0	15	15	15	15
รวม	15	30	30	30	30
จำนวนที่คาดว่าจะสำเร็จการศึกษา	0	15	15	15	15

2.6 งบประมาณตามแผน

2.6.1 งบประมาณรายรับ (หน่วย บาท)

รายละเอียดรายรับ	ปีงบประมาณ				
	2559	2560	2561	2562	2563
ค่าบำรุงการศึกษา	52,500	105,000	105,000	105,000	105,000
ค่าลงทะเบียน	720,000	1,440,000	1,440,000	1,440,000	1,440,000
เงินอุดหนุนจากรัฐบาล	-	-	-	-	-
รวมรายรับ	772,500	1,545,000	1,545,000	1,545,000	1,545,000

2.6.2 งบประมาณรายจ่าย (หน่วย บาท)

หมวดเงิน	ปีงบประมาณ				
	2559	2560	2561	2562	2563
ก. งบดำเนินการ					
ค่าตอบแทน	255,000	420,000	420,000	420,000	420,000
ค่าใช้จ่ายดำเนินงาน	200,000	200,000	200,000	200,000	200,000
ทุนการศึกษา	36,000	72,000	72,000	72,000	72,000
รายจ่ายระดับมหาวิทยาลัย					
- ค่าธรรมเนียม	43,200	86,400	86,400	86,400	86,400
- ค่าหน่วยกิต	-	-	-	-	-
รวม (ก)	534,200	778,400	778,400	778,400	778,400
ข. งบลงทุน					
ค่าครุภัณฑ์	300,000	350,000	350,000	350,000	350,000
ค่าสิ่งก่อสร้าง	-	-	-	-	-
รวม (ข)	300,000	350,000	350,000	350,000	350,000
รวม (ก) + (ข)	834,200	1,128,400	1,128,400	1,128,400	1,128,400
จำนวนนักศึกษา	15	30	30	30	30
ค่าใช้จ่ายต่อหัวนักศึกษา	55,613.33	37,613.33	37,613.33	37,613.33	37,613.33

2.7 ระบบการศึกษา

- ☒ แบบชั้นเรียน
- ☐ แบบทางไกลผ่านสื่อสิ่งพิมพ์เป็นหลัก
- ☐ แบบทางไกลผ่านสื่อแพรภาพและเสียงเป็นสื่อหลัก
- ☐ แบบทางไกลทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นสื่อหลัก (E-learning)
- ☐ แบบทางไกลอินเทอร์เน็ต
- ☐ อื่น ๆ (ระบุ)

2.8 การเทียบโอนหน่วยกิตรายวิชาและการลงทะเบียนเรียนข้ามมหาวิทยาลัย (ถ้ามี)
เป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากร ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2550
(ภาคผนวก ก) และ/หรือ ที่มีการเปลี่ยนแปลงภายหลัง

3. หลักสูตรและอาจารย์ผู้สอน

3.1 หลักสูตร

3.1.1 จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า	40	หน่วยกิต
3.1.2 โครงสร้างหลักสูตร		
แผน ก แบบ ก 2		
รายวิชาบังคับ	22	หน่วยกิต
รายวิชาเลือก	ไม่น้อยกว่า 6	หน่วยกิต
วิทยานิพนธ์	มีค่าเทียบเท่า 12	หน่วยกิต
รวมตลอดหลักสูตร	ไม่น้อยกว่า 40	หน่วยกิต

หมายเหตุ สำหรับนักศึกษาที่มีพื้นฐานด้านอัญมณีและเครื่องประดับไม่เพียงพอจะต้องลงทะเบียนรายวิชาในหลักสูตรระดับปริญญาตรีเพิ่มเติม โดยไม่นับหน่วยกิตรวมเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรและต้องได้ผลการศึกษาเป็น S (Satisfactory)

3.1.3 รายวิชา

3.1.3.1 รหัสวิชา

กำหนดไว้เป็นเลข 6 หลัก โดยแบ่งเลขออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มละสามหลัก
เลขสามหลักแรก เป็นเลขประจำหน่วยงานที่รับผิดชอบรายวิชานั้นๆ ดังนี้

366 ภาควิชาออกแบบเครื่องประดับ

เลขสามหลักหลัง เป็นเลขบอกรหัสวิชา ดังนี้

เลขหลักแรก หมายถึง ระดับการศึกษา

5= ระดับปริญญาโท

เลขตัวที่สอง หมายถึง กลุ่มของรายวิชา

1 = วิชาบังคับ

2 = วิชาเลือก

3 = วิทยานิพนธ์

เลขหลักที่สาม หมายถึง ลำดับที่ของรายวิชา

3.1.3.2 การคิดหน่วยกิต

รายวิชาบรรยาย 1 หน่วยกิต เท่ากับ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

รายวิชาฝึกหรือทดลองหรือปฏิบัติการ 1 หน่วยกิต เท่ากับ 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

รายวิชาฝึกงานหรือฝึกภาคสนาม 1 หน่วยกิต เท่ากับ 3-6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

วิทยานิพนธ์ 1 หน่วยกิต เท่ากับ 3-4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ในแต่ละวิชากำหนดเกณฑ์ในการคำนวณหน่วยกิตจำนวนชั่วโมงบรรยาย (บ) ชั่วโมงปฏิบัติ (ป) และชั่วโมงที่นักศึกษาต้องศึกษาด้วยตนเองนอกเวลาเรียน (น) ต่อ 1 สัปดาห์ และหารด้วย 3 ซึ่งมีวิธีคิดดังนี้

$$\text{จำนวนหน่วยกิต} = \frac{\text{บ} + \text{ป} + \text{น}}{3}$$

การเขียนหน่วยกิตในรายวิชาต่างๆ ประกอบด้วยเลข 4 ตัว คือ

เลขตัวแรกอยู่นอกวงเล็บ เป็นจำนวนหน่วยกิตของรายวิชานั้น

เลขตัวที่สอง สาม และสี่ อยู่ในวงเล็บบอกโดย

เลขตัวที่สองบอกจำนวนชั่วโมงบรรยายต่อสัปดาห์

เลขตัวที่สามบอกจำนวนชั่วโมงปฏิบัติต่อสัปดาห์

เลขตัวที่สี่บอกจำนวนชั่วโมงศึกษานอกเวลาต่อสัปดาห์

3.1.3.3 รายวิชา

นักศึกษาที่มีพื้นฐานด้านอัญมณีและเครื่องประดับไม่เพียงพอจะต้องลงทะเบียนรายวิชาดังต่อไปนี้ โดยไม่นับหน่วยกิตรวมเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร และต้องได้ผลการศึกษาเป็น S

366 103 พื้นฐานการทำเครื่องประดับ	3 (1-4-4)
(Basic Jewelry Making)	
366 211 การออกแบบเครื่องประดับ 5	6 (2-12-4)
(Jewelry Design V)	

นอกจากนี้คณะกรรมการประจำหลักสูตรอาจพิจารณาเห็นสมควรให้นักศึกษาลงทะเบียนรายวิชาอื่นๆเพิ่มเติม

หมวดวิชาบังคับจำนวน 22 หน่วยกิต ประกอบด้วยรายวิชาดังต่อไปนี้

366 511 มานุษยวิทยาและสุนทรีศาสตร์เครื่องประดับ	4 (3-3-6)
(Antropology and Aesthetics of Jewelry)	
366 512 วิธีวิจัยและการออกแบบแนวคิดเชิงวัฒนธรรม	4 (3-3-6)
(Research Methodologies and Cultural Concepts Design)	
366 513 ปรัชญาการประดับตกแต่งแบบไทย	4 (3-3-6)
(Philosophy of Thai Ornament)	
366 514 วิสาหกิจและธุรกิจเครื่องประดับ	4 (3-3-6)
(Jewelry Enterprise and Business)	
366 515 โครงการส่วนบุคคล	4 (3-3-6)
(Individual Project)	

366 516 วัฒนธรรมทัศน์
(Cultural Vista)

2 (ไม่น้อยกว่า 90 ชั่วโมง)

หมวดวิชาเลือก ให้นักศึกษาเลือกเรียนจำนวนไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต ประกอบด้วยรายวิชาดังต่อไปนี้ทั้งนี้ นักศึกษาสามารถเลือกเรียนจากรายวิชาเลือกที่เปิดสอนภายในมหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยอื่นภายในประเทศ หรือมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการประจำหลักสูตร

366 521 ทฤษฎีและแนวคิดของเครื่องประดับร่วมสมัย 3 (2-2-5)
(Theory and Conceptual Ideas of Contemporary Jewelry)

366 522 การออกแบบงานโลหะ 3 (1-4-4)
(Metal Design)

366 523 เครื่องประดับท้องถิ่นและประเพณีนิยม 3 (2-2-5)
(Local and Traditional Jewelry Studies)

366 524 เทคโนโลยีเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ 3 (2-2-5)
(Technology and Creativity)

หมวดวิทยานิพนธ์

366 531 วิทยานิพนธ์ มีค่าเทียบเท่า 12 หน่วยกิต
(Thesis)

3.1.4 แผนการศึกษา

ปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 1

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	จำนวนหน่วยกิต(บ-ป-น)
366 511	มานุษยวิทยาและสุนทรีศาสตร์เครื่องประดับ	4 (3-3-6)
366 512	วิธีวิจัยและการออกแบบแนวคิดเชิงวัฒนธรรม	4 (3-3-6)
	รวมหน่วยกิต	8

ปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	จำนวนหน่วยกิต(บ-ป-น)
366 513	ปรัชญาการประดับตกแต่งแบบไทย	4 (3-3-6)
366 516	วัฒนธรรมทัศน์	2 (ไม่น้อยกว่า 90 ชั่วโมง)
	วิชาเลือก	3
	รวมหน่วยกิต	9

หมายเหตุ รายวิชา 366 516 วัฒนธรรมทัศน์ (Cultural Vista) สามารถปรับเปลี่ยนมายังภาคการศึกษาอื่นได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแผนการเดินทางที่เอื้ออำนวยแก่เวลาและสถานที่ที่เหมาะสม

ปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 1

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	จำนวนหน่วยกิต(บ-ป-น)
366 514	วิสาหกิจและธุรกิจเครื่องประดับ	4 (3-3-6)
366 515	โครงการส่วนบุคคล	4 (3-3-6)
	วิชาเลือก	3
	รวมหน่วยกิต	11

ปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 2

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	จำนวนหน่วยกิต(บ-ป-น)
366 531	วิทยานิพนธ์มีค่าเทียบเท่า	12
	รวมหน่วยกิต	12

3.1.5 คำอธิบายรายวิชา

366 511 มานุษยวิทยาและสุนทรีศาสตร์เครื่องประดับ 4 (3-3-6)

(Anthropology and Aesthetics of Jewelry)

แนวคิดเชิงมานุษยวิทยา ความต่อเนื่องและอิทธิพลของแบบแผนศิลปะตะวันตก แนวคิดทางปรัชญาที่เกี่ยวข้องกับหลักสุนทรีศาสตร์ รวมถึงพัฒนาการการสร้างสรรคผลงานของศิลปิน/นักออกแบบเครื่องประดับหรือวัตถุที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย
มีการศึกษานอกสถานที่

Anthropology of jewelry. Relationship and influence of Western art, aesthetics related philosophy. Development of creative thinking in jewelry or body ornaments artists/designers.

Field study required

366 512 วิธีวิจัยและการออกแบบแนวคิดเชิงวัฒนธรรม 4 (3-3-6)

(Research Methodologies and Cultural Concepts Design)

กระบวนการ ระเบียบวิธีการวิจัย ขั้นตอนการสร้างแนวคิดและโครงการวิจัย วิธีวิเคราะห์ระบบความคิดและเหตุปัจจัยที่เสริมสร้างการแสดงออกหรือสืบทอดทางวัฒนธรรม รวมถึงวิธีการประยุกต์ใช้ในการนำเสนอสู่งานเครื่องประดับ ทั้งเชิงศิลปะและเชิงพาณิชย์
มีการศึกษานอกสถานที่

Research protocol and methodology. Process in building arguments in research. Analyse thinking process and factors contributing to cultural expressions or inheritance. Adaptation to artistic and commercial jewelry.

Field study required

366 513 ปรัชญาการประดับตกแต่งแบบไทย

4 (3-3-6)

(Philosophy of Thai Ornament)

แนวคิด ปรัชญาตะวันออก พื้นฐานศิลปะ สังคม และวัฒนธรรมการประดับตกแต่งของชนชาติไทย รวมถึงการส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์แนวคิดร่วมกัน และความเข้าใจสุนทรียศาสตร์แห่งเครื่องประดับลักษณะไทย
มีการศึกษานอกสถานที่

Concepts, eastern philosophy, artistic, social and cultural foundation of Thai jewelry. Critical thinking and understanding of Thai jewelry aesthetics.

Field study required

366 514 วิสาหกิจและธุรกิจเครื่องประดับ

4 (3-3-6)

(Jewelry Enterprise and Business)

พัฒนาการทางอุตสาหกรรมศิลปะเครื่องประดับ และหลักการบริหารธุรกิจที่นำไปใช้ในการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับงานออกแบบจากนักออกแบบอาชีพ องค์กร บริษัท ห้องแสดงงาน พิพิธภัณฑ์ และอื่นๆ ทักษะการสร้างงานฝีมือแบบดั้งเดิม กฎหมายสิทธิบัตรและการค้า ศิลธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณนักออกแบบ ลักษณะทางพฤติกรรมของผู้บริโภค ตลอดจนการสร้างแบรนด์ อัตลักษณ์ของธุรกิจ และการประชาสัมพันธ์
มีการศึกษานอกสถานที่

Industrial development and principles related to commercial jewelry production. Discussions with professional designers from organisations, companies, galleries and museums. Traditional artistic skills, Patent and commercial laws, Designer ethics. Consumer behaviours, Branding, business identity and public relations.

Field study required

366 515 โครงการส่วนบุคคล

4 (3-3-6)

(Individual Project)

กำหนดแนวทางในการออกแบบผลงาน นำเสนอโครงการในลักษณะผลงานวิจัยส่วนบุคคล กิจกรรมศิลปะ และการออกแบบอื่นๆ แสดงกระบวนการสร้างสรรค์ รูปลักษณ์ และผลทางกายภาพ

ของวัตถุ ความเชื่อมโยงระหว่างวัตถุกับประสบการณ์ของผู้สวมใส่ โดยอาศัยพื้นฐานของการบูรณาการองค์ความรู้

มีการศึกษานอกสถานที่

Design and present individual project, concept and creative thinking process.
Demonstration of relationship between an object and a wearer's experience through interdisciplinary study.

Field study required

366 516 วัฒนธรรมทัศน

2 (ไม่น้อยกว่า 90 ชั่วโมง)

(Cultural Vista)

เงื่อนไขรายวิชา : วัดผลการศึกษาเป็น S/U

องค์ความรู้ผ่านผลงานออกแบบในต่างประเทศที่มีความคิดสร้างสรรค์ที่คำนึงถึงสังคมสิ่งแวดล้อม การแก้ปัญหา รวมถึงกระบวนการคิดความสัมพันธ์ของการออกแบบ และการประยุกต์ความรู้สู่การออกแบบสร้างสรรค์เครื่องประดับ

มีการศึกษานอกสถานที่

Body of knowledge from international designs with social and environmental awareness. Problem solving and relations of designs and adaptation of knowledge to design jewelry.

Field study required

366 521 ทฤษฎีและมโนคติของเครื่องประดับร่วมสมัย

3 (2-2-5)

(Theory and Conceptual Ideas of Contemporary Jewelry)

มโนคติ ปรัชญา วัสดุและกรรมวิธีการออกแบบเครื่องประดับร่วมสมัย ทั้งศิลปะเครื่องประดับและเครื่องประดับแฟชั่น รวมทั้งประเด็นสำคัญและอิทธิพลของเครื่องประดับในบริบทของวัฒนธรรมและสังคมร่วมสมัย

มีการศึกษานอกสถานที่

Conceptual ideas, philosophy, materials and contemporary jewelry design processes including jewelry as a piece of art and fashion. Statements and influence of contemporary jewelry in a contemporary society.

Field study required

366 522 การออกแบบงานโลหะ

3 (1-4-4)

(Metal Design)

เทคนิคและการปฏิบัติการออกแบบงานโลหะเชิงศิลปะ ด้วยการตีและการเคาะขึ้นรูป การทำสีโลหะ ความหมาย ความงาม และประโยชน์ใช้สอยในวัฒนธรรมร่วมสมัยแบบก้าวหน้า

มีการศึกษานอกสถานที่

Practice metal design techniques such as forging, coloring, meanings, beauty and utility of metal work in progressive contemporary culture.

Field study required

366 523 เครื่องประดับท้องถิ่นและประเพณีนิยม

3 (2-2-5)

(Local and Traditional Jewelry Studies)

กระบวนทัศน์ มโนคตินิยม วัฒนธรรม ประเพณีนิยมของไทย วิธีการดำรงชีวิตในบริบทความเป็นนามธรรมในงานเครื่องประดับพื้นบ้าน และการประมวลผล
มีการศึกษานอกสถานที่

Paradigm, ideology, culture and Thai tradition. Way of life in context, abstract ideas in local jewelry and evaluation.

Field study required

366 524 เทคโนโลยีเกี่ยวกับการสร้างสรรค์

3 (2-2-5)

(Technology and Creativity)

เทคโนโลยี สภาพการณ์ แนวคิดที่มีผลต่อการสร้างสรรค์งานในรูปแบบหรือวิธีที่แตกต่าง หรือศึกษาตัวอย่างผลงานนักออกแบบ รวมถึงการทำงานขององค์กรที่เกี่ยวข้องด้านการผลิต การบริหาร ความคิดเชิงนวัตกรรม ที่เป็นผลไปสู่การบูรณาการระหว่างเทคโนโลยี การสร้างสรรค์ผลงานเครื่องประดับ และการพาณิชย์
มีการศึกษานอกสถานที่

Technology, circumstances and concepts which influence creativity and variety. Study finished design products and working processes of organisations which produce and manage innovative thinking towards an integration between technology creative jewelry and commercialization .

Field study required

366 531 วิทยานิพนธ์

มีค่าเทียบเท่า 12 หน่วยกิต

(Thesis)

รวบรวมและประมวลข้อมูลการนำเสนอโครงการวิทยานิพนธ์ สะท้อนระบบการค้นคว้า กระบวนการวิเคราะห์ และพัฒนาการด้านการวิจัย

Collect and synthesise relevant data to prepare a thesis proposal. The project must reflect a systematic process of analysis and research development.

3.2 ชื่อ สกุล เลขประจำตัวประชาชน ตำแหน่ง และคุณวุฒิของอาจารย์

3.2.1 อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

ลำดับ	ตำแหน่ง ชื่อ สกุล เลขประจำตัวประชาชน	คุณวุฒิ สาขา สถาบัน ปีที่สำเร็จการศึกษา	ภาระงานสอนเฉลี่ย (ชั่วโมง/สัปดาห์/ปี การศึกษา)	
			หลักสูตร ปัจจุบัน	หลักสูตร ปรับปรุง
1.	รองศาสตราจารย์ ดร.สุภาวี ศิรินคราภรณ์ X-XXXX-XXXX-XX-X	Ph.D. (Jewellery and Related Objects) Birmingham City University, UK (2003) MA (Jewellery) Royal College of Art, UK (1999) ศ.บ. (เครื่องเคลือบดินเผา) มหาวิทยาลัยศิลปากร (2539)	4	5
2.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วีรวัฒน์ สิริเวสมาศ X-XXXX-XXXX-XX-X	Ph.D. (Jewellery and Related Objects) Birmingham City University, UK (2006) Dip. (Disegno del Gioiello) Istituto Europeo di Design, Italy (2001) ศ.บ. (ประติมากรรม) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร (2537)	4	4
3.	อาจารย์ ดร. ปฐมาภรณ์ ประพิศพงศ์วานิช X-XXXX-XXXX-XX-X	วท.ด. (วัสดุศาสตร์) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2551) วท.ม. (วัสดุศาสตร์) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2547) วท.บ. (วัสดุศาสตร์-เทคโนโลยีอัญมณี) มหาวิทยาลัยบูรพา (2543)	3	5

3.2.2 อาจารย์ประจำหลักสูตร

ลำดับ	ตำแหน่ง ชื่อ สกุล เลขประจำตัวประชาชน	คุณวุฒิ สาขา สถาบัน ปีที่สำเร็จการศึกษา	ภาระงานสอนเฉลี่ย (ชั่วโมง/สัปดาห์/ปี การศึกษา)	
			หลักสูตร ปัจจุบัน	หลักสูตร ปรับปรุง
1.	รองศาสตราจารย์ ดร.สุภาวี ศิรินคราภรณ์	Ph.D. (Jewellery and Related Objects) Birmingham City University, UK (2003) MA (Jewellery) Royal College of Art, UK (1999) ศ.บ. (เครื่องเคลือบดินเผา) มหาวิทยาลัยศิลปากร (2539)	4	5
2.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วีรวัฒน์ สิริเวสมาศ	Ph.D. (Jewellery and Related Objects) Birmingham City University, UK (2006) Dip. (Disegno del Gioiello) Istituto Europeo di Design, Italy (2001) ศ.บ. (ประติมากรรม) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร (2537)	4	4
3.	อาจารย์ ดร. ปฐมาภรณ์ ประพิศพงศ์วานิช	วท.ด. (วัสดุศาสตร์) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2551) วท.ม. (วัสดุศาสตร์) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2547) วท.บ. (วัสดุศาสตร์-เทคโนโลยีอัญ มณี) มหาวิทยาลัยบูรพา (2543)	3	5
4.	ผศ.ดร.เพ็ญสิริ ชาตินิยม	Ph.D. (Architectural Heritage Management and Tourism) Silpakorn University, Thailand (2007) MA (Design Studies) St. Martin's	5	5

		College of Art and Design, UK (1998) ศ.บ. (เครื่องเคลือบดินเผา) มหาวิทยาลัยศิลปากร (2539)		
ลำดับ	ตำแหน่ง ชื่อ สกุล เลขประจำตัวประชาชน	คุณวุฒิ สาขา สถาบัน ปีที่สำเร็จการศึกษา	ภาระงานสอนเฉลี่ย (ชั่วโมง/สัปดาห์/ปี การศึกษา)	
			หลักสูตร ปัจจุบัน	หลักสูตร ปรับปรุง
5.	อาจารย์ ดร. ยอดขวัญ สวัสดิ์	ศป.ด. (ศิลปกรรม) จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย (2555) ศป.ม. (นฤมิตรศิลป์) จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย (2548) ศษ.บ. (ออกแบบศิลปประยุกต์) สถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล (2539)	2	4

3.2.3 อาจารย์พิเศษ

ลำดับ	ตำแหน่ง ชื่อ นามสกุล	คุณวุฒิ สาขาวิชาสถาบัน ปีที่สำเร็จการศึกษา
1.	อาจารย์สมชาติ ศุภณภาโสเถถี	MA METALLGESTALTUNG FH Hidesheim, Germany (2010) Diplomarbeit METALLGESTALTUNG FH Hidesheim, Germany (2002) ศ.บ. (ออกแบบตกแต่งภายใน) มหาวิทยาลัย ศิลปากร (2537)
2.	อาจารย์สุพัตรา ศรีสุข	M.F.A. (Industrial Design) University of Illinois at Urbana- Champaign, USA (1977) สถ.บ. (สถาปัตยกรรม) จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย (2512)

ลำดับ	ตำแหน่ง ชื่อ นามสกุล	คุณวุฒิ สาขาวิชาสถาบัน ปีที่สำเร็จการศึกษา
3.	อาจารย์พรพิสุทธิ พลบุตร	M.F.A. (Jewelry and Metalsmithing) Savanah College of Art and Design, Georgia, USA (2001) ศ.บ. (ออกแบบผลิตภัณฑ์) มหาวิทยาลัย ศิลปากร (2533)
4.	อาจารย์นพ ทิปประสาน	MA (International Business) University of Notre Dame, Australia (1998) ศ.บ. (ภาษาจีนธุรกิจ) มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (2539)
5.	อาจารย์นุตร์ อารยะวานิช	MA (Jewellery) Royal College of Art, UK (2007) ศ.บ. (ออกแบบเครื่องประดับ) มหาวิทยาลัย ศิลปากร (2547)
6.	อาจารย์อรพนิต เจียรกุล	MA (Jewellery) Royal College of Art, UK (2008) ศ.บ. (ออกแบบเครื่องประดับ) มหาวิทยาลัย ศิลปากร (2547)

4. องค์ประกอบเกี่ยวกับประสบการณ์ภาคสนาม

รายวิชา 366 516 วัฒนธรรมทัศน์ (Cultural Vista)

2 (ไม่น้อยกว่า 90 ชั่วโมง)

ขอให้พิจารณาเงื่อนไขวัดผลการศึกษาเป็น S/U ในรายวิชานี้ ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับของหลักสูตร

4.1 มาตรฐานผลการเรียนรู้ของประสบการณ์ภาคสนาม

ความคาดหวังในผลการเรียนรู้ประสบการณ์ภาคสนามของนักศึกษา มีดังนี้

- 1) ศึกษาและประมวลความรู้ผ่านผลงานออกแบบในต่างประเทศที่มีความคิดสร้างสรรค์ที่
คำนึงถึงสังคม สิ่งแวดล้อม
- 2) การแก้ปัญหา รวมถึงกระบวนการคิดความสัมพันธ์ของการออกแบบ
- 3) ประยุกต์ความรู้ที่ได้จากประสบการณ์นอกสถานศึกษามาใช้ในการออกแบบสร้างสรรค์
เครื่องประดับให้เหมาะสมกับความต้องการของมนุษย์และสังคม

4.2 ช่วงเวลา

ปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2

4.3 การจัดเวลาและตารางสอน

ลักษณะการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	จำนวนชั่วโมง
ทัศนศึกษาต่างประเทศ และประมวลผลองค์ความรู้ในรูปแบบต่างๆ อาทิ การทำรายงาน บทความวิชาการ หรือ การแสดงผลงานสร้างสรรค์ เป็นต้น	ไม่น้อยกว่า 90 ชั่วโมง

5. ข้อกำหนดเกี่ยวกับการทำโครงการหรืองานวิจัย

5.1 คำอธิบายโดยย่อ

หลักสูตรกำหนดให้นักศึกษาทำโครงการ/งานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ในประเด็นปัญหาปัจจุบันที่นักศึกษาสนใจหรือประเด็นที่เป็นประโยชน์ต่อสถานประกอบการ ธุรกิจส่วนตัวของนักศึกษา สามารถอธิบายทฤษฎีที่นำมาประยุกต์ในการทำโครงการ / งานวิจัย หรือวิทยานิพนธ์มีขอบเขตโครงการ/งานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ที่สามารถทำสำเร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ภายใต้การแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีการเผยแพร่ผลงานในลักษณะนิทรรศการทางศิลปะและการออกแบบสู่สาธารณชน

5.2 มาตรฐานผลการเรียนรู้

นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการวิจัยอย่างเป็นระบบ สามารถเขียนรายงานผลการวิจัย มีการนำเสนอตามมาตรฐานการนำเสนอผลงานวิชาการหรือจัดแสดงผลงานนิทรรศการศิลปะและการออกแบบสู่สาธารณชน

5.3 ช่วงเวลา ภาคการศึกษาปลายชั้นปีที่ 2

5.4 จำนวนหน่วยกิต มีค่าเทียบเท่า 12 หน่วยกิต

5.5 การเตรียมการ

- 1) มีการแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้นักศึกษาเป็นรายบุคคล
- 2) มีการกำหนดชั่วโมงให้คำปรึกษา

5.6 กระบวนการประเมินผล

- 1) ผู้สอนและผู้เรียนกำหนดหัวข้อและเกณฑ์/มาตรฐานการประเมินผลและทำความเข้าใจร่วมกัน
- 2) ประเมินผลจากความก้าวหน้าในการทำโครงการ/งานวิจัย จากรายงานที่ได้กำหนดรูปแบบการนำเสนอตามระยะเวลา
- 3) ผู้เรียนนำเสนอผลการศึกษาและรับการประเมินโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากบัณฑิตวิทยาลัย

หมวดที่ 4 ผลการเรียนรู้ กลยุทธ์การสอนและการประเมินผล

1. การพัฒนาคุณลักษณะพิเศษของนักศึกษา

บัณฑิตซึ่งมีความสามารถพิเศษ เฉพาะอย่างยิ่ง การบูรณาการองค์ความรู้ในสามแกน ได้แก่ แกนองค์ความรู้ด้านปรัชญาสุนทรียศาสตร์ แกนปฏิบัติ และแกนปริทรรศน์ ทั้งนี้ เพื่อให้ศึกษามีความสามารถครบทุกด้าน สามารถออกแบบสร้างสรรค์และผลิตผลงานได้ด้วยตนเอง แสดงศักยภาพของความเป็นผู้นำในอนาคต มีความรับผิดชอบต่อสังคมโดยใช้กลยุทธ์การสอนโดยการบรรยายและปฏิบัติด้วยการบริหาร และจัดการการผลิตผลงานด้วยตนเอง เน้นการค้นคว้าวิจัยเพื่อการนำเสนอทั้งในลักษณะส่วนบุคคลและเป็นกลุ่ม พร้อมทั้งมีกิจกรรมศึกษาดูงานในต่างประเทศ ดังตัวอย่าง รายวิชาวัฒนธรรมทัศนศึกษา เพื่อขยายวิสัยทัศน์ ผักผ่อนทักษะการอยู่ร่วมกัน และแก้ปัญหาส่วนรวม

คุณลักษณะพิเศษ	กลยุทธ์หรือกิจกรรมของนักศึกษา
ความรู้ด้านปรัชญาสุนทรียศาสตร์	กลยุทธ์ทางด้านทฤษฎี: รายวิชาของหลักสูตรฯมุ่งเน้นการพัฒนาความคิดทางปรัชญากระแสต่างๆที่เกี่ยวข้องกับหลักสุนทรียศาสตร์ การสร้างงานวิจิตรศิลป์ และประยุกต์ศิลป์ โดยเน้นศิลปะตะวันตกและรากเหง้าภูมิปัญญาไทย กิจกรรม: การเชิญคณาจารย์ต่างประเทศเพื่อบรรยาย
ทักษะการปฏิบัติงานขึ้นรูปเครื่องประดับด้วยตนเอง	กลยุทธ์ทางการสร้างสรรค์: กำหนดให้นักศึกษาลงทะเบียนรายวิชาพื้นฐาน ได้แก่ การทำเครื่องประดับ เพื่อออกแบบสร้างสรรค์และผลิตผลงานได้ด้วยตนเอง เพื่อกลยุทธ์การสอนโดยการบรรยายและปฏิบัติจักสามารถกระตุ้นให้นักศึกษาแสดงศักยภาพของความเป็นผู้นำในอนาคตด้วยการบริหาร และจัดการการผลิตผลงานด้วยตนเอง กิจกรรม: การปฏิบัติการขึ้นรูปเครื่องประดับ ณ โรงปฏิบัติการภาควิชา
ความสามารถในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้	กลยุทธ์ทางด้านการคิดเชิงบูรณาการ: สามารถศึกษากระบวนการ มีระเบียบวิธีการวิจัยที่เป็นระบบ และปฏิบัติการวิจัยเกี่ยวข้องกับการออกแบบเชิงศิลปวัฒนธรรม รายวิชาต่างๆของหลักสูตรฯ ส่งเสริมให้นักศึกษาวิจัยและวิเคราะห์ถึงความสอดคล้องทางแนวคิดเชิงมานุษยศาสตร์ ปรัชญา และศิลปะการออกแบบเครื่องประดับ โดยสังเกตจากพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินและนักออกแบบเครื่องประดับร่วมสมัย เพื่อกระตุ้นให้เกิดการวิพากษ์ถึงจุดประสงค์และความต้องการของนวัตกรรมทางสุนทรียศาสตร์แห่งเครื่องประดับในโลกอนาคต สามารถการสร้างความรู้ความเข้าใจกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์งานนวัตกรรมศิลป์ทั้งของไทยและต่างประเทศ ศิลธรรมจรรยาบรรณของนัก

	ออกแบบ กฎหมายสิทธิบัตร และศีลธรรมที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์งานศิลปะในปัจจุบัน กิจกรรม: ประเมินผลองค์ความรู้ที่ได้จากทัศนศึกษาต่างประเทศ และการเสวนาผลลัพธ์ของการบูรณาการศาสตร์ต่างแขนง
--	---

2. การพัฒนาผลการเรียนรู้ในแต่ละด้าน

2.1 คุณธรรม จริยธรรม

2.1.1 ผลการเรียนรู้ด้านคุณธรรม จริยธรรม

มีความสามารถในการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องประดับแบบมีอาชีพจากทักษะฝีมือหรือประดิษฐ์ศิลป์แบบดั้งเดิม โดยคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้วัสดุและผลกระทบต่อสังคม วัฒนธรรม ความจำกัดของทรัพยากร และผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม มีความเข้าใจในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์งานนวัตกรรมศิลป์ทั้งของไทยและต่างประเทศ เคารพในศีลธรรมจรรยาบรรณของนักออกแบบ กฎหมายสิทธิบัตร และศีลธรรมที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์งานศิลปะในปัจจุบัน เพื่อสร้างสรรค์นวัตกรรมเครื่องประดับอย่างรอบคอบรัดกุมในการผลิตอย่างมืออาชีพ

มาตรฐานผลการเรียนรู้จากกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาโท

นักศึกษาต้องมีคุณธรรม จริยธรรมเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคม และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ได้แก่

- 1) มีความซื่อสัตย์ สุจริต สามารถจัดการเกี่ยวกับปัญหาด้านจริยธรรมที่ซับซ้อนในวิชาชีพด้วยความเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น
- 2) มีความรับผิดชอบต่องาน สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นที่จะได้ผลกระทบ
- 3) ปฏิบัติตามจรรยาบรรณ เคารพสิทธิและรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น และมีความกระตือรือร้น มีความคิดริเริ่มในการหยิบยกข้อบกพร่องของจรรยาบรรณที่มีอยู่ในปัจจุบันเพื่อให้เกิดการทบทวนและแก้ไข
- 4) มีจิตสาธารณะ มีความเสียสละ แสดงออกซึ่งคุณธรรม จริยธรรมของผู้นำ

2.1.2 กลยุทธ์การสอนที่ใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ด้านคุณธรรม จริยธรรม

หลักสูตรฯ มุ่งเน้นให้นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองปลูกฝังให้มีระเบียบวินัย โดยเน้นการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลา มีความซื่อสัตย์และมีจรรยาบรรณในวิชาชีพ

2.1.3 กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านคุณธรรม จริยธรรม

ประเมินผลการเรียนรู้ การสร้างคุณธรรม จริยธรรมจากการปฏิบัติการออกแบบและสร้างสรรค์ โดยสังเกตผลสำเร็จ อาทิ แนวความคิดสร้างสรรค์ กระบวนการทำงานของผลงาน สามารถสร้างสอดคล้องไปกับการบูรณาการองค์ความรู้ในสามแกน ได้แก่ แกนองค์ความรู้ แกนปฏิบัติ และแกนปรัทธศน์

2.2 ความรู้

2.2.1 ผลการเรียนรู้ด้านความรู้

นักศึกษาได้มีความรู้และความเข้าใจในศาสตร์ของสาขาวิชาเพื่อใช้ประกอบอาชีพและพัฒนาตนเอง สังคม และประเทศชาติ ได้แก่

- 1) มีความรู้ ความเข้าใจในหลักการและทฤษฎีด้านศิลปกรรมศาสตร์อย่างถ่องแท้ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการ
- 2) สามารถถ่ายทอดความคิดได้อย่างเป็นระบบ และมีความเข้าใจในวิธีการพัฒนาความรู้ใหม่
- 3) มีความรู้และความเข้าใจอย่างละเอียดในกระบวนการวิจัย การสร้างสรรค์ และการปฏิบัติทางวิชาชีพด้านศิลปกรรมศาสตร์
- 4) สามารถประยุกต์ความรู้จากหลักการทฤษฎีในเชิงบูรณาการ ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง และส่วนรวม และตระหนักในระเบียบข้อบังคับที่ใช้อยู่ในสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น และในระดับนานาชาติที่อาจมีผลกระทบต่อศาสตร์ด้านศิลปกรรมศาสตร์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

2.2.2 กลยุทธ์การสอนที่ใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ด้านความรู้

จัดการเรียนการสอนทั้งรูปแบบทฤษฎีและปฏิบัติ พร้อมทั้ง นำเสนอความคิดเชิงก้าวหน้า

2.2.3 กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านความรู้

ประเมินจากกลยุทธ์การสอนและแนวความคิดเชิงก้าวหน้า

2.3 ทักษะทางปัญญา

2.3.1 ผลการเรียนรู้ด้านทักษะทางปัญญา

- 1) สามารถบูรณาการความรู้ภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติ แนวคิด เทคนิคต่างๆที่หลากหลายแปลกใหม่ และไม่อาจทำนายหรือคาดหมายได้ ทั้งจากภายในและภายนอกสาขาวิชาที่ศึกษาขั้นสูง
- 2) มีความสามารถในการรวบรวมผลการวิจัยจากวิทยานิพนธ์ หรือจากรายงานผลของโครงการ และจากสิ่งตีพิมพ์หรือสื่อต่าง ๆ ที่อ้างอิงได้ในวงวิชาการหรือวิชาชีพทางด้านศิลปกรรมศาสตร์

2.3.2 กลยุทธ์การสอนที่ใช้ในการพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านทักษะทางปัญญา

ฝึกฝนให้นักศึกษาค้นคว้าและประยุกต์องค์ความรู้ในการพัฒนาสติปัญญา

2.3.3 กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านทักษะทางปัญญา

ประเมินจากผลกลยุทธ์การสอน

2.4 ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

2.4.1 ผลการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

- 1) มีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ภาวะผู้นำและผู้ตาม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นโดยหลักธรรมาภิบาล
- 2) สามารถเสริมสร้างแนวคิด แสดงออกอย่างสม่ำเสมอในการถ่ายทอดมุมมองด้วยความเป็นอิสระ และด้วยความคิดริเริ่มในระดับสูงที่มีคุณค่าต่อสังคม

3) มีความสามารถในการเข้าใจ ปรับตัว และอยู่ร่วมกับสังคมต่างวัฒนธรรมพร้อมทั้งมีการประเมินและปรับปรุงประสิทธิภาพของตนเองโดยใช้ข้อมูลย้อนกลับ มีการวางแผนปรับปรุงแก้ไขอย่างสร้างสรรค์ ในสภาพสังคมที่ซับซ้อน

2.4.2 กลยุทธ์การสอนที่ใช้ในการพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

ฝึกฝนให้นักศึกษามีสามัญสำนึก มีสติ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

2.4.3 กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

ประเมินจากผลกลยุทธ์การสอน

2.5 ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

2.5.1 ผลการเรียนรู้ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

- 1) มีตรรกะทางความคิด สามารถนำแนวคิดเชิงสถิติมาประยุกต์ใช้ในการทำงานและการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนได้อย่างเหมาะสม
- 2) สามารถสื่อสารภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ และภาษาสื่อสารอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาภาพ ภาษากาย ภาษาคอมพิวเตอร์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) สามารถสื่อสาร ถ่ายทอดแนวความคิดได้อย่างเป็นระบบด้วยวิธีการและรูปแบบที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ
- 4) สามารถบูรณาการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการสืบค้นข้อมูล การสร้างสรรค์ผลงาน และการนำเสนอผลงานได้อย่างกว้างขวางและมีประสิทธิภาพ

2.5.2 กลยุทธ์การสอนที่ใช้ในการพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

ฝึกฝนให้นักศึกษารู้จักใช้เครื่องมือสื่อสารและเทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ

2.5.3 กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

ประเมินจากผลกลยุทธ์การสอน

2.6 ทักษะพิสัย

2.6.1 ผลการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย

- 1) สามารถใช้ความรู้และทักษะปฏิบัติทางศิลปกรรมศาสตร์จนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในระดับนานาชาติ
- 2) สามารถบูรณาการความรู้ ทักษะปฏิบัติทางศิลปกรรมศาสตร์และกระบวนการค้นคว้าอย่างลุ่มลึก ตามความเชี่ยวชาญเฉพาะบุคคล

2.6.2 กลยุทธ์การสอนที่ใช้ในการพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย

ฝึกฝนให้นักศึกษابูรณาการความรู้ด้านการออกแบบสร้างสรรค์และทักษะด้านฝีมือ เพื่อสร้างรากฐานแห่งผลงานที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติ

2.6.3 กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย

ประเมินจากผลกลยุทธ์การสอน

3. แผนที่แสดงการกระจายความรับผิดชอบมาตรฐานผลการเรียนรู้จากหลักสูตรสู่รายวิชา (Curriculum Mapping)

ผลการเรียนรู้ในตารางมีความหมายดังนี้

3.1 คุณธรรม จริยธรรม

- 1) มีความซื่อสัตย์ สุจริต สามารถจัดการเกี่ยวกับปัญหาด้านจริยธรรมที่ซับซ้อนในวิชาชีพด้วยความเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น
- 2) มีความรับผิดชอบต่อตนเอง สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นที่จะได้ผลกระทบ
- 3) ปฏิบัติตามจรรยาบรรณ เคารพสิทธิและรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น และมีความกระตือรือร้น มีความคิดริเริ่มในการหยิบยกข้อบกพร่องของจรรยาบรรณที่มีอยู่ในปัจจุบันเพื่อให้เกิดการทบทวนและแก้ไข
- 4) มีจิตสาธารณะ มีความเสียสละ แสดงออกซึ่งคุณธรรม จริยธรรมของผู้นำ

3.2 ความรู้

- 1) มีความรู้ ความเข้าใจในหลักการและทฤษฎีด้านศิลปกรรมศาสตร์อย่างถ่องแท้ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการ
- 2) สามารถถ่ายทอดความคิดได้อย่างเป็นระบบ และมีความเข้าใจในวิธีการพัฒนาความรู้ใหม่
- 3) มีความรู้และความเข้าใจอย่างละเอียดในกระบวนการวิจัย การสร้างสรรค์ และการปฏิบัติทางวิชาชีพด้านศิลปกรรมศาสตร์
- 4) สามารถประยุกต์ความรู้จากหลักการทฤษฎีในเชิงบูรณาการ ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม และตระหนักในระเบียบข้อบังคับที่ใช้อยู่ในสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น และในระดับนานาชาติที่อาจมีผลกระทบต่อศาสตร์ด้านศิลปกรรมศาสตร์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

3.3 ทักษะทางปัญญา

- 1) สามารถบูรณาการความรู้ภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติ แนวคิด เทคนิคต่างๆที่หลากหลายแปลกใหม่ และไม่อาจทำนายหรือคาดหมายได้ ทั้งจากภายในและภายนอกสาขาวิชาที่ศึกษาขั้นสูง
- 2) มีความสามารถในการรวบรวมผลการวิจัยจากวิทยานิพนธ์ หรือจากรายงานผลของโครงการ และจากสิ่งตีพิมพ์หรือสื่อต่าง ๆ ที่อ้างอิงได้ในวงวิชาการหรือวิชาชีพทางด้านศิลปกรรมศาสตร์

3.4 ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

- 1) มีความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ภาวะผู้นำและผู้ตาม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นโดยหลักธรรมาภิบาล
- 2) สามารถเสริมสร้างแนวคิด แสดงออกอย่างสม่ำเสมอในการถ่ายทอดมุมมองด้วยความเป็นอิสระ และด้วยความคิดริเริ่มในระดับสูงที่มีคุณค่าต่อสังคม

3) มีความสามารถในการเข้าใจ ปรับตัว และอยู่ร่วมกับสังคมต่างวัฒนธรรมพร้อมทั้งมีการประเมินและปรับปรุงประสิทธิภาพของตนเองโดยใช้ข้อมูลย้อนกลับ มีการวางแผนปรับปรุงแก้ไขอย่างสร้างสรรค์ ในสภาพสังคมที่ซับซ้อน

3.5 ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

- 1) มีตรรกะทางความคิด สามารถนำแนวคิดเชิงสถิติมาประยุกต์ใช้ในการทำงานและการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนได้อย่างเหมาะสม
- 2) สามารถสื่อสารภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ และภาษาสื่อสารอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาภาพ ภาษากาย ภาษาคอมพิวเตอร์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) สามารถสื่อสาร ถ่ายทอดแนวความคิดได้อย่างเป็นระบบด้วยวิธีการและรูปแบบที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ
- 4) สามารถบูรณาการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการสืบค้นข้อมูล การสร้างสรรค์ผลงาน และการนำเสนอผลงานได้อย่างกว้างขวางและมีประสิทธิภาพ

3.6 ทักษะพิสัย

- 1) สามารถใช้ความรู้และทักษะปฏิบัติทางศิลปกรรมศาสตร์จนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในระดับนานาชาติ
- 2) สามารถบูรณาการความรู้ ทักษะปฏิบัติทางศิลปกรรมศาสตร์และกระบวนการค้นคว้าอย่างลุ่มลึก ตามความเชี่ยวชาญเฉพาะบุคคล

แผนที่แสดงการกระจายความรับผิดชอบมาตรฐานผลการเรียนรู้จากหลักสูตรสู่รายวิชา

(Curriculum Mapping)

● ความรับผิดชอบหลัก ○ ความรับผิดชอบรอง

รายวิชา	1. คุณธรรม จริยธรรม				2. ความรู้				3. ทักษะ ทาง ปัญญา		4. ทักษะ ความ สัมพันธ์ ระหว่าง บุคคล และ ความ รับผิดชอบ			5. ทักษะการ วิเคราะห์ ตัวเลข การ สื่อสารและ การใช้ เทคโนโลยี สารสนเทศ				6. ทักษะ พิสัย	
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	1	2	3	1	2	3	4	1	2
366 511 มนุษยวิทยาและ สุนทรียศาสตร์เครื่องประดับ	○			●	●				○			●				○			○
366 512 วิจัยและการ ออกแบบแนวคิดเชิงวัฒนธรรม	●	○				○	●		●				○			○			○
366 513 ปรัชญาการประดับ ตกแต่งแบบไทย		●			●			○	●				○		○				○
366 514 วิสาหกิจและธุรกิจ เครื่องประดับ	○	●				○		●	○		●			●	○				○
366 515 โครงการส่วนบุคคล			●			●	○		○	●		○				○		●	○
366 516 วัฒนธรรมทัศน์		○		●				●	○		○				●			○	
366 521 ทฤษฎีและมโนคติของ เครื่องประดับร่วมสมัย		●			●			○	●			○			○				○
366 522 การออกแบบโลหะ	●						●		●			○				○			●
366 523 เครื่องประดับท้องถิ่น และประเพณีนิยม	●	○						●	●			○				○			○
366 524 เทคโนโลยีเกี่ยวกับการ สร้างสรรค์			●		●	○			○				●				●	○	
366 531 วิทยานิพนธ์		○	●		●	●	○	○	●				○			●		○	○

หมวดที่ 5 หลักเกณฑ์ในการประเมินผลนักศึกษา

1. กฎระเบียบหรือหลักเกณฑ์ในการให้ระดับคะแนน(เกรด)

การวัดผลและการประเมินผลการศึกษาเป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2550 (หมวดที่ 4) (ภาคผนวก ก) และ/หรือ ที่มีการเปลี่ยนแปลงภายหลัง

2. กระบวนการทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา

2.1 การทวนสอบมาตรฐานผลการเรียนรู้ขณะนักศึกษายังไม่สำเร็จการศึกษา

กำหนดให้มีระบบการทวนสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันคุณภาพภายในสถาบันอุดมศึกษา

- 1) การประเมินจากคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้ง
- 2) การทวนสอบในระดับหลักสูตรสามารถทำได้โดยมีระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถาบันการศึกษาดำเนินการทวนสอบมาตรฐานผลการเรียนรู้และรายงานผล

2.2 การทวนสอบมาตรฐานผลการเรียนรู้หลังจากนักศึกษาสำเร็จการศึกษา

เน้นการทำวิจัยสัมฤทธิ์ผลของการประกอบอาชีพของบัณฑิตที่ทำอย่างต่อเนื่อง และนำผลวิจัยที่ได้ย้อนกลับมาปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนและหลักสูตรแบบครบวงจร รวมทั้งการประเมินคุณภาพของหลักสูตร โดยอาจดำเนินการข้อใดข้อหนึ่ง หรือ หลายข้อ ดังนี้

- 1) ภาวะการได้งานทำของบัณฑิต ประเมินจากบัณฑิตแต่ละรุ่นที่สำเร็จการศึกษาในด้านของระยะเวลาในการหางานทำ ความเห็นต่อความรู้ ความสามารถ ความมั่นใจของบัณฑิตในการประกอบอาชีพ
- 2) การสำรวจความเห็นของผู้ใช้บัณฑิตโดยการสัมภาษณ์หรือการส่งแบบสอบถามเพื่อประเมินความพึงพอใจบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาและเข้าทำงานในสถานประกอบการนั้นๆ ในช่วงระยะเวลาต่างๆ เช่นปีที่ 1 ปีที่ 3 เป็นต้น
- 3) กรรมการทวนสอบควรทำวิจัยสอบถามผู้ใช้บัณฑิตเพื่อประกอบข้อมูลการทวนสอบข้อ 2.2

3. เกณฑ์การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

เป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2550 (ภาคผนวก ก) และ/หรือ ที่มีการเปลี่ยนแปลงภายหลัง และเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2558 และ/หรือที่มีการเปลี่ยนแปลงภายหลัง

หมวดที่ 6 การพัฒนาคณาจารย์

1. การเตรียมการสำหรับอาจารย์ใหม่

- 1) มหาวิทยาลัยดำเนินการจัดสัมมนาเพื่อปฐมนิเทศอาจารย์ใหม่
- 2) จัดให้มีการประชุมแผนการสอน วิธีการสอน และสร้างความเข้าใจต่อภาระที่ได้รับมอบหมาย

2. การพัฒนาความรู้และทักษะให้แก่คณาจารย์

ส่งเสริมการเสนอขอของงบประมาณการทำวิจัย การผลิตผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ อาทิ ผลงานสร้างสรรค์ ตำรา หรือหนังสือ ฯลฯ จัดตารางเวลาการสอนให้อาจารย์สามารถผลิตเปลี่ยนกันรับภาระงานบริหาร โดยวางแผนดังกล่าวในการจัดสัมมนาของภาควิชาทุกปี

2.1 การพัฒนาทักษะการจัดการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล

มีการจัดสัมมนาหลักสูตรฯประจำปี และมีการวัดผลเป็นไปตามเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย

2.2 การพัฒนาวิชาการและวิชาชีพด้านอื่นๆ

- 1) ลดภาระการทำเอกสารที่เกินความจำเป็น เพื่อให้คณาจารย์มีเวลาเตรียมเนื้อหาการเรียนการสอนที่ทันสมัย
- 2) เนื่องจากเนื้อหาวิชาต่างๆของหลักสูตรฯ เป็นลักษณะบรรยายและปฏิบัติ ซึ่งทำให้คณาจารย์ต้องมีหน้าที่ควบคุมดูแลขณะนักศึกษาปฏิบัติงาน
- 3) คณาจารย์สามารถเชื่อมโยงและสร้างความสัมพันธ์กับองค์กรภายนอก ซึ่งบูรณาการองค์ความรู้สู่ชั้นเรียน

หมวดที่ 7 การประกันคุณภาพหลักสูตร

1. การกำกับมาตรฐาน

กระบวนการบริหารจัดการหลักสูตรให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่ประกาศใช้ มีการกำกับมาตรฐานหลักสูตรให้มีความสำคัญกับการบริหาร โดยคณะกรรมการประจำหลักสูตรอย่างน้อยร้อยละ 80 มีส่วนร่วมในการประชุมเพื่อวางแผน ติดตาม และทบทวนการดำเนินงานหลักสูตร เพื่อเป็นผู้กำกับดูแล ให้คำแนะนำ ตลอดจนกำหนดนโยบายการปฏิบัติแก่อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรวางแผนเป้าหมายของการจัดการเรียนการสอนร่วมกับผู้บริหารของคณะและอาจารย์ผู้สอน ติดตามและรวบรวมข้อมูลสำหรับการใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรโดยกระทำทุกปีอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ดำเนินการและประเมินผลตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ตลอดระยะเวลาที่มีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตร

เป้าหมายของ การจัดการเรียนการสอน	การดำเนินการ	การประเมินผล
พัฒนาหลักสูตรทุก 5 ปี เป็นหลักสูตรโปร่งใส มีการประเมินมาตรฐานของ หลักสูตรอย่างสม่ำเสมอ	ปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับ มาตรฐานวิชาชีพในระดับสากล เป็นหลักสูตรที่สามารถตรวจสอบได้ มีการประเมินมาตรฐานของหลักสูตร โดยคณะกรรมการประเมินหลักสูตร จากภายนอก	ประเมินผลตามกรอบมาตรฐาน คุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ประเมินผลตามกรอบมาตรฐาน คุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ประเมินผลตามกรอบมาตรฐาน คุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

2. บัณฑิต

2.1 คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

เป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ใน มคอ.2 ซึ่งครอบคลุมผลการเรียนรู้อย่างน้อย 5 ด้าน ได้แก่ คุณธรรม จริยธรรม ความรู้ ทักษะทางปัญญา ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพบัณฑิตในมุมมองของผู้ใช้บัณฑิต

2.2 ผลลัพธ์การเรียนรู้

ผลลัพธ์ของการเรียนรู้ของบัณฑิตเกิดจากผลการเรียนรู้ทั้ง 6 ด้านในรายวิชาต่างๆ สามารถแสดงปริมาณการเรียนรู้ที่มีความสอดคล้องกับรายวิชาและเวลา ผนวกกับการเปิดโอกาสให้เทียบโอนผลการเรียนรู้จากการประสบการณ์ ซึ่งเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต รวมทั้ง ระบบและกลไกที่ให้ความมั่นใจในประสิทธิภาพการดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติของสถาบันอุดมศึกษาว่า สามารถผลิตบัณฑิตให้บรรลุคุณภาพตามมาตรฐานผลการเรียนรู้

2.3 การทำงานหรือประกอบอาชีพอิสระ

รายวิชาต่างๆในหลักสูตรมุ่งเน้นให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มในการแก้ไขปัญหา และข้อโต้แย้งทั้งในสถานการณ์ส่วนบุคคลและกลุ่ม โดยการแสดงออกซึ่งภาวะผู้นำในการแสวงหาทางเลือกใหม่ที่เหมาะสมไปปฏิบัติได้ มุ่งเน้นให้บัณฑิตพิจารณา แสวงหา และเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาทางวิชาการหรือวิชาชีพ โดยยอมรับข้อจำกัดของธรรมชาติของความรู้ในสาขาวิชาของตน ซึ่งทั้งหมดเป็นการเตรียมความพร้อมในการทำงานหรือประกอบอาชีพอิสระ อย่างเป็นผู้มีความสามารถในการประยุกต์ความเข้าใจอันถ่องแท้ในทฤษฎีและระเบียบวิธีการศึกษาค้นคว้าในสาขาวิชาของตนเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาและข้อโต้แย้งในสถานการณ์อื่น ๆ

2.4 ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษา

มีการประเมินระดับความพึงพอใจของนักศึกษาปีสุดท้าย/บัณฑิตใหม่ ซึ่งควรมีระดับความพึงพอใจ เฉลี่ยไม่น้อยกว่า 3.5 จากคะแนนเต็ม 5.0 และระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิตที่มีต่อบัณฑิตใหม่ เฉลี่ยไม่น้อยกว่า 3.5 จากคะแนนเต็ม 5.0

3. นักศึกษา

3.1 กระบวนการรับนักศึกษาและการเตรียมพร้อมก่อนเข้าศึกษา

กำหนดคุณสมบัติของนักศึกษาเข้าศึกษาในหลักสูตร โดยรับสมัครนักศึกษาที่จบการศึกษาสาขาการออกแบบเครื่องประดับ และสาขาสัมพันธ์อื่นๆ เนื่องจากคุณสมบัติดังกล่าวมีความสอดคล้องกับธรรมชาติของหลักสูตร โดยกรรมการพิจารณาคุณสมบัติของนักศึกษาร่วมกันในด้านต่างๆ เช่น ผลงานและการประมวลองค์ความรู้ที่ผ่านมา การสร้างองค์ความรู้ใหม่หรือแนวทางในอนาคต รวมทั้ง หลักวิธีการคิดเชิงก้าวหน้าด้วยการสัมภาษณ์ พร้อมทั้ง อาศัยเครื่องมือที่ใช้ในการคัดเลือก คือ การนำเสนอแฟ้มบุคคลและหัวข้อโครงการที่นักศึกษาต้องการสร้างสรรค์ พัฒนา หรือต่อยอดในสาขาการออกแบบเครื่องประดับ

ภายหลังจากคณะกรรมการพิจารณาคุณสมบัติพื้นฐานความรู้ ในการเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาแรกเข้าทุกคน เพื่อกำหนดให้นักศึกษาที่จบสาขาสัมพันธ์ หรือไม่มีพื้นฐานการออกแบบและการทำเครื่องประดับ ได้ลงทะเบียนเรียนวิชาพื้นฐานเพื่อปรับพื้นฐานตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล ได้แก่ รายวิชา 366 103 พื้นฐานการทำเครื่องประดับ 366 211 การออกแบบเครื่องประดับ 5 หรือ 366 101 ประวัติศาสตร์เครื่องประดับ

3.2 การควบคุมดูแล

จัดให้มีการประชุมกรรมการประจำหลักสูตรในทุกเดือน เพื่อรายงานผลการเรียนการสอนภายในภาคการศึกษานั้นๆ โดยเพิ่มความเข้มงวดในการสังเกตนักศึกษาที่มาจากสาขายสัมพันธ์ เพื่อบ่งชี้ให้นักศึกษาแสดงความคิดเรื่องการบูรณาการองค์ความรู้ที่แตกต่างจากสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา สู่แนวทางการประยุกต์ให้เกิดองค์ความรู้ด้านเครื่องประดับเชิงก้าวหน้าตามปณิธานของหลักสูตรฯ

3.3 การให้คำปรึกษาวิชาการและแนะแนว

มีการระบุวันและเวลาที่นอกเหนือจากเวลาเรียนของรายวิชาต่างๆ เพื่อประโยชน์ในการให้คำปรึกษารายบุคคล

3.4 การคงอยู่ การสำเร็จการศึกษา

ควบคุมอัตราการคงอยู่และการสำเร็จการศึกษาให้เป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากร ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2550

3.5 ความพึงพอใจและผลการจัดการข้อร้องเรียนของนักศึกษา

พิจารณาผลประเมินความพึงพอใจและข้อร้องเรียนในระดับคณะฯ และผลประเมินระดับรายวิชา เพื่อค้นหาแนวทางการแก้ปัญหา

4. อาจารย์

4.1 การรับอาจารย์ใหม่

มีการบริหารและพัฒนาอาจารย์ตั้งแต่ระบบการรับอาจารย์ใหม่ เป็นไปตามระเบียบ พรบ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2558

4.2 การคัดเลือกอาจารย์

มีกลไกการคัดเลือกอาจารย์ที่เหมาะสม โปร่งใส มีคุณสมบัติที่เหมาะสมและเพียงพอตามระเบียบและหลักเกณฑ์ของมหาวิทยาลัยในการรับอาจารย์ใหม่อาจารย์ในหลักสูตร

4.3 คุณสมบัติความรู้

เป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชา และมีความก้าวหน้าในการผลิตผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง

4.4 ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชา

เป็นผู้มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านการออกแบบเครื่องประดับ การผลิตเครื่องประดับ การออกแบบผลงานสามมิติหรือประติมากรรม ประวัติศาสตร์เครื่องประดับและศิลปกรรม สุนทรียศาสตร์ วัสดุศาสตร์ เป็นต้น

4.5 ความก้าวหน้าในการผลิตผลงานทางวิชาการของอาจารย์

มีการจัดวาระการประชุมทุกเดือน เพื่อกำหนดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งของอาจารย์ประจำหลักสูตร โดยบริหารจัดการและการวางแผนการดำเนินการเพิ่มทักษะความรู้เพื่อการปฏิบัติงานของอาจารย์แต่ละท่าน

4.6 การเพิ่มทักษะความรู้เพื่อการปฏิบัติงาน

จัดงบประมาณสนับสนุนการทำงานของหลักสูตรฯ ซึ่งบุคลากรจักได้รับการสนับสนุนการเรียนการสอน เพื่อการพัฒนาวิชาการ และ/หรือวิชาชีพ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ต่อปี

5. หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

5.1 การบริหารจัดการหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง

บัณฑิตสามารถพัฒนารูปแบบของเครื่องประดับที่แตกต่างจากประเพณีนิยม สู่สังคมร่วมสมัยในอนาคตได้ ทำให้วงการเครื่องประดับก้าวหน้า

5.2 การออกแบบหลักสูตรควบคุม กำกับการจัดทำรายวิชา การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา

ด้วยวัตถุประสงค์ของหลักสูตรฯ ต้องการผลิตมหาบัณฑิตที่สามารถบูรณาการความคิด ความรู้การสร้างสรรคด้านการออกแบบเครื่องประดับขั้นสูง หลักสูตรฯ จึงต้องออกแบบตั้งแต่การเริ่มรับสมัครนักศึกษาที่มีพื้นฐานในระดับปริญญาตรีจากต่างสาขา และกำกับการจัดทำรายวิชาต่างๆ ที่สามารถผลักดันให้นักศึกษาค้นคว้าทำวิจัยด้วยเทคโนโลยีและทฤษฎีใหม่ๆ สามารถออกแบบเครื่องประดับโดยคำนึงถึงรากเหง้าทางภูมิปัญญาและทักษะฝีมือประณีตศิลป์ ตลอดจน การวางระบบผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญด้าน

ความรู้และการผลิตงานนวัตกรรมเครื่องประดับ เพื่อแนะแนวทางให้นักศึกษาสามารถสร้างสรรค์ผลงานที่มีความแปลกใหม่และแตกต่าง โดยจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการนำองค์ความรู้เดิมมาบูรณาการกับองค์ความรู้ใหม่ด้านเครื่องประดับ และมุ่งเน้นการสร้างเอกลักษณ์ของงานเฉพาะบุคคล

5.3 การประเมินผู้เรียน

มีการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาในรายวิชาต่างๆ ซึ่งผู้สอนจะมีกระบวนการกำกับกับการประเมินผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (มคอ.5 และมคอ.7)

5.4 การกำกับให้มีการประเมินตามสภาพจริง มีวิธีการประเมินที่หลากหลาย

นอกเหนือจากการประเมินผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (มคอ.5 และมคอ.7) ผู้สอนสามารถประเมินผลการเรียนรู้จากกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะทางปัญญาในรูปแบบต่างๆ โดยขึ้นอยู่กับรายวิชานั้นๆ เช่น การประเมินผลจากการจัดสัมมนา นิทรรศการ หรือทัศนศึกษา เป็นต้น

5.5 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพนักศึกษาและการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งเน้นการต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือต้นทุนทางวัฒนธรรม เช่น มุ่งเน้นทักษะกลุ่มที่1 คือการเรียนรู้และนวัตกรรมสร้างสรรค์ และกลุ่มที่3 คือ ความคิดริเริ่มและการเรียนรู้ด้วยตนเอง เฉพาะอย่างยิ่ง ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและข้ามวัฒนธรรม ปรากฏในงานที่มอบหมายแต่ละวิชา

5.6 ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

หลักสูตรฯ จึงให้ความสำคัญต่อการพัฒนาผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ โดยปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน กลยุทธ์การสอน หรือ วิธีการประเมินผลการเรียนรู้จากผลการประเมินการดำเนินงานที่รายงานใน มคอ.7 ในปีที่ผ่านมา

6. สิ่งของสนับสนุนการเรียนรู้

6.1 การดำเนินงานของภาควิชา คณะ สถาบัน เพื่อความพร้อมของสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ทั้งความพร้อมทางกายภาพ

หลักสูตรฯ จัดเตรียมระบบที่มีการดำเนินงานเรื่องสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ โดยอาศัยกลไกการจัดให้มีการประชุมอาจารย์ประจำหลักสูตรและแสดงความคิดเห็นเพื่อมีส่วนร่วมเกี่ยวกับสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ อาทิ การจัดหาหนังสือ ตำรา การจัดการสัมมนา การสัมภาษณ์นักศึกษา ฯลฯ

6.2 ความพร้อมของอุปกรณ์เทคโนโลยีและสิ่งอำนวยความสะดวกหรือทรัพยากรที่เอื้อต่อการเรียนรู้ โดยการมีส่วนร่วมของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/อาจารย์ประจำหลักสูตร

คณาจารย์มีเป้าหมายเดียวกันและมีความเข้าใจในการพัฒนาการเตรียมความพร้อมของอุปกรณ์เทคโนโลยีและสิ่งอำนวยความสะดวกหรือทรัพยากรที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน และกลไกจัดหาสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ โดยจึงให้มีการเตรียมการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานภายนอกเพื่อขยายผลการจัดหาสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ และปรับปรุงคุณภาพของสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่มีอยู่ อาทิ โรงปฏิบัติการขึ้นรูปเครื่องประดับ รวมทั้ง เครื่องจักร เครื่องมือ และเครื่องใช้ เป็นต้น

7. ตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงาน (Key Performance Indicators)

ตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงาน (Key Performance Indicators) ของหลักสูตร

ชนิดของตัวบ่งชี้: กระบวนการ

เกณฑ์มาตรฐาน: ระดับ

ดัชนีบ่งชี้ผลการดำเนินงาน	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561
(1) อาจารย์ประจำหลักสูตรอย่างน้อยร้อยละ 80 มีส่วนร่วมในการประชุมเพื่อวางแผน ติดตาม และทบทวนการดำเนินงานหลักสูตร	X	X	X
(2) มีรายละเอียดของหลักสูตร ตามแบบ มคอ.2 ที่สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ หรือมาตรฐานคุณวุฒิสาขา/สาขาวิชา (ถ้ามี)	X	X	X
(3) มีรายละเอียดของรายวิชา และรายละเอียดของประสบการณ์ภาคสนาม (ถ้ามี) ตามแบบมคอ.3และมคอ.4 อย่างน้อยก่อนเปิดสอนในแต่ละภาคการศึกษาให้ครบทุกรายวิชา	X	X	X
(4) จัดทำรายงานผลการดำเนินการของรายวิชา และรายงานผลการดำเนินการของประสบการณ์ภาคสนาม (ถ้ามี) ตามแบบมคอ.5 และมคอ.6 ภายใน 30 วัน หลังสิ้นสุดภาคการศึกษาที่เปิดสอนให้ครบทุกรายวิชา	X	X	X
(5) จัดทำรายงานผลการดำเนินการของหลักสูตรตามแบบมคอ.7 ภายใน 60 วัน หลังสิ้นสุดปีการศึกษา	X	X	X
(6) มีการทวนสอบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดในมคอ.3และมคอ.4 (ถ้ามี) อย่างน้อยร้อยละ 25 ของรายวิชาที่เปิดสอนในแต่ละปีการศึกษา	X	X	X
(7) มีการพัฒนา/ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน กลยุทธ์การสอน หรือการประเมินผลการเรียนรู้ จากผลการประเมินการดำเนินงานที่รายงานใน มคอ. 7 ปีที่แล้ว		X	X
(8) อาจารย์ใหม่ (ถ้ามี) ทุกคน ได้รับการปฐมนิเทศหรือคำแนะนำด้านการจัดการเรียนการสอน	X	X	X
(9) อาจารย์ประจำทุกคนได้รับการพัฒนาทางวิชาการ และ/หรือวิชาชีพ อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง	X	X	X
(10) จำนวนบุคลากรสนับสนุนการเรียนการสอน (ถ้ามี) ได้รับการพัฒนาวิชาการ และ/หรือวิชาชีพ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ต่อปี	X	X	X
(11) ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาปีสุดท้าย/บัณฑิตใหม่ เฉลี่ยไม่น้อยกว่า 3.5 จากคะแนนเต็ม 5.0		X	X
(12) ระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิตที่มีต่อบัณฑิตใหม่ เฉลี่ยไม่น้อยกว่า 3.5 จากคะแนนเต็ม 5.0			X

รวมตัวบ่งชี้บังคับที่ต้องมีผลการดำเนินการ(ข้อที่ 1-5) (ตัว) ในแต่ละปี	5	5	5
รวมตัวบ่งชี้ (ตัว) ในแต่ละปี	9	11	12

เกณฑ์การประเมิน

หลักสูตรได้มาตรฐานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิฯ ต้องผ่านเกณฑ์ประเมินดังนี้

ตัวบ่งชี้บังคับ (ตัวบ่งชี้ที่ 1-5) มีผลดำเนินการบรรลุตามเป้าหมายและมีจำนวนตัวบ่งชี้ที่มีผลดำเนินการบรรลุเป้าหมาย ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของตัวบ่งชี้อรวม โดยพิจารณาจากจำนวนตัวบ่งชี้บังคับและตัวบ่งชี้อรวมในแต่ละปี

ปีการศึกษา	หลักสูตรได้มาตรฐานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิฯ
2559	ต้องบรรลุเป้าหมายตัวบ่งชี้บังคับตัวที่ 1 - 5 และบรรลุเป้าหมายตัวบ่งชี้อรวม 9 ตัว
2560	ต้องบรรลุเป้าหมายตัวบ่งชี้บังคับตัวที่ 1 - 5 และบรรลุเป้าหมายตัวบ่งชี้อรวม 11 ตัว
2561	ต้องบรรลุเป้าหมายตัวบ่งชี้บังคับตัวที่ 1 - 5 และบรรลุเป้าหมายตัวบ่งชี้อรวม 12 ตัว

หมวดที่ 8 การประเมินและปรับปรุงการดำเนินการของหลักสูตร

1. การประเมินประสิทธิผลของการสอน

1.1 การประเมินกลยุทธ์การสอน

จัดให้มีการประเมินรายวิชา ประเมินการสอน และประเมินผลสัมฤทธิ์แต่ละรายวิชา ทั้งจากนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอน และนำผลการประเมินไปปรับปรุงการสอน

1.2 การประเมินทักษะของอาจารย์ในการใช้แผนกลยุทธ์การสอน

บัณฑิตวิทยาลัยจัดให้นักศึกษาประเมินการสอนของคณาจารย์ทุกรายวิชาเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน ซึ่งผลการประเมินจะจัดส่งอาจารย์ผู้สอนและประธานหลักสูตรฯ

2. การประเมินหลักสูตรในภาพรวม

เป็นไปตามระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร มหาวิทยาลัยศิลปากร

3. การประเมินผลการดำเนินงานตามรายละเอียดหลักสูตร

มีการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในเป็นประจำทุกปี โดยองค์ประกอบ คุณสมบัติเฉพาะของ คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน และเกณฑ์การประเมิน ให้เป็นไปตามคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา ฉบับปีการศึกษา 2557 ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และ/หรือที่มีการเปลี่ยนแปลงภายหลัง

ให้ทุกหลักสูตรมีการพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยเป็นระยะ ๆ และมีการประเมินเพื่อพัฒนาหลักสูตรอย่างน้อยตามรอบระยะเวลาของหลักสูตร หรือทุกรอบ 5 ปี

4. การทบทวนผลการประเมินและวางแผนปรับปรุง

4.1 การปรับปรุงรายวิชา

เป็นไปตามการพิจารณาของคณะกรรมการดำเนินงานหลักสูตร

4.2 การปรับปรุงหลักสูตร

เป็นไปตามผลการประเมินคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตร โดยเชื่อมโยงกับตัวบ่งชี้การดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2552

ภาคผนวก

- (ก) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากร ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2550
- (ข) ข้อมูลประวัติอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/อาจารย์ประจำหลักสูตรพร้อมรายละเอียดผลงานวิชาการและประสบการณ์สอน
- (ค) รายงานผลการประเมินหลักสูตร
- (ง) คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตร
- (จ) ตารางเปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างหลักสูตรเดิมกับหลักสูตรปรับปรุง

(ก) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากร ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2550

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากร
ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
พ.ศ. 2550

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 16 (2) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศิลปากรพ.ศ.2530 สภามหาวิทยาลัยศิลปากรในการประชุมครั้งที่ 3/2550 เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2550 จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

- ข้อ 1 ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ.2550”
- ข้อ 2 ให้ใช้ข้อบังคับนี้กับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เข้าศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เป็นต้นไป
- ข้อ 3 ให้ยกเลิก
- 3.1 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาพ.ศ.2542
 - 3.2 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545
 - 3.3 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2545
 - 3.4 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2548 บรรดาข้อบังคับระเบียบคำสั่งหรือประกาศอื่นใดที่มีความกำหนดไว้แล้วในข้อบังคับนี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับความในข้อบังคับนี้ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน
- ข้อ 4 ให้คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยรักษาการตามข้อบังคับนี้และให้มีอำนาจออกระเบียบได้เท่าที่ไม่ขัดกับข้อบังคับนี้

หมวดที่ 1 บททั่วไป

- ข้อ 5 การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาให้ใช้ระบบหน่วยกิตแบบทวิภาคหรือระบบอื่นที่เทียบเท่า
- ข้อ 6 นักศึกษาหมายถึงผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาเรียบร้อยแล้วแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ
- 6.1 นักศึกษาสามัญได้แก่ผู้ที่สอบคัดเลือกได้หรือได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาตามข้อบังคับนี้
 - 6.2 นักศึกษาทดลองศึกษาได้แก่ผู้ที่สอบคัดเลือกได้หรือได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาตามข้อบังคับนี้ในลักษณะทดลองศึกษาในภาคแรกของการศึกษาและเมื่อได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขในข้อ 16.1 แล้วจึงจะปรับสถานภาพเป็นนักศึกษาสามัญได้
 - 6.3 นักศึกษาพิเศษได้แก่ผู้ที่บัณฑิตวิทยาลัยได้อนุมัติให้เข้าทำการวิจัยหรือเข้าศึกษาเป็นกรณีพิเศษโดยไม่รับปริญญาหรือเป็นผู้ที่ศึกษาเพื่อขอโอนหน่วยกิตไปยังมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาที่ตนสังกัดตามระเบียบว่าด้วยการรับสมัครนักศึกษาพิเศษของบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร
- ข้อ 7 คุณสมบัติของผู้มีสิทธิเข้าศึกษาเป็นนักศึกษาตามข้อ 6.1 และ 6.2 มีดังนี้
- 7.1 ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตต้องสำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาบัณฑิตหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาที่มหาวิทยาลัยศิลปากรรับรอง
 - 7.2 ระดับปริญญามหาบัณฑิตต้องสำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาบัณฑิตหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาที่มหาวิทยาลัยศิลปากรรับรองและมีคุณสมบัติอื่นเพิ่มเติมตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะหรือคณะกรรมการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะกำหนด
 - 7.3 ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงต้องสำเร็จการศึกษาชั้นปริญญามหาบัณฑิตหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาที่มหาวิทยาลัยศิลปากรรับรอง
 - 7.4 ระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิตต้องสำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาบัณฑิตหรือปริญญามหาบัณฑิตหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาที่มหาวิทยาลัยศิลปากรรับรองและผ่านการพิจารณาของสาขาวิชาแล้วดังนี้
 - 7.4.1 สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตหรือเทียบเท่าต้องมีผลการเรียนดีมากหรือดีและเป็นผู้มีประสบการณ์ในสาขาวิชานั้นๆ ดีเด่นและมีพื้นฐานความรู้ความสามารถและศักยภาพเพียงพอที่จะทำวิทยานิพนธ์ได้
 - 7.4.2 สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิตหรือเทียบเท่าต้องมีผลการเรียนดีหรือผู้ที่กำลังศึกษาหลักสูตรระดับปริญญามหาบัณฑิตและเรียนรายวิชาต่างๆ ตามที่สาขาวิชากำหนดได้ผลดีเป็นพิเศษหรือผ่านการพิจารณาของสาขาวิชาแล้ว
 - 7.5 เป็นผู้มีความประพฤติดี
 - 7.6 มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงและไม่เป็นโรคตามที่กำหนดในกฎก.พ.
 - 7.7 มีคุณสมบัติอย่างอื่นเพิ่มเติมตามที่ภาควิชาและบัณฑิตวิทยาลัยกำหนด

- 7.8 เป็นผู้สอบคัดเลือกได้หรือได้รับการคัดเลือก
- 7.9 ไม่เคยถูกลงโทษให้พ้นสภาพการเป็นนักศึกษาจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากรตามข้อ 9
- ข้อ 8 ให้บัณฑิตวิทยาลัยดำเนินการเกี่ยวกับการรับสมัครนักศึกษาใหม่โดยพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบคัดเลือกหรือคัดเลือกผู้สมัครเข้าศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัยเป็นนักศึกษาตามข้อ 6.1 และข้อ 6.2
- ข้อ 9 การลงโทษนักศึกษาที่กระทำผิด
- 9.1 ในกรณีที่นักศึกษากระทำผิดข้อบังคับระเบียบคำสั่งหรือประกาศของบัณฑิตวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยศิลปากรหรือมีความประพฤติเสียหายให้คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยเป็นผู้พิจารณาลงโทษตามควรแก่ความผิดนั้นดังนี้
- 9.1.1 ภาคทัณฑ์
- 9.1.2 พักการศึกษา
- 9.1.3 พ้นสภาพการเป็นนักศึกษา
- ระยะเวลาที่นักศึกษาถูกพักการศึกษาให้นับรวมอยู่ในระยะเวลาการศึกษาด้วย
- 9.2 ในกรณีที่นักศึกษากระทำผิดเกี่ยวกับการสอบทุกประเภทตามระเบียบการสอบของบัณฑิตวิทยาลัยให้คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยร่วมกับกรรมการควบคุมการสอบเป็นผู้พิจารณาว่าเป็นความผิดประเภททุจริตหรือส่อเจตนาทุจริตหรือเป็นความผิดอย่างอื่นและให้คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาลงโทษนักศึกษาที่กระทำผิดระเบียบการสอบดังนี้
- 9.2.1 หากเป็นความผิดประเภททุจริตให้ถือว่านักศึกษาผู้นั้นสอบตกหมดทุกวิชาที่ได้ลงทะเบียนศึกษาไว้ในภาคการศึกษานั้นและให้พ้นสภาพการเป็นนักศึกษาด้วย
- 9.2.2 หากเป็นความผิดประเภทส่อเจตนาทุจริตหรือความผิดอย่างอื่นนอกจากข้อ 9.2.1 ให้คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยเป็นผู้พิจารณาลงโทษตามควรแก่ความผิดให้คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัยเป็นผู้สั่งลงโทษนักศึกษาผู้กระทำความผิดตามที่คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยได้พิจารณาแล้ว
- ข้อ 10 การนับวันต่างๆตามข้อบังคับนี้ให้นับทุกวันไม่เว้นวันหยุดราชการและให้ถือกำหนดวันตามปฏิทินการศึกษาซึ่งมหาวิทยาลัยจะประกาศให้ทราบเป็นปีๆไปเว้นแต่วันสุดท้ายของการนับวันตามกำหนดวันในข้อบังคับนี้ตรงกับวันหยุดราชการให้ถือเอาวันทำการถัดไปเป็นวันสุดท้าย

หมวดที่ 2

การจัดการศึกษา

- ข้อ 11 ในปีการศึกษาหนึ่งแบ่งเป็น 2 ภาคการศึกษาปกติคือภาคการศึกษาต้นและภาคการศึกษาปลายแต่ละภาคการศึกษามีเวลาการศึกษาไม่น้อยกว่า 15 สัปดาห์บัณฑิตวิทยาลัยอาจจะจัดการศึกษาภาคการศึกษาพิเศษฤดูร้อนต่อจากภาคการศึกษาปลายอีกภาคหนึ่งก็ได้โดยมีเวลาการศึกษาประมาณ 8 สัปดาห์แต่จะต้องไม่น้อยกว่า 6 สัปดาห์ทั้งนี้ให้จัดชั่วโมงการศึกษาในแต่ละรายวิชาให้เท่ากับภาคการศึกษาปกติบัณฑิตวิทยาลัยอาจเปิดสอนหลักสูตรในลักษณะโครงการพิเศษและหลักสูตรนานาชาติซึ่งได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย
- ข้อ 12 การนับเวลาการศึกษาให้นับเฉพาะภาคการศึกษาปกติที่เปิดทำการสอนโดยนับรวมเวลาที่นักศึกษาได้รับอนุมัติให้ลาพักการศึกษายกเว้นนักศึกษาที่ได้รับอนุมัติให้ลาพักการศึกษาตามข้อ 19.1.1.1
- ข้อ 13 กำหนดระยะเวลาการศึกษาเป็นดังนี้
- 13.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตหรือประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงให้ใช้เวลาการศึกษาไม่เกิน 3 ปีการศึกษา
 - 13.2 หลักสูตรปริญญามหาบัณฑิตให้ใช้เวลาการศึกษาไม่เกิน 5 ปีการศึกษา
 - 13.3 หลักสูตรปริญญาตรีบัณฑิตสำหรับกรณีรับจากนักศึกษาผู้สำเร็จการศึกษาปริญญาบัณฑิตให้ใช้เวลาการศึกษาไม่เกิน 8 ปีการศึกษาและสำหรับกรณีรับจากนักศึกษาผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิตให้ใช้เวลาการศึกษาไม่เกิน 6 ปีการศึกษา
- ในกรณีที่ เป็นโครงการพิเศษหรือหลักสูตรนานาชาติให้เป็นไปตามระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัยตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะหรือคณะกรรมการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากำหนด
- ทั้งนี้ “ปีการศึกษา” ให้นับตั้งแต่วันเปิดภาคการศึกษาต้นถึงวันก่อนเปิดภาคการศึกษาต้นของปีการศึกษาถัดไปหรือนับตั้งแต่วันเปิดภาคการศึกษาปลายถึงวันก่อนเปิดภาคการศึกษาปลายของปีการศึกษาถัดไปแล้วแต่กรณี
- ข้อ 14 การวัดปริมาณการศึกษาตามลักษณะงานของแต่ละรายวิชาให้ใช้ระบบ "หน่วยกิต" การกำหนดค่าหน่วยกิตของรายวิชาในหนึ่งภาคการศึกษาปกติให้กำหนดตามเกณฑ์ดังนี้
- 14.1 รายวิชาภาคทฤษฎีที่ใช้เวลาบรรยายหรืออภิปรายปัญหา 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์หรือน้อยกว่า 15 ชั่วโมงตลอดภาคการศึกษาปกติและมีการเตรียมหรือการศึกษานอกเวลาอีกไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์หรือน้อยกว่า 30 ชั่วโมงตลอดภาคการศึกษาปกติให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต
 - 14.2 รายวิชาภาคปฏิบัติที่ใช้เวลาฝึกหรือทดลอง 2 หรือ 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์หรือตั้งแต่ 30 ถึง 45 ชั่วโมงตลอดภาคการศึกษาปกติและเมื่อรวมกับการศึกษานอกเวลาแล้ว นักศึกษาใช้เวลาไม่น้อยกว่า 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ตลอดภาคการศึกษาปกติให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

- 14.3 การฝึกงานหรือฝึกภาคสนามที่ใช้เวลาฝึก 3 ถึง 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์หรือตั้งแต่ 45 ถึง 90 ชั่วโมงตลอดภาคการศึกษาปกติให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต
- 14.4 การค้นคว้าอิสระหรือวิทยานิพนธ์ที่ใช้เวลาการศึกษาค้นคว้า 3 ถึง 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์หรือตั้งแต่ 45 ถึง 60 ชั่วโมงตลอดภาคการศึกษาปกติให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต
- ข้อ 15 การกำหนดวิชาและหน่วยกิตของแต่ละรายวิชาให้เป็นไปตามหลักสูตรของแต่ละสาขาวิชาแต่อย่างน้อยที่สุดในทุกสาขาวิชาจะต้องมีปริมาณการศึกษาดังต่อไปนี้
- 15.1 ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตหรือระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงจะต้องมีจำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต
- 15.2 ระดับปริญญามหาบัณฑิตจะต้องมีจำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิตโดยแบ่งการศึกษาเป็น 2 แผนดังนี้
- 15.2.1 แผนก. เป็นแผนการศึกษาที่เน้นการวิจัยโดยมีการทำวิทยานิพนธ์การศึกษาตามแผนก. แบ่งเป็น 2 แบบคือ
- 15.2.1.1 แบบก 1 ทำเฉพาะวิทยานิพนธ์ซึ่งมีค่าเทียบได้ไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิตและอาจศึกษารายวิชาหรือทำกิจกรรมทางวิชาการอื่นเพิ่มเติมโดยไม่นับหน่วยกิต
- 15.2.1.2 แบบก 2 ทำวิทยานิพนธ์ซึ่งมีค่าเทียบได้ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิตและต้องศึกษารายวิชาอีกไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต
- 15.2.2 แผนข. เป็นแผนการศึกษาที่เน้นการศึกษางานรายวิชาโดยไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์แต่ต้องมีการค้นคว้าอิสระไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิตแต่ไม่เกิน 6 หน่วยกิตและมีการสอบประมวลผลความรู้
- 15.3 ระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิตแบ่งการศึกษาเป็น 2 แบบดังนี้
- 15.3.1 แบบ 1 มีวิทยานิพนธ์และอาจมีรายวิชาหรือกิจกรรมทางวิชาการอื่นเพิ่มเติมโดยไม่นับหน่วยกิตทั้งนี้จำนวนหน่วยกิตของวิทยานิพนธ์ให้เป็นไปตามเกณฑ์ดังนี้
- 15.3.1.1 แบบ 1.1 ผู้เข้าศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิตต้องทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 48 หน่วยกิต
- 15.3.1.2 แบบ 1.2 ผู้เข้าศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตต้องทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 72 หน่วยกิต
- ทั้งนี้วิทยานิพนธ์ตามแบบ 1.1 และแบบ 1.2 จะต้องมีความรู้และมาตรฐานเดียวกัน
- 15.3.2 แบบ 2 มีวิทยานิพนธ์และมีรายวิชาที่ต้องศึกษาเพิ่มเติมโดยมีจำนวนหน่วยกิตของวิทยานิพนธ์และรายวิชาตามเกณฑ์ดังนี้

- 15.3.2.1 แบบ 2.1 ผู้เข้าศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญา
มหาบัณฑิตต้องทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 36 หน่วยกิตและ
ศึกษารายวิชาอีกไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต
- 15.3.2.2 แบบ 2.2 ผู้เข้าศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต
ต้องทำวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า 48 หน่วยกิตและศึกษา
รายวิชาอีกไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต
- ทั้งนี้วิทยานิพนธ์ตามแบบ 2.1 และแบบ 2.2 จะต้องมีความคุณภาพและ
มาตรฐานเดียวกัน

ข้อ 16 การปรับสถานภาพและการจำแนกสถานภาพนักศึกษา

- 16.1 นักศึกษาทดลองศึกษาอาจได้รับการปรับสถานภาพเป็นนักศึกษาสามัญได้เมื่อสิ้นสุด
การศึกษาที่ 1 ตามเงื่อนไขต่อไปนี้
- 16.1.1 ได้ S ทุกรายวิชาที่ไม่นับหน่วยกิตตามหลักสูตร
- 16.1.2 ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.00 และสำหรับระดับปริญญาตรีบัณฑิตต้อง
ได้ค่าระดับผลการศึกษาไม่ต่ำกว่า B ทุกรายวิชาที่นับหน่วยกิตตาม
หลักสูตรด้วย
- 16.1.3 นักศึกษาทดลองศึกษาแผนก. แบบก 1 ในระดับปริญญามหาบัณฑิตหรือ
แบบ 1 ในระดับปริญญาตรีบัณฑิตจะต้องได้รับการประเมิน
ความก้าวหน้าจากภาควิชาโดยได้รับสัญลักษณ์ SP
- 16.2 สถานภาพของนักศึกษาสามัญให้จำแนกสถานภาพเมื่อสิ้นสุดการศึกษาปกติทุกภาค
ดังนี้
- 16.2.1 นักศึกษาปกติได้แก่
- 16.2.1.1 นักศึกษาสามัญแผนก. แบบก 1 ในระดับปริญญามหาบัณฑิต
หรือนักศึกษาสามัญแบบ 1 ในระดับปริญญาตรีบัณฑิตที่
ได้รับการประเมินความก้าวหน้าจากภาควิชาในระหว่างที่ยัง
ไม่ได้ลงทะเบียนวิทยานิพนธ์โดยได้รับสัญลักษณ์ SP และหรือ
ได้รับสัญลักษณ์ IP หลังจากลงทะเบียนวิทยานิพนธ์แล้ว
- 16.2.1.2 นักศึกษาสามัญในระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตหรือระดับ
ประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงหรือนักศึกษาสามัญแผนก. แบบ
ก 2 หรือแผนข. ในระดับปริญญามหาบัณฑิตหรือนักศึกษา
สามัญแบบ 2 ในระดับปริญญาตรีบัณฑิตที่สอบไล่ได้ค่า
ระดับเฉลี่ยประจำภาคการศึกษาที่ 1 ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปหรือได้
ค่าระดับเฉลี่ยสะสมสำหรับภาคการศึกษาปกติตั้งแต่ภาค
การศึกษาที่ 2 เป็นต้นไปตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปภายใต้ข้อบังคับข้อ
16.2.1.1 หรือ 16.2.1.2 แล้วแต่กรณีหากนักศึกษาได้

ลงทะเบียนเรียนรายวิชาที่ไม่นับหน่วยกิตในภาคการศึกษานั้น นักศึกษาจะต้องได้รับสัญลักษณ์ S ทุกรายวิชาและหากได้ลงทะเบียนวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระแล้วแต่กรณีก็จะต้องได้รับสัญลักษณ์ IP ด้วย

16.2.2 นักศึกษารอพินิจได้แก่

16.2.2.1 นักศึกษาสามัญแผนก. แบบก 1 ในระดับปริญญามหาบัณฑิตหรือนักศึกษาสามัญแบบ 1 ในระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิตที่ได้สัญลักษณ์ U ในรายวิชาใดวิชาหนึ่งที่ลงทะเบียนเรียนและหรือได้รับการประเมินความก้าวหน้าจากภาควิชาในระหว่างที่ยังไม่ได้ลงทะเบียนวิทยานิพนธ์โดยได้สัญลักษณ์ UP และหรือได้สัญลักษณ์ NP หลังจากลงทะเบียนวิทยานิพนธ์แล้ว

16.2.2.2 นักศึกษาสามัญระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตหรือระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงหรือนักศึกษาสามัญแผนก. แบบก2 หรือแผนข. ในระดับปริญญามหาบัณฑิตหรือนักศึกษาสามัญแบบ 2 ในระดับปริญญาดุษฎีบัณฑิตที่สอบไล่ได้ค่าระดับเฉลี่ยประจำภาคการศึกษาที่ 1 ต่ำกว่า 3.00 หรือได้ค่าระดับเฉลี่ยสะสมสำหรับภาคการศึกษาปกติตั้งแต่ภาคการศึกษาที่ 2 เป็นต้นไปต่ำกว่า 3.00 และหรือได้สัญลักษณ์ U ในรายวิชาใดวิชาหนึ่งที่ลงทะเบียนเรียนและหรือได้สัญลักษณ์ NP หลังจากลงทะเบียนวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระแล้ว

ข้อ 17 การเปลี่ยนแผนการศึกษาการเปลี่ยนสาขาวิชาการเปลี่ยนระดับการศึกษาการโอนหน่วยกิตของรายวิชาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งจากภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยศิลปากรและการเทียบโอนผลการเรียนจากการศึกษานอกระบบหรือการศึกษาตามอัธยาศัยให้เป็นไปตามระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ข้อ 18 การรับโอนนักศึกษาต่างสถาบันและการเทียบโอนหน่วยกิตให้เป็นไปตามประกาศของมหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้อ 19 การลาพักการศึกษาการกลับเข้าศึกษาและการลาออกจากการศึกษา

19.1 การลาพักการศึกษาและการกลับเข้าศึกษา

19.1.1 นักศึกษาที่มีเหตุจำเป็นอันสมควรอาจลาพักการศึกษาในภาคการศึกษาใดภาคการศึกษาก็ได้เมื่อได้ศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัยมาแล้วอย่างน้อย 1 ภาคการศึกษาโดยยื่นคำร้องต่อคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยภายใน 30 วันนับจากวันเปิดภาคการศึกษาหากพ้นกำหนดการยื่นคำร้องขอลาพักการศึกษาดังกล่าวแล้วนักศึกษาอาจขอลาพักการศึกษเป็นกรณีพิเศษในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้

19.1.1.1 นักศึกษาถูกเกณฑ์หรือระดมเข้ารับราชการทหารกองประจำการ

- 19.1.1.2 นักศึกษาเจ็บป่วยต้องพักรักษาตัวเป็นเวลานานตามคำสั่งแพทย์ โดยมีใบรับรองแพทย์จากสถานพยาบาลของทางราชการหรือ รัฐวิสาหกิจหรือสถานพยาบาลเอกชนที่ทางราชการรับรองตามที่ กระทรวงการคลังกำหนด
- 19.1.1.3 นักศึกษามีเหตุจำเป็นอันสมควรหรือมีความจำเป็นสุดวิสัยใน กรณีที่นักศึกษาได้รับอนุมัติให้ลาพักการศึกษาให้นับระยะเวลาที่ ลาพักรวมอยู่ในระยะเวลาการศึกษาด้วยยกเว้นนักศึกษาที่ได้รับ อนุมัติให้ลาพักการศึกษาได้ตามข้อ 19.1.1.1 นักศึกษาที่ได้รับ อนุมัติให้ลาพักการศึกษาต้องชำระค่าธรรมเนียมเพื่อรักษา สถานภาพทุกภาคการศึกษายกเว้นนักศึกษาที่ได้รับอนุมัติให้ลา พักการศึกษาหลังจากที่ได้ลงทะเบียนรายวิชาแล้วและในกรณีนี้ ให้นักศึกษาได้สัญลักษณ์ W ในทุกรายวิชาที่ได้ลงทะเบียนไว้ใน ภาคการศึกษาที่ได้รับอนุมัติให้ลาพักการศึกษา
- 19.1.2 ให้คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยเป็นผู้พิจารณาเหตุจำเป็นอันสมควรหรือความ จำเป็นสุดวิสัยในการลาพักการศึกษาและมีอำนาจอนุมัติให้ลาพัก การศึกษาได้ครั้งละไม่เกิน 2 ภาคการศึกษาปกติติดต่อกันแต่รวมเวลาการ ลาพักการศึกษาทั้งหมดต้องไม่เกิน 4 ภาคการศึกษาปกติ
- 19.1.3 นักศึกษาที่ได้รับอนุมัติให้ลาพักการศึกษาหรือถูกสั่งพักการศึกษาเมื่อจะ กลับเข้าศึกษาใหม่จะต้องยื่นคำร้องขอกลับเข้าศึกษาต่อคณบดีบัณฑิต วิทยาลัยก่อนวันเปิดภาคการศึกษาไม่น้อยกว่า 14 วันมิฉะนั้นจะไม่มีสิทธิ ลงทะเบียนรายวิชาในภาคการศึกษานั้นทั้งนี้วันแต่จะได้รับอนุมัติจาก คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยเป็นกรณีพิเศษ
- 19.2 การลาออกจากการศึกษาให้นักศึกษาที่ประสงค์ลาออกยื่นคำร้องต่อบัณฑิตวิทยาลัย ก่อนการสอบประจำภาคและในระหว่างที่ยังไม่ได้รับอนุมัติให้ลาออกนี้ให้ถือว่า นักศึกษาผู้ประสงค์ขอลาออกนั้นยังคงมีสถานภาพเป็นนักศึกษาที่จะต้องปฏิบัติตาม ข้อบังคับระเบียบประกาศและคำสั่งต่างๆของบัณฑิตวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ศิลปากรทุกประการ
- ข้อ 20 นักศึกษาจะพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้
- 20.1 นักศึกษาสามัญที่สอบได้ค่าระดับเฉลี่ยประจำภาคการศึกษาที่ 1 ต่ำกว่า 2.50 หรือ นักศึกษาทดลองศึกษาที่สอบได้ค่าระดับเฉลี่ยประจำภาคการศึกษาที่ 1 ต่ำกว่า 3.00 และหรือได้รับสัญลักษณ์ U ในรายวิชาใดรายวิชาหนึ่ง
- 20.2 สอบได้ค่าระดับเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50
- 20.3 เป็นนักศึกษารอพินิจ 2 ภาคการศึกษาปกติต่อเนื่องกัน

- 20.4 สอบประมวลความรู้ไม่ผ่านเป็นครั้งที่ 2 ตามข้อ 34.1.6 สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิตและตามข้อ 34.2.2 สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิตหรือสอบวัดคุณสมบัติไม่ผ่านเป็นครั้งที่ 2 ตามข้อ 33.5
- 20.5 ไม่ได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระภายใน 3 ปีการศึกษาสำหรับการศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิตและระดับปริญญาตรีบัณฑิตกรณีที่มาจากพื้นฐานระดับปริญญาโทบัณฑิตหรือภายใน 5 ปีการศึกษาสำหรับการศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต กรณีที่มาจากพื้นฐานระดับปริญญาบัณฑิตของกำหนดเวลาการศึกษาของนักศึกษาผู้นั้น
- 20.6 ไม่สามารถสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรภายในกำหนดเวลาตามข้อ 13
- 20.7 ถูกลงโทษให้พ้นสภาพการเป็นนักศึกษาตามข้อ 9
- 20.8 ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการลาพักการศึกษาและการกลับเข้าศึกษาตามข้อ 19.1 หรือไม่ลงทะเบียนรายวิชาในภาคการศึกษาปกติตามข้อ 22.1 และข้อ 22.2
- 20.9 สอบวิทยานิพนธ์ตก
- 20.10 ได้รับอนุมัติให้ลาออกจากการเป็นนักศึกษบัณฑิตวิทยาลัย
- 20.11 ขาดคุณสมบัติของการเข้าเป็นนักศึกษาตามข้อ 7
- 20.12 ตาย

นักศึกษาที่พ้นสภาพตามข้อ 20.8 หรือข้อ 20.10 อาจขอกลับเข้าเป็นนักศึกษาใหม่ภายในกำหนดระยะเวลา 2 ปีนับจากวันที่นักศึกษาพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาและบัณฑิตวิทยาลัยเห็นสมควรก็อาจอนุมัติให้กลับเข้าศึกษาใหม่ได้โดยให้คิดระยะเวลาที่พ้นสภาพการเป็นนักศึกษานั้นรวมอยู่ในระยะเวลาการศึกษาทั้งหมดในกรณีเช่นนี้นักศึกษาจะต้องเสียค่าธรรมเนียมเสมือนเป็นผู้ลาพักการศึกษารวมทั้งค่าธรรมเนียมอื่นๆที่ต้องชำระหรือค้างชำระด้วย

หมวดที่ 3

การขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาและการลงทะเบียนรายวิชา

- ข้อ 21 การขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษา
- 21.1 ผู้ที่สอบคัดเลือกหรือได้รับการคัดเลือกให้เข้าศึกษาให้ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาตามที่บัณฑิตวิทยาลัยประกาศกำหนด
- 21.2 ผู้ที่ไม่สามารถขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาตามวันเวลาที่กำหนดโดยไม่แจ้งสาเหตุอันสมควรให้ถือว่าผู้นั้นสละสิทธิ์ในการเข้าเป็นนักศึกษา
- ข้อ 22 การลงทะเบียนรายวิชา
- 22.1 นักศึกษาต้องลงทะเบียนทุกภาคการศึกษาตามกำหนดเวลาในปฏิทินการศึกษาโดยต้องได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาหรือหัวหน้าภาควิชาทั้งนี้นักศึกษาต้องชำระค่าธรรมเนียมและหนังสือต่าง ๆ (ถ้ามี) ให้เรียบร้อยตามวิธีการที่บัณฑิตวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยศิลปากรกำหนดจึงจะถือว่าการลงทะเบียนนั้นสมบูรณ์
- 22.2 นักศึกษาต้องลงทะเบียนภายใน 14 วันแรกของภาคการศึกษาปกติหรือภายใน 7 วันแรกของภาคการศึกษาพิเศษฤดูร้อนนับจากวันเปิดภาคการศึกษานั้นจะไม่มีสิทธิลงทะเบียนในภาคการศึกษานั้นเว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและได้รับอนุมัติจากคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยเป็นกรณีพิเศษทั้งนี้นักศึกษาจะต้องมีเวลาศึกษาต่อไปไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาศึกษาทั้งหมดในภาคการศึกษานั้น
- 22.3 นักศึกษาที่ลงทะเบียนหลังจากวันที่กำหนดจะต้องชำระค่าธรรมเนียมเพิ่มเป็นกรณีพิเศษตามอัตราที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย
- 22.4 นักศึกษาที่ไม่ลงทะเบียนรายวิชาในภาคการศึกษาใดจะต้องลาพักการศึกษาสำหรับภาคการศึกษานั้นตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในข้อ 19.1 หากไม่ปฏิบัติดังกล่าวให้นักศึกษาผู้นั้นพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา
- 22.5 คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยโดยความเห็นชอบของหัวหน้าภาควิชาอาจอนุมัติให้นักศึกษาปกติตามข้อ 16.2.1 ลงทะเบียนศึกษาวิชาใดในระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาอื่นได้ในกรณีที่รายวิชานั้นไม่ได้เปิดสอนอยู่ในบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากรและจะเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาโดยมีเงื่อนไขดังนี้
- 22.5.1 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตหรือระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงหรือระดับปริญญามหาบัณฑิตจะลงทะเบียนรายวิชาได้ไม่เกิน 9 หน่วยกิตและให้นำมานับหน่วยกิตและคำนวณค่าระดับเฉลี่ยด้วย
- 22.5.2 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิตจะไม่นำมานับหน่วยกิตในหลักสูตร
- 22.6 นักศึกษาแผนก. แบบก 1 ในระดับปริญญามหาบัณฑิตหรือนักศึกษาแบบ 1 ในระดับปริญญาตรีบัณฑิตที่ไม่มีการลงทะเบียนรายวิชาหรือวิทยานิพนธ์ให้ลงทะเบียนรักษาสถานภาพทุกภาคการศึกษาตามกำหนดเวลาในปฏิทินการศึกษา

- 22.7 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตหรือระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงหรือระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอก. แบบก 2 หรือแผนข. หรือระดับปริญญาตรีบัณฑิตแบบ 2 ที่ศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้วแต่ยังไม่สำเร็จการศึกษาหรือยังไม่ลงทะเบียนวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระต้องลงทะเบียนรักษาสถานภาพนักศึกษาทุกภาคการศึกษาปกติ
- 22.8 จำนวนหน่วยกิตที่นักศึกษาลงทะเบียนแต่ละภาคการศึกษาซึ่งไม่นับรวมหน่วยกิตของรายวิชาที่ต้องศึกษาโดยไม่นับหน่วยกิตมีดังนี้
- 22.8.1 ภาคการศึกษาปกติ
- 22.8.1.1 นักศึกษาปกติต้องลงทะเบียนไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิตแต่ไม่เกิน 15 หน่วยกิต
- 22.8.1.2 นักศึกษารอพินิจต้องลงทะเบียนไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต แต่ไม่เกิน 9 หน่วยกิต
- 22.8.1.3 นักศึกษาทดลองศึกษาต้องลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1 ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิตแต่ไม่เกิน 9 หน่วยกิตตามคำแนะนำของหัวหน้าภาควิชา
- 22.8.1.4 นักศึกษาพิเศษให้ลงทะเบียนตามคำแนะนำของหัวหน้าภาควิชา
- 22.8.2 ภาคการศึกษาพิเศษฤดูร้อนให้นักศึกษาลงทะเบียนได้ไม่เกิน 6 หน่วยกิต นักศึกษาที่ประสงค์จะลงทะเบียนน้อยกว่าหรือเกินกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 22.8.1 และข้อ 22.8.2 ให้ยื่นคำร้องต่อคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขออนุมัติเป็นกรณีพิเศษ ในกรณีที่นักศึกษาเหลือหน่วยกิตที่ต้องลงทะเบียนตามหลักสูตรน้อยกว่าตามที่กำหนดไว้ในข้อ 22.8.1.1 และข้อ 22.8.1.2 ให้ลงทะเบียนเรียนได้โดยไม่ต้องขออนุมัติ
- ข้อ 23 การขอลอนและขอเพิ่มรายวิชา
- 23.1 การขอลอนรายวิชาให้กระทำโดยมีเงื่อนไขและมีผลดังต่อไปนี้
- 23.1.1 ในกรณีที่ขอลอนภายใน 14 วันแรกของภาคการศึกษาปกติหรือภายใน 7 วันแรกของภาคการศึกษาพิเศษฤดูร้อนโดยได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษารายวิชาที่ขอลอนนั้นจะไม่ปรากฏในระเบียน
- 23.1.2 ในกรณีที่ขอลอนภายใน 84 วันแรกของภาคการศึกษาปกติหรือภายใน 42 วันแรกของภาคการศึกษาพิเศษฤดูร้อนโดยได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษานักศึกษาจะได้รับสัญลักษณ์ W ในรายวิชาที่ขอลอน
- 23.1.3 การขอลอนรายวิชาใดเมื่อพ้นกำหนดตามข้อ 23.1.2 จะกระทำมิได้เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษาและคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาแล้วเห็นสมควรอนุมัติให้

ถอนได้ในกรณีเช่นนี้นักศึกษาจะได้รับสัญลักษณ์ W ในรายวิชาที่ได้รับ
อนุมัติให้ถอนนั้น

- 23.2 การขอเพิ่มรายวิชาให้กระทำภายใน 14 วันแรกของภาคการศึกษาปกติหรือภายใน 7
วันแรกของภาคการศึกษาพิเศษฤดูร้อนโดยได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ผู้สอน
และอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วแต่ในกรณีที่นักศึกษาขอเพิ่มรายวิชาเมื่อพ้นระยะเวลาที่
กำหนดจะต้องได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษาและได้รับ
อนุมัติจากคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยก่อนทั้งนี้นักศึกษาผู้นั้นจะต้องมีเวลาศึกษาต่อไปไม่
น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาศึกษาทั้งหมดในภาคการศึกษานั้น

- ข้อ 24 กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการศึกษาต่างๆรวมทั้งกรณีที่นักศึกษาอาจได้รับค่าธรรมเนียมคืน
ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมการศึกษาระดับ
บัณฑิตศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย

หมวดที่ 4

การวัดผลและการประเมินผลการศึกษา

ข้อ 25 การวัดผลการศึกษา

- 25.1 ให้มีการวัดผลการศึกษาทุกรายวิชาที่นักศึกษาได้ลงทะเบียนไว้แต่ละภาคการศึกษา โดยอาจทำการวัดผลระหว่างภาคการศึกษาด้วยวิธีการทดสอบการเขียนรายงานการมอบหมายงานให้ทำหรือวิธีอื่นๆ และเมื่อสิ้นภาคการศึกษาให้มีการสอบไล่สำหรับแต่ละรายวิชาที่ศึกษาในภาคการศึกษานั้นหรือจะใช้วิธีการวัดผลอย่างอื่นที่เหมาะสมกับลักษณะวิชานั้นๆ ก็ได้ บัณฑิตวิทยาลัยอาจกำหนดระเบียบที่ไม่ขัดกับข้อบังคับนี้เพื่อใช้ในการวัดผลตามความเหมาะสมของแต่ละสาขาวิชาหรือรายวิชา
- 25.2 เมื่อสิ้นภาคการศึกษาแต่ละภาคนักศึกษาจะมีสิทธิ์เข้าสอบไล่หรือได้รับการวัดผลในรายวิชาใดต่อเมื่อมีเวลาศึกษาในรายวิชานั้นมาแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาศึกษาทั้งหมดในภาคการศึกษานั้นหรือมีผลการทดสอบระหว่างภาคการศึกษาหรือมีผลงานที่ได้รับมอบหมายเป็นที่พอใจของอาจารย์ผู้สอน

ข้อ 26 การประเมินผลการศึกษา

- 26.1 รายวิชาที่มีการวัดผลเป็นระดับให้แบ่งค่าระดับโดยมีสัญลักษณ์ดังนี้

ผลการศึกษา	สัญลักษณ์	ค่าระดับ
ดีมาก	A	4.0
ดี	B+	3.5
	B	3.0
พอใช้	C+	2.5
	C	2.0
อ่อน	D+	1.5
	D	1.0
ตก	F	0

- 26.2 ในกรณีที่หลักสูตรกำหนดให้มีการวัดผลในรายวิชาใดโดยไม่มีค่าระดับให้แสดงผลการศึกษาในรายวิชานั้นด้วยสัญลักษณ์ดังนี้

สัญลักษณ์	ผลการศึกษา
S (satisfactory)	เป็นที่พอใจ
U (unsatisfactory)	ไม่เป็นที่พอใจ

- 26.3 ในกรณีที่รายวิชาใดยังมิได้ทำการวัดผลหรือไม่มีการวัดผลให้รายงานผลการศึกษาในรายวิชานั้นด้วยสัญลักษณ์อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์	ผลการศึกษา
I (incomplete)	ไม่สมบูรณ์
W (withdrawn)	ถอนรายวิชา

Au (audit)	ศึกษาโดยไม่นับหน่วยกิต
IP (in progress)	มีความก้าวหน้า (สำหรับรายวิชาที่ใช้เวลาปฏิบัติงานต่อเนื่องและไม่สามารถดำเนินการให้เสร็จก่อนสิ้นภาคการศึกษา)
SP (satisfactory progress)	ความก้าวหน้าเป็นที่พอใจ
UP (unsatisfactory progress)	ความก้าวหน้าไม่เป็นที่พอใจ
- 26.4 การประเมินผลวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระ
- 26.4.1 ให้ใช้สัญลักษณ์ IP (in progress) หรือ NP (no progress) สำหรับวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระซึ่งอยู่ในระหว่างการเรียบเรียงโดยนักศึกษาได้ลงทะเบียนแล้ว
- 26.4.2 การประเมินผลวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระซึ่งเรียบเรียงเสร็จเรียบร้อยแล้วให้กำหนดเป็น 4 ระดับดังนี้
ดีมาก	Excellent
ดี	Good
ผ่าน	Passed
ตก	Failed
- 26.5 การให้สัญลักษณ์ F จะให้ในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้
- 26.5.1 นักศึกษาไม่ผ่านการวัดผลหรือสอบไม่ผ่านตามข้อ 25.1
- 26.5.2 นักศึกษาไม่มีสิทธิ์เข้าสอบหรือไม่ได้รับการวัดผลตามข้อ 25.2
- 26.5.3 นักศึกษาทำผิดระเบียบการสอบและได้รับโทษให้สอบตกตามข้อ 9.2.1
- 26.5.4 นักศึกษาไม่แก้ค่า I ตามข้อ 26.6
- 26.5.5 นักศึกษาขาดสอบโดยไม่ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย
- 26.5.6 นักศึกษาไม่ได้รับอนุมัติให้ถอนรายวิชาตามข้อ 23.1.3
- 26.6 การให้สัญลักษณ์ I จะให้ในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้
- 26.6.1 นักศึกษาป่วยระหว่างการสอบรายวิชานั้นหรือขาดสอบเนื่องจากป่วยโดยมีใบรับรองแพทย์จากสถานพยาบาลของทางราชการหรือรัฐวิสาหกิจหรือสถานพยาบาลเอกชนที่ทางราชการรับรองตามที่กระทรวงการคลังกำหนดหรือขาดสอบโดยได้รับอนุมัติจากคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
- 26.6.2 นักศึกษาทำงานที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชานั้นยังไม่ครบถ้วนและอาจารย์ผู้สอนเห็นว่ายังไม่สมควรวัดผลการศึกษาขั้นสุดท้ายของนักศึกษาการแก้ค่า I นักศึกษาจะต้องสอบและ/หรือปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ผู้สอนให้ครบถ้วนเพื่อให้อาจารย์ผู้สอนวัดผลและส่งผลการศึกษานักศึกษาแก่บัณฑิตวิทยาลัยภายใน 10 วันหลังจากวันเปิดภาคการศึกษาปกติถัดไปหากพ้นกำหนดดังกล่าวบัณฑิตวิทยาลัยจะเปลี่ยนสัญลักษณ์ I เป็น F หรือ U โดยอัตโนมัติเว้นแต่จะได้รับอนุมัติจาก

คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยให้ขยายเวลาได้เป็นกรณีพิเศษเมื่อ
เห็นว่ามีเหตุผลสำคัญและจำเป็นโดยอาจารย์ผู้สอนต้องแจ้งให้บัณฑิต
วิทยาลัยทราบล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร

- 26.7 การให้สัญลักษณ์ S จะให้ในกรณีที่รายวิชาซึ่งมีผลการศึกษาเป็นที่พอใจและหลักสูตร
ระบุให้วัดผลการศึกษาโดยไม่มีค่าระดับหรือในกรณีได้รับอนุมัติให้โอนหน่วยกิตตาม
ข้อ 17 การให้สัญลักษณ์ U จะให้เฉพาะรายวิชาซึ่งมีผลการศึกษาไม่เป็นที่พอใจและ
หลักสูตรระบุให้วัดผลการศึกษาโดยไม่มีค่าระดับ
- 26.8 การให้สัญลักษณ์ SP จะให้เฉพาะกรณีที่นักศึกษายังไม่ได้ลงทะเบียนวิทยานิพนธ์และ
ภาควิชาพิจารณาผลการศึกษาเมื่อสิ้นภาคการศึกษามีความก้าวหน้าเป็นที่พอใจการ
ให้สัญลักษณ์ UP จะให้เฉพาะกรณีที่นักศึกษายังไม่ได้ลงทะเบียนวิทยานิพนธ์และ
ภาควิชาพิจารณาผลการศึกษาเมื่อสิ้นภาคการศึกษามีความก้าวหน้าไม่เป็นที่พอใจ
- 26.9 การให้สัญลักษณ์ IP จะให้สำหรับวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระหรือรายวิชาที่
การเรียนการสอนมีลักษณะเฉพาะดังนี้
- 26.9.1 ให้เพื่อแสดงฐานะของวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระที่อยู่ระหว่างการ
เรียบเรียงว่ามีความก้าวหน้าเมื่อสิ้นภาคการศึกษาปกติทุกภาคนับตั้งแต่
ภาคการศึกษาแรกที่นักศึกษาลงทะเบียนวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระ
- 26.9.2 ให้สำหรับรายวิชาที่การเรียนการสอนมีลักษณะเฉพาะโดยมีข้อกำหนดให้
นักศึกษใช้เวลาปฏิบัติงานต่อเนื่องและไม่สามารถดำเนินการให้เสร็จสิ้น
ก่อนภาคการศึกษานั้นๆตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือตามที่อธิการบดี
โดยอนุมัติของที่ประชุมคณบดีจะได้ประกาศกำหนดไว้นั้นเมื่อได้ทำการ
วัดผลแล้วให้ใช้ค่าระดับจากการวัดผลนั้นแทนสัญลักษณ์ IP
- 26.10 การให้สัญลักษณ์ NP จะให้เพื่อแสดงฐานะของวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระที่อยู่
ในระหว่างการเรียบเรียงว่าไม่มีความก้าวหน้าเมื่อสิ้นภาคการศึกษาปกติทุกภาค
นับตั้งแต่ภาคการศึกษาแรกที่นักศึกษาลงทะเบียนทำวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้า
อิสระ
- 26.11 การให้สัญลักษณ์ W จะให้เฉพาะกรณีที่ระบุไว้ในข้อ 19.1.1 ข้อ 23.1.2 และข้อ
23.1.3
- 26.12 การให้สัญลักษณ์ Au จะให้ในรายวิชาที่ลงทะเบียนศึกษาโดยไม่นับหน่วยกิต
- ข้อ 27 การนับหน่วยกิตและการลงทะเบียนรายวิชาซ้ำ
- 27.1 การนับหน่วยกิตเพื่อให้ครบหลักสูตรตามข้อบังคับนี้สำหรับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรบัณฑิตหรือระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูงหรือระดับปริญญา
มหาบัณฑิตให้นับหน่วยกิตเฉพาะรายวิชาที่นักศึกษาสอบได้ค่าระดับผลการศึกษาไม่
ต่ำกว่า C หรือได้รับสัญลักษณ์ S เท่านั้นเว้นแต่รายวิชาที่หลักสูตรกำหนดไว้เป็นวิชา
บังคับหรือรายวิชาบังคับเลือกนักศึกษาต้องสอบได้ค่าระดับผลการศึกษาไม่ต่ำกว่า B
หรือได้รับสัญลักษณ์ S ในกรณีที่หลักสูตรกำหนดไว้ว่าต้องได้ S ส่วนนักศึกษาระดับ

- ปริญญาตรีบัณฑิตให้นับหน่วยกิตเฉพาะรายวิชาที่นักศึกษาสอบได้ค่าระดับผลการศึกษาไม่ต่ำกว่า B
- 27.2 นักศึกษาที่สอบได้ค่าระดับผลการศึกษาต่ำกว่า B หรือได้รับสัญลักษณ์ U ในรายวิชาที่เป็นวิชาบังคับต้องลงทะเบียนรายวิชานั้นใหม่ให้ได้ค่าระดับผลการศึกษาไม่ต่ำกว่า B หรือได้รับสัญลักษณ์ S แล้วแต่กรณี
- 27.3 ในกรณีที่นักศึกษาสอบได้ค่าระดับผลการศึกษาต่ำกว่า B หรือได้รับสัญลักษณ์ U ในรายวิชาบังคับเลือกนักศึกษามีสิทธิลงทะเบียนรายวิชาเดิมนั้นใหม่หรืออาจลงทะเบียนรายวิชาอื่นในกลุ่มเดียวกันก็ได้
- 27.4 รายวิชาบังคับหรือรายวิชาบังคับเลือกที่นักศึกษาสอบได้ค่าระดับผลการศึกษาไม่ต่ำกว่า B นักศึกษาไม่มีสิทธิลงทะเบียนรายวิชานั้นอีก
- 27.5 นักศึกษาที่สอบได้ค่าระดับผลการศึกษาต่ำกว่า B หรือได้รับสัญลักษณ์ U ในรายวิชาที่เป็นวิชาเลือกมีสิทธิลงทะเบียนรายวิชาเดิมนั้นใหม่หรืออาจลงทะเบียนรายวิชาเลือกอื่นแทนก็ได้
- 27.6 ในกรณีที่นักศึกษาต้องลงทะเบียนรายวิชาใดซ้ำหรือแทนตามที่หลักสูตรกำหนดการนับหน่วยกิตตามข้อ 27.1 ให้นับหน่วยกิตได้เพียงครั้งเดียว
- ข้อ 28 ให้มีการประเมินผลการศึกษาเมื่อสิ้นภาคการศึกษาปกติทุกภาคโดยคำนวณหาค่าระดับเฉลี่ยประจำภาคของรายวิชาที่นักศึกษาได้ลงทะเบียนไว้ในภาคการศึกษานั้นและคำนวณหาค่าระดับเฉลี่ยสะสมสำหรับรายวิชาทั้งหมดทุกภาคการศึกษาตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาจนถึงภาคการศึกษาปัจจุบัน
- ข้อ 29 การคิดค่าระดับเฉลี่ยประจำภาคให้คำนวณโดยนำผลรวมของผลคูณระหว่างค่าระดับของแต่ละรายวิชาที่ได้รับในภาคการศึกษานั้นกับจำนวนหน่วยกิตของรายวิชานั้นแล้วหารด้วยจำนวนหน่วยกิตทั้งหมดที่ลงทะเบียนไว้ในภาคการศึกษานั้นโดยให้คิดทศนิยมสองตำแหน่งหากทศนิยมตำแหน่งที่สามมีค่าตั้งแต่ 5 ขึ้นไปให้เพิ่มค่าทศนิยมในตำแหน่งที่สองขึ้นอีกหนึ่งหน่วย การคิดค่าระดับเฉลี่ยสะสมให้คำนวณโดยนำผลรวมของผลคูณระหว่างค่าระดับของแต่ละรายวิชาที่ลงทะเบียนตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาจนถึงภาคการศึกษาปัจจุบันกับหน่วยกิตของรายวิชานั้นแล้วหารด้วยจำนวนหน่วยกิตทั้งหมดที่ได้ลงทะเบียนไว้โดยให้คิดทศนิยมสองตำแหน่งหากทศนิยมตำแหน่งที่สามมีค่าตั้งแต่ 5 ขึ้นไปให้เพิ่มค่าทศนิยมในตำแหน่งที่สองขึ้นอีกหนึ่งหน่วย
- ข้อ 30 รายวิชาใดที่มีการรายงานผลการศึกษาโดยใช้สัญลักษณ์ I, S, U, SP, UP, IP, NP, W และ Au ไม่ให้นำรายวิชานั้นมาคำนวณหาค่าระดับเฉลี่ยประจำภาคและค่าระดับเฉลี่ยสะสมตามข้อ 29
- ข้อ 31 ในกรณีที่นักศึกษาลงทะเบียนศึกษารายวิชาใดซึ่งคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยได้เทียบให้เท่ากับรายวิชาที่อนุมัติให้ออนหน่วยกิตตามข้อ 17 และข้อ 18 มิให้นำผลการศึกษาวิชานั้นมาคำนวณค่าระดับเฉลี่ย

หมวดที่ 5

การสอบภาษาต่างประเทศการสอบประมวลความรู้และการสอบวัดคุณสมบัติ

ข้อ 32 การสอบภาษาต่างประเทศ

- 32.1 นักศึกษาทุกสาขาวิชาในระดับปริญญาโทบัณฑิตและระดับปริญญาตรีบัณฑิตต้องสอบภาษาต่างประเทศอย่างน้อยหนึ่งภาษาตามที่บัณฑิตวิทยาลัยกำหนด
- 32.1.1 นักศึกษาชาวต่างประเทศต้องสอบผ่านการสอบภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาของตนเองตามเงื่อนไขของบัณฑิตวิทยาลัย
- 32.1.2 ให้บัณฑิตวิทยาลัยกำหนดระยะเวลาการสอบภาษาต่างประเทศไว้ในปฏิทินการศึกษาให้คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบภาษาต่างประเทศและให้แสดงผลการสอบภาษาต่างประเทศโดยใช้สัญลักษณ์ S หรือ U ในกรณีที่นักศึกษาสอบได้สัญลักษณ์ U นักศึกษามีสิทธิขอสอบได้อีก
- 32.2 นักศึกษาอาจได้รับการยกเว้นไม่ต้องสอบภาษาต่างประเทศโดยได้ศึกษาและหรือสอบผ่านภาษาต่างประเทศในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้
- 32.2.1 นักศึกษาสามารถสอบผ่านภาษาต่างประเทศที่บัณฑิตวิทยาลัยจัดให้สอบในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในบัณฑิตวิทยาลัย
- 32.2.2 นักศึกษาศึกษาและสอบผ่านภาษาต่างประเทศที่บัณฑิตวิทยาลัยจัดอบรมนอกหลักสูตร
- 32.2.3 นักศึกษาศึกษาและสอบผ่านภาษาต่างประเทศตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรโดยไม่นับหน่วยกิตสัปดาห์ละไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงโดยให้แสดงผลการสอบเป็นสัญลักษณ์ S หรือ U นักศึกษาที่สอบได้สัญลักษณ์ S มีสิทธิได้รับการยกเว้นไม่ต้องสอบภาษาต่างประเทศอีก
- 32.2.4 นักศึกษาศึกษาและสอบผ่านภาษาต่างประเทศตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิตและกำหนดให้วัดผลเป็นค่าระดับนักศึกษาที่สอบได้ค่าระดับผลการศึกษาไม่ต่ำกว่า B มีสิทธิได้รับการยกเว้นไม่ต้องสอบภาษาต่างประเทศอีก
- 32.2.5 นักศึกษาสอบผ่านภาษาต่างประเทศจากสถาบันอื่นทั้งในและต่างประเทศที่บัณฑิตวิทยาลัยรับรองมาตรฐาน

ข้อ 33 การสอบวัดคุณสมบัติ (Qualifying Examination) หมายถึงการสอบเพื่อวัดความรู้ในวิชาการตามที่หลักสูตรระดับปริญญาตรีบัณฑิตกำหนดและวัดความสามารถในการวิเคราะห์ความรู้ตลอดจนการนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

- 33.1 ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิตแบบ 1 สอบวัดคุณสมบัติก่อนที่จะทำวิทยานิพนธ์ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิตแบบ 2 ให้สอบวัดคุณสมบัติหลังจากสอบผ่านรายวิชาบังคับตามที่หลักสูตรกำหนด

- 33.2 ให้บัณฑิตวิทยาลัยกำหนดระยะเวลาการสอบวัดคุณสมบัติไว้ในปฏิทินการศึกษา
 - 33.3 ให้คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบวัดคุณสมบัติตามคำแนะนำของภาควิชา
 - 33.4 ให้แสดงผลการสอบโดยใช้สัญลักษณ์ S หรือ U
 - 33.5 นักศึกษาที่สอบวัดคุณสมบัติไม่ผ่านเป็นครั้งที่ 2 จะพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาหรืออาจได้รับการพิจารณาให้เปลี่ยนระดับการศึกษาเป็นนักศึกษาในระดับปริญญามหาบัณฑิตในสาขาวิชาเดียวกัน
- ข้อ 34 การสอบประมวลความรู้ให้นักศึกษาซึ่งได้ศึกษารายวิชาและได้หน่วยกิตสะสม ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมีสิทธิสอบประมวลความรู้
- 34.1 นักศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิต
 - 34.1.1 นักศึกษาที่ศึกษาตามหลักสูตรแผนก. แบบก 2 จะต้องสอบประมวลความรู้หากหลักสูตรกำหนดให้มีการสอบประมวลความรู้
 - 34.1.2 นักศึกษาที่ศึกษาตามหลักสูตรแผนข. ต้องสอบประมวลความรู้
 - 34.1.3 ให้บัณฑิตวิทยาลัยกำหนดระยะเวลาการสอบประมวลความรู้ไว้ในปฏิทินการศึกษา
 - 34.1.4 ให้คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบประมวลความรู้ตามคำแนะนำของภาควิชา
 - 34.1.5 ให้แสดงผลการสอบประมวลความรู้โดยใช้สัญลักษณ์ S หรือ U
 - 34.1.6 หากนักศึกษาสอบประมวลความรู้ไม่ผ่านเป็นครั้งที่ 2 ให้พ้นสภาพการเป็นนักศึกษา
 - 34.2 นักศึกษาระดับปริญญาดุขภูบัณฑิต
 - 34.2.1 การสอบประมวลความรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาดุขภูบัณฑิตให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของแต่ละสาขาวิชา
 - 34.2.2 นักศึกษาที่สอบประมวลความรู้ไม่ผ่านเป็นครั้งที่ 2 ให้พ้นสภาพการเป็นนักศึกษาหรืออาจได้รับการพิจารณาให้เปลี่ยนระดับการศึกษาเป็นนักศึกษาในระดับปริญญามหาบัณฑิตในสาขาวิชาเดียวกัน

หมวดที่ 6 การทำวิทยานิพนธ์

ข้อ 35 การทำวิทยานิพนธ์

35.1 การอนุมัติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์

35.1.1 นักศึกษาระดับปริญญาโท

35.1.1.1 นักศึกษาแผนก. แบบก 1 ผู้มีสิทธิขออนุมัติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์จะต้องได้รับความเห็นชอบจากภาควิชาก่อน

35.1.1.2 นักศึกษาแผนก. แบบก 2 ผู้มีสิทธิขออนุมัติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์จะต้องศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทาลัยศิลปากรมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปีการศึกษาและมีจำนวนหน่วยกิตสะสมไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต

35.1.1.3 นักศึกษาต้องได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์ภายใน 3 ปีการศึกษาของกำหนดเวลาการศึกษาของนักศึกษาผู้นั้นมิฉะนั้นจะพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา

35.1.2 นักศึกษาระดับปริญญาตรี

35.1.2.1 นักศึกษาผู้มีสิทธิขออนุมัติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์จะต้องสอบผ่านการสอบวัดคุณสมบัติและการสอบภาษาต่างประเทศรวมทั้งต้องผ่านเงื่อนไขตามที่สาขาวิชากำหนดและผ่านความเห็นชอบจากภาควิชาแล้ว

35.1.2.2 นักศึกษาต้องได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์ภายใน 3 ปีการศึกษาของกำหนดเวลาการศึกษาของนักศึกษาผู้นั้นกรณีมาจากพื้นฐานปริญญาโทหรือภายใน 5 ปีการศึกษาของกำหนดเวลาการศึกษาของนักศึกษาผู้นั้นกรณีมาจากพื้นฐานปริญญาตรีมิฉะนั้นจะพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาหรือได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เปลี่ยนระดับการศึกษาไปเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโทสาขาศิลปกรรมหรือใกล้เคียงกัน

35.1.3 ให้คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์ตามคำแนะนำของภาควิชา

35.1.4 ให้คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งอาจารย์ประจำเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักของวิทยานิพนธ์ที่ได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์แล้วทั้งนี้ในกรณีที่จำเป็นอย่างยิ่งบัณฑิตวิทยาลัยอาจพิจารณาแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมหาวิทยาลัยศิลปากรเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักก็ได้ ส่วนอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมอาจเป็น

อาจารย์ประจำหรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมหาวิทยาลัยศิลปากรทั้งนี้ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จะต้องไม่เกิน 3 คน

- 35.1.5 หากมีการเปลี่ยนแปลงใดๆเกี่ยวกับโครงการวิทยานิพนธ์ที่ได้รับอนุมัติแล้วที่ไม่เป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญของวิทยานิพนธ์ให้นักศึกษายื่นคำร้องขออนุมัติการเปลี่ยนแปลงต่อคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยโดยได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักแต่ถ้าเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญของวิทยานิพนธ์นักศึกษาต้องขออนุมัติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์ที่เปลี่ยนแปลงให้คณะกรรมการตามข้อ 35.1.3 เพื่อพิจารณาใหม่

35.2 การลงทะเบียนทำวิทยานิพนธ์

- 35.2.1 ผู้มีสิทธิลงทะเบียนทำวิทยานิพนธ์คือนักศึกษาที่ได้รับอนุมัติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์แล้ว
- 35.2.2 การลงทะเบียนทำวิทยานิพนธ์ให้เป็นไปตามกำหนดเวลาในปฏิทินการศึกษาโดยอาจลงทะเบียนทั้งหมดในครั้งเดียวหรือลงทะเบียนบางหน่วยกิตเป็นงวดๆตามที่ภาควิชาหรือสาขาวิชาพิจารณาโดยความเห็นชอบของบัณฑิตวิทยาลัย
- 35.2.3 ในระหว่างการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักเป็นผู้ประเมินผลความก้าวหน้าการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาเมื่อสิ้นภาคการศึกษาปกติทุกภาคการศึกษาที่นักศึกษาได้ลงทะเบียนทำวิทยานิพนธ์โดยรายงานผลเป็นสัญลักษณ์ IP หรือ NP แล้วแต่กรณี

35.3 การเสนอและการขออนุมัติวิทยานิพนธ์

- 35.3.1 การเสนอวิทยานิพนธ์ที่ได้เรียบเรียงเสร็จเรียบร้อยแล้วเพื่อขอรับอนุมัตินั้น นักศึกษาต้องเรียนรายวิชาครบตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและสอบผ่านการสอบประมวลความรู้ในกรณีที่มีกำหนดไว้ในหลักสูตรหรือสอบผ่านการสอบวัดคุณสมบัติรวมทั้งสอบผ่านภาษาต่างประเทศและจะต้องได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
- 35.3.2 รูปแบบของวิทยานิพนธ์ที่เสนอให้เป็นไปตามแบบที่บัณฑิตวิทยาลัยกำหนด
- 35.3.3 การเสนอวิทยานิพนธ์อาจเสนอเป็นภาษาไทยหรือภาษาต่างประเทศก็ได้ตามที่หลักสูตรกำหนดในกรณีที่ไม่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรอาจใช้ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษก็ได้ หากประสงค์จะใช้ภาษาต่างประเทศอื่นๆจะต้องได้รับความเห็นชอบจากบัณฑิตวิทยาลัยก่อน
- 35.3.4 ให้คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์จำนวนอย่างน้อย 3 คนแต่ไม่เกิน 5 คนโดยประกอบด้วยหัวหน้าภาควิชาหรือผู้ที่หัวหน้าภาควิชามอบหมายซึ่งต้องมีชื่ออาจารย์ที่

- ปริญญานิพนธ์เป็นประธานอาจารย์ที่ปริญญานิพนธ์เป็นกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกิน 3 คนทั้งนี้ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมหาวิทยาลัยศิลปากรอย่างน้อย 1 คน
- 35.3.5 ถ้าคณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ได้ตรวจพิจารณาและสอบวิทยานิพนธ์แล้วเห็นควรให้แก้ไขปรับปรุงเล็กน้อยให้ถือว่าการประเมินผลนั้นปราศจากเงื่อนไขมาตั้งแต่แรก ถ้าวิทยานิพนธ์นั้นมีข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไขมากให้นักศึกษาแก้ไขวิทยานิพนธ์ตามคำแนะนำของคณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ให้เสร็จสิ้นภายใน 45 วันนับแต่วันสอบวิทยานิพนธ์หรือตามเวลาที่คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์เห็นสมควรทั้งนี้ให้คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์แจ้งให้บัณฑิตวิทยาลัยทราบ และให้คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ประเมินผลหลังจากวันที่นักศึกษาได้แก้ไขวิทยานิพนธ์ตามคำแนะนำของคณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์เรียบร้อยแล้ว
- 35.3.6 การวินิจฉัยตัดสินของคณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ให้ถือมติให้ผ่านเป็นเอกฉันท์หากกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์มีความเห็นไม่ตรงกันให้คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยเป็นผู้พิจารณาชี้ขาด
- 35.3.7 การประเมินผลวิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงเสร็จเรียบร้อยแล้วให้เป็นไปตามข้อ 26.4.2
- 35.3.8 นักศึกษาต้องส่งวิทยานิพนธ์ที่ผ่านการประเมินผลจากคณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์พร้อมทั้งบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษและหรือภาษาต่างประเทศตามที่กำหนดในหลักสูตรให้บัณฑิตวิทยาลัยตามจำนวนและรูปแบบที่บัณฑิตวิทยาลัยกำหนดเพื่อให้บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติกรณีที่ไม่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรอาจใช้ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษก็ได้ หากประสงค์จะใช้ภาษาต่างประเทศอื่นๆจะต้องได้รับความเห็นชอบจากบัณฑิตวิทยาลัยก่อน
- 35.3.9 วิทยานิพนธ์ซึ่งได้รับอนุมัติแล้วให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญาระดับบัณฑิตศึกษาการนำออกโฆษณาเผยแพร่ต้องได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยก่อน
- 35.3.10 ลิขสิทธิ์ของวิทยานิพนธ์เป็นของบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร
- 35.3.11 ให้บัณฑิตวิทยาลัยออกระเบียบแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ได้โดยไม่ขัดกับข้อบังคับนี้
- ข้อ 36 การค้นคว้าอิสระของนักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิตหมายถึงสารนิพนธ์หรือรายงานอื่นใดที่มีลักษณะเป็นการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองตามหลักสูตรแผนข.
- 36.1 ผู้ที่จะมีสิทธิลงทะเบียนการค้นคว้าอิสระต้องมีคุณสมบัติครบตามที่ภาควิชากำหนด

- 36.2 ให้ภาควิชาโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยกำหนดระเบียบแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการค้นคว้าอิสระที่ไม่ขัดกับข้อบังคับนี้
- 36.3 ให้คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ 1 คน
- 36.4 ให้คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการค้นคว้าอิสระ จำนวนไม่เกิน 3 คน
- 36.5 รูปแบบของการค้นคว้าอิสระให้นำรูปแบบของวิทยานิพนธ์ที่บัณฑิตวิทยาลัยกำหนดมาใช้โดยอนุโลม
- 36.6 การประเมินผลการค้นคว้าอิสระให้เป็นไปตามข้อ 26.4.2

หมวดที่ 7 การสำเร็จการศึกษา

- ข้อ 37 คุณสมบัติของผู้สำเร็จการศึกษา
- 37.1 มีเวลาศึกษาไม่เกินกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 13
 - 37.2 มีปริมาณการศึกษาตามที่กำหนดไว้ในข้อ 15
 - 37.3 ได้ค่าระดับเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 3.00 ยกเว้นนักศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิต แผนก. แบบก 1 และนักศึกษาระดับปริญญาดุซฐิปบัณฑิตแบบ 1
 - 37.4 ได้ค่าระดับผลการศึกษาไม่ต่ำกว่า B ในรายวิชาบังคับหรือบังคับเลือกทุกวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้มีการวัดผลเป็นระดับยกเว้นนักศึกษาระดับปริญญาดุซฐิปบัณฑิต ต้องได้ค่าระดับผลการศึกษาไม่ต่ำกว่า B ในทุกรายวิชา
 - 37.5 ได้สัญลักษณ์ S ในรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้วัดผลเป็น S หรือ U
 - 37.6 ได้สัญลักษณ์ S ในการสอบภาษาต่างประเทศหรือได้รับการยกเว้นการสอบ ภาษาต่างประเทศตามข้อ 32.2
 - 37.7 ได้สัญลักษณ์ S ในการสอบประมวลความรู้ในหลักสูตรที่ระบุว่าการสอบ ประมวลความรู้และสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาดุซฐิปบัณฑิตจะต้องได้ สัญลักษณ์ S ในการสอบวัดคุณสมบัติอีกด้วย
 - 37.8 สอบวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระไม่ต่ำกว่าระดับผ่าน
 - 37.9 ได้ส่งวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระฉบับสมบูรณ์ซึ่งฉบับดีบัณฑิตวิทยาลัยได้ อนุมัติแล้วต่อบัณฑิตวิทยาลัย
 - 37.10 ผลงานวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิตแผนก. แบบก 1 และ แบบก 2 จะต้องได้รับการตีพิมพ์หรือนำมาดำเนินการให้ผลงานหรือส่วนหนึ่งของผลงานได้รับการยอมรับให้ตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการหรือเสนอต่อ ที่ประชุมวิชาการที่มีรายงานการประชุม (proceeding) หรือผลงานสร้างสรรค์ได้รับการ เผยแพร่สู่สาธารณชน ผลงานวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาดุซฐิป บัณฑิตจะต้องได้รับการตีพิมพ์หรือนำมาดำเนินการให้ผลงานหรือส่วนหนึ่งของ ผลงานได้รับการยอมรับให้ตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการที่มีกรรมการ ภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (peer review) ก่อนการตีพิมพ์และเป็นที่ยอมรับใน สาขาวิชานั้นหรือผลงานสร้างสรรค์ได้รับการเผยแพร่สู่สาธารณชน
- ข้อ 38 เมื่อนักศึกษามีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อ 37 แล้วให้ยื่นคำร้องขอจบการศึกษาต่อบัณฑิต วิทยาลัยเพื่อขอให้คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาการสำเร็จการศึกษา
- ข้อ 39 คุณสมบัติของผู้มีสิทธิรับปริญญา
- 39.1 มีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อ 37
 - 39.2 ไม่มีหนี้สินกับมหาวิทยาลัย
 - 39.3 มีความประพฤติดี

บทเฉพาะกาล

- ข้อ 40 นักศึกษาที่เข้าศึกษาก่อนปีการศึกษา 2550 ให้ใช้ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมจนกว่าจะสำเร็จการศึกษา หรือพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา
- ข้อ 41 ในระหว่างที่ยังไม่มีระเบียบและประกาศที่ออกใช้บังคับโดยอาศัยอำนาจตามข้อบังคับนี้ให้นำระเบียบและประกาศตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยศิลปากรว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ประกาศณวันที่พฤษภาคมพ.ศ. 2550

(ลงนาม) ชุมพลศิลปอาชา

(นายชุมพลศิลปอาชา)

นายกสภามหาวิทยาลัยศิลปากร

ระเบียบบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร

ว่าด้วยการรับนักศึกษาพิเศษระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2550

(ข) ข้อมูลประวัติอาจารย์ประจำหลักสูตรพร้อมรายละเอียดผลงานวิชาการและประสบการณ์สอน

1. ชื่อ-นามสกุล

สุภาวี ศิรินคราภรณ์

ตำแหน่งทางวิชาการ

รองศาสตราจารย์ ดร.

คุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

Ph.D. (Jewellery and Related Objects) Birmingham City University, UK (2003)

MA (Jewellery) Royal College of Art, UK (1999)

ศ.บ. (เครื่องเคลือบดินเผา) มหาวิทยาลัยศิลปากร (2539)

สังกัด

คณะมัณฑนศิลป์ ภาควิชาออกแบบเครื่องประดับ

ผลงานทางวิชาการ (ที่ตีพิมพ์ในรอบห้าปี)

ผลงานวิจัย

ผลงานวิจัย แยกประเภทเป็นผลงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

สุภาวี ศิรินคราภรณ์. (2557). “เครื่องประดับไทยพอเพียง: การสร้างสรรค์เอกลักษณ์งานออกแบบเครื่องประดับไทย เพื่อตอบสนองธุรกิจเครื่องประดับต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมไทยที่ยั่งยืนโดยการน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง, กรุงเทพฯ, **สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร**

สุภาวี ศิรินคราภรณ์. (2555). “การวิจัยทิศทางการสร้างสรรค์เครื่องประดับไทยในอนาคต: การพัฒนาองค์ความรู้ด้านการออกแบบ โดยมุ่งเน้นการต่อยอดวัฒนธรรมพอเพียง เพื่อเตรียมการขยายผลธุรกิจสู่วงการเครื่องประดับสากล พร้อมขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมสู่การเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน” กรุงเทพฯ, **สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร**

ผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในรูปแบบบทความวิจัยในวารสารทางวิชาการ

สุภาวี ศิรินคราภรณ์ (2557). “ผี พรหมณ์ พุทธ: วัฒนธรรมประดับได้หมายเลขสี่” **วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร 2559, ฉบับ 2 (เดือนพฤษภาคม-สิงหาคม): ออนไลน์.**

หนังสือรวมบทความวิจัย

สุภาวี ศิรินคราภรณ์. (2557). “การวิจัยทิศทางการสร้างสรรค์เครื่องประดับไทยในอนาคต: การพัฒนาองค์ความรู้ด้านการออกแบบ โดยมุ่งเน้นการต่อยอดวัฒนธรรมพอเพียง เพื่อเตรียมการขยายผลธุรกิจสู่วงการเครื่องประดับสากล พร้อมขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมสู่การเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน” **หนังสือ**

บทคัดย่อ การประชุมใหญ่โครงการส่งเสริมการวิจัยในอุดมศึกษา ครั้งที่2
HERP CONGRESS II ปีที่2, ฉบับที่1 (มกราคม): 63.

ผลงานสร้างสรรค์ (ถ้ามี)

สุภาวี ศิรินคราภรณ์. (2556). **Layers [เครื่องประดับ]**. นิทรรศการผลงานการออกแบบเครื่องประดับ
ร่วมสมัย Mineral ART Schmuck 2014. นครมิวนิค สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี.

สุภาวี ศิรินคราภรณ์. (2556). **อนิจจังประดับกาย [เครื่องประดับ]**. นิทรรศการทุนสร้างสรรค์
ศิลปกรรม ศิลป์ พีระศรี โครงการเชิดชูเกียรติศิลปินยอดเยี่ยมแห่งประเทศไทย. หอศิลป์
แห่งชาติ มหาวิทยาลัยศิลปากร. กรุงเทพฯ.

ประสบการณ์สอน ระยะเวลา 10 ปี

360 101 การออกแบบ1

366 101 ประวัติเครื่องประดับ

366 106 การออกแบบเครื่องประดับ1

366 107 การออกแบบเครื่องประดับ2

ลงชื่ออาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/อาจารย์ประจำหลักสูตร

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุภาวี ศิรินคราภรณ์)

วันที่8 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2559

2.ชื่อ-นามสกุล

วีรวัฒน์ สิริเวสมาศ

ตำแหน่งทางวิชาการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.

คุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

Ph.D. (Jewellery and Related Objects) Birmingham City University, UK (2006)

Dip. (Disegno del Gioiello) Istituto Europeo di Design, Italy (2001)

ศ.บ. (ประติมากรรม) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร (2537)

สังกัด

คณะมัณฑนศิลป์ ภาควิชาออกแบบเครื่องประดับ

ผลงานทางวิชาการ (ที่ตีพิมพ์ในรอบห้าปี)**ผลงานวิจัย**ผลงานวิจัย แยกประเภทเป็นผลงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

อโนทัย นิติน, **วีรวัฒน์ สิริเวสมาศ**, ริญญภัทร์ นิธิภัทรอนันต์, มุจรินทร์ อธิพิงษ์, ภัทรรา โต๊ะบุรินทร์ (2556) “สื่อผสมถักดัดตน” - ศิลปะบูรณาการกับการตีความมรดกความทรงจำของโลก ผ่านงานประพันธ์ดนตรี ศิลปะการแสดง และสื่อร่วมสมัย” กรุงเทพฯ สำนักงาน

คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.)ผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในรูปแบบหนังสือรวมบทความวิจัย

Veerawat Sirivesmas (2015) Stone-Smart-Style, A Research Project of creative jewelry based in Chantaburi Province. ECO ART, International Art&Design Symposium, Institute of the Art Indonesia Yokyakarta. Indonesia.

ผลงานสร้างสรรค์ (ถ้ามี)

V. Sirivesmas (2015). Eco Art [Jewelry and Art Installation] Workshop and Exhibition with Students and Staff from Department of Craft. ECO Art International Symposium, Institute of the Art Indonesia Yokyakarta. Indonesia.

V. Sirivesmas (2015). In hand [Jewelry] MATREX 2015, GESTURZ Galleri Seni Tuangu Nur Zahirah. Universiti Teknologi MARA (UiTM) Shah Alam, Malaysia.

วีรวัฒน์ สิริเวสมาศ. (2557). **ก่อนญาณ Beyond Perception [เครื่องประดับและศิลปะจัดวาง]**. นิทรรศการทุนสร้างสรรค์ศิลปกรรม ศิลป์ พีระศรี ครั้งที่ 13 โครงการเชิดชูเกียรติศิลปินยอดเยี่ยมแห่งประเทศไทย. หอศิลป์มหาวิทยาลัยศิลปากร. กรุงเทพฯ.

ประสบการณ์สอน ระยะเวลา 10 ปี

- 360 103 วาดเส้นพื้นฐาน 1
- 360 104 วาดเส้นพื้นฐาน 2
- 360 102 การออกแบบ2
- 366 105 การออกแบบเครื่องประดับ1
- 366 202 การออกแบบเครื่องประดับ4

ลงชื่ออาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/อาจารย์ประจำหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีรวัฒน์ สิริเวสมาศ)

วันที่ 8 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2559

3. ชื่อ-นามสกุล

ปฐมาภรณ์ ประพิศพงศ์วานิช

ตำแหน่งทางวิชาการ

อาจารย์ ดร.

คุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

วท.ด. (วัสดุศาสตร์) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2551)

วท.ม. (วัสดุศาสตร์) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2547)

วท.บ. (วัสดุศาสตร์-เทคโนโลยีอัญมณี) มหาวิทยาลัยบูรพา (2543)

สังกัด

คณะมัณฑนศิลป์ ภาควิชาออกแบบเครื่องประดับ

ผลงานทางวิชาการ

ผลงานวิจัย

ผลงานวิจัย แยกประเภทเป็นผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในรูปแบบหนังสือรวมบทความวิจัย

P. Prapitpongwanich. “Research and Development Project on the Domestic Raw Materials of Enamel for Jewelry Production” Oral Presentation on ICG Annual Meeting 2015. 20-23 September 2015, Hotel CentaraGrand at Central World, Bangkok, Thailand. Organized by The Department of Science Service, Ministry of Science and Technology of Thailand.

ผลงานสร้างสรรค์ปฐมาภรณ์ ประพิศพงศ์วานิช .(2556). **ติดตามตัว (On the Go) [การออกแบบเครื่องประดับ]**.

นิทรรศการผลงานสร้างสรรค์ของคณาจารย์คณะมัณฑนศิลป์มหาวิทยาลัยศิลปากร ครั้งที่ 16, กรุงเทพฯ.

ปฐมาภรณ์ ประพิศพงศ์วานิช .(2557). **คัฟลิงค์คราบ (Cufflink Crab) [การออกแบบ**

เครื่องประดับ].นิทรรศการผลงานสร้างสรรค์ โดยความร่วมมือระหว่างคณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ราชอาณาจักรไทยกับมหาวิทยาลัย Build Bright ราชอาณาจักรกัมพูชา, ราชอาณาจักรกัมพูชา. **ประสบการณ์สอน ระยะเวลา 5 ปี**

366 107 วัสดุและกระบวนการการผลิตในงานเครื่องประดับ 1

366 108 วัสดุและกระบวนการการผลิตในงานเครื่องประดับ 2

366 109 ความรู้เกี่ยวกับอัญมณี

366 110 การวิเคราะห์และการประเมินคุณภาพอัญมณี

366 232 การออกแบบเครื่องประดับเรื่องเฉพาะ 1

ลงชื่ออาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/อาจารย์ประจำหลักสูตร

ปฐมาภรณ์ ประพิศพงษ์วานิช ✓

(อาจารย์ ดร.ปฐมาภรณ์ ประพิศพงษ์วานิช)

วันที่ 8 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2559

4. ชื่อ-นามสกุล

เพ็ญสิริ ชาทินิยม

ตำแหน่งวิชาการ

ผู้ศาสตราจารย์ ดร.

คุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

Ph.D. (Architectural Heritage Management and Tourism), Silpakorn University, Thailand (2007)

MA (Design Studies) St. Martin's College of Art and Design, UK (1999)

ศ.บ. (เครื่องเคลือบดินเผา) มหาวิทยาลัยศิลปากร (2539)

สังกัด

คณะมัณฑนศิลป์ ภาควิชาออกแบบเครื่องประดับ

ผลงานทางวิชาการ (ที่ตีพิมพ์ในรอบห้าปี)

ผลงานวิจัย

ผลงานวิจัย แยกประเภทเป็น

ผลงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เพ็ญสิริ ชาทินิยม. (2556). “อารยธรรมลูกปัดโบราณสู่อนาคตการสร้างสรรค์
ลูกปัดแก้ว” กรุงเทพฯ, สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร

เพ็ญสิริ ชาทินิยม.(2554). “นวัตกรรมการเปลี่ยนขยะสู่การสร้างสรรค์” กรุงเทพฯ,
สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในรูปแบบ

บทความวิจัยในวารสารทางวิชาการ

เพ็ญสิริ ชาทินิยม. (2557). “ผี พรหมณ์ พุทธ: วัฒนธรรมประดับได้หมายเลขสี่”

วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร 2559, ฉบับ 2 (เดือนพฤษภาคม-สิงหาคม):
ออนไลน์.

ผลงานสร้างสรรค์

P. Chartniyom (2015). **Expectation [Jewelry] MATREX 2015**, GESTURZ Galleri Seni

Tuangu Nur Zahirah. Universiti Teknologi MARA (UiTM) Shah Alam, Malaysia

ประสบการณ์การสอน ระยะเวลา 10 ปี

366 202 วิธีวิจัยและการจัดสัมมนา

366 209 การนำเสนอผลงานเครื่องประดับ

366 221 การออกแบบเครื่องประดับห้า

ลงชื่ออาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/อาจารย์ประจำหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ ชาตินิยม)

วันที่ 8 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2559

5. ชื่อ-นามสกุล

ยอดขวัญ สวัสดิ์

ตำแหน่งทางวิชาการ

ดร.

คุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

ศป.ด. (ศิลปกรรม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2555)

ศป.ม. (นฤมิตรศิลป์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2548)

ศษ.บ. (ออกแบบศิลปประยุกต์) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล (2539)

สังกัด

คณะมัณฑนศิลป์ ภาควิชาออกแบบเครื่องประดับ

ผลงานทางวิชาการ (ที่ตีพิมพ์ในรอบห้าปี)

ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์

ผลงานสร้างสรรค์ (ถ้ามี)

ยอดขวัญ สวัสดิ์. (2558). สูกที่สุข [ภาพถ่าย]. นิทรรศการผลงานสร้างสรรค์คณาจารย์ คณะมัณฑนศิลป์ 2558. หอศิลปะและการออกแบบ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ยอดขวัญ สวัสดิ์. (2557). ซ้อนทับ [Giclee Print on Textured Fine Art paper]. นิทรรศการผลงานสร้างสรรค์คณาจารย์คณะมัณฑนศิลป์ 2557. หอศิลปะและการออกแบบ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Yodkwan Sawatdee. (2015). Alternating Layer [Graphic Design Printing]. The 9th Asia Graphic Design Triennial 2015. lang Gallery Seoul, Korea

ประสบการณ์สอน ระยะเวลา 7 ปี

362 214 การออกแบบเลขนศิลป์สิ่งแวดล้อม

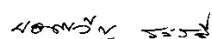
360 107 การเขียนแบบเบื้องต้น

362 104 การใช้สี

362 241 การนำเสนอผลงาน

366 225 การออกแบบบรรจุภัณฑ์สำหรับเครื่องประดับ

ลงชื่ออาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/อาจารย์ประจำหลักสูตร

(อาจารย์ ดร.ยอดขวัญ สวัสดิ์)

วันที่ 8 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2559

(ค) รายงานผลการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาการออกแบบเครื่องประดับ พ.ศ. 2553

โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ด้วยกระบวนการสนทนากลุ่ม (Focus Group)

และการจัดนิทรรศการการเผยแพร่องค์ความรู้ด้านวิทยานิพนธ์

ณ หอศิลปะและการออกแบบ คณะมัณฑนศิลป์

วันที่ 27 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2558 เวลา 14:00-16:30น.

สรุปประเด็นที่เกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาการออกแบบเครื่องประดับ พ.ศ. 2553

1. ประเด็นเรื่องโครงสร้างของหลักสูตรเดิม
2. ประเด็นเรื่องความสอดคล้องกับนโยบายของชาติฉบับล่าสุด
3. ประเด็นเรื่องอนาคตของวงการเครื่องประดับร่วมสมัย

ประเด็นที่หนึ่ง เรื่องโครงสร้างของหลักสูตรเดิม

โครงสร้างของหลักสูตรเดิม เป็นแผน ก แบบ ก 2 มีจำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 40 หน่วยกิต ประกอบด้วย รายวิชาบังคับทั่วไป 6 หน่วยกิต รายวิชาบังคับ 16 หน่วยกิต รายวิชาเลือก ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต และวิทยานิพนธ์ มีค่าเทียบเท่า 12 หน่วยกิต ซึ่งหมวดวิชาบังคับทั่วไป จำนวน 6 หน่วยกิต ประกอบด้วยรายวิชาดังต่อไปนี้ 360 301 วิธีการวิจัยสำหรับนักออกแบบ (Research Methodology for Designers) จำนวน 2 หน่วยกิต 360 302 ประวัติศาสตร์ศิลป์สำหรับนักออกแบบ (Art History for Designers) จำนวน 2 หน่วยกิต และ 360 303 สุนทรียศาสตร์สำหรับนักออกแบบ (Aesthetics for Designers) จำนวน 2 หน่วยกิต หมวดวิชาบังคับทั่วไปทั้ง 6 หน่วยกิตนี้ เป็นหมวดวิชาบังคับของคณะมัณฑนศิลป์ ที่จัดขึ้นเพื่อการสร้างพื้นฐานของนักศึกษาที่แม้เรียนต่างสาขากัน (สาขาออกแบบตกแต่งภายใน สาขานิเทศศิลป์ สาขาออกแบบผลิตภัณฑ์ สาขาประยุกต์ศิลปศึกษา สาขาเครื่องเคลือบดินเผา และสาขาการออกแบบเครื่องประดับ) เพื่อให้นักศึกษาทั้งหลายมีพื้นฐานด้านศิลปะและการออกแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน หากนักศึกษามีความเห็นว่า เนื้อหาของรายวิชาทั้งสามสามารถสอดแทรกไปในรายวิชาอื่นๆ ของหลักสูตรได้ โดยไม่ต้องแยกออกมา เนื่องจากรายวิชาทั้งสามดังกล่าว มีจำนวนหน่วยกิตน้อย (2 หน่วยกิต) แต่ใช้เวลามาก กอปรกับมีเนื้อหาที่มากเกินไปจนจำเป็น เพราะเป็นเนื้อหาในระดับพื้นฐานที่ใช้ในระดับปริญญาตรี ดังนั้น รายวิชาที่มีความเกี่ยวเนื่องในหลักสูตรปรับปรุงสมควรนำเนื้อหาส่วนที่เป็นแก่นสารในรายวิชานั้นๆ มาเชื่อมโยงอย่างสัมพันธ์กัน สร้างความกระชับและมุ่งเน้นในสาระสำคัญเท่านั้น ทำให้นักศึกษาเข้าใจลึกซึ้งมากขึ้น จึงจะมีความเหมาะสม

ประเด็นข้างต้นจึงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการปรับปรุงหลักสูตรการออกแบบเครื่องประดับ ซึ่งเป็นผลให้หลักสูตรยกเลิกหมวดวิชาบังคับทั่วไป จำนวน 6 หน่วยกิต แต่ปรับปรุงเนื้อหาสาระของรายวิชาทั้งสาม ให้มีความกระชับ เข้าใจง่าย โดยบูรณาการกับรายวิชาหมวดวิชาบังคับ (เดิม) จำนวน 3 รายวิชา ที่มีเนื้อหาสอดคล้อง เพื่อลดความซ้ำซ้อนและสร้างความเป็นเอกภาพของแต่ละรายวิชาภายในหลักสูตรฯ ดังต่อไปนี้ 360

301 วิธีการวิจัยสำหรับนักออกแบบ (Research Methodology for Designers) 2 (2-0-4) บูรณาการร่วมกับ รายวิชา 366 313การออกแบบแนวคิดเชิงนวัตกรรม (Innovative Thinking Design) 3 (2-2-5), รายวิชา 360 302 ประวัติศาสตร์ศิลป์สำหรับนักออกแบบ (Art History for Designers) 2 (2-0-4) บูรณาการร่วมกับ รายวิชา 366 311มนุษยศาสตร์ ปรัชญา และนวัตกรรมแห่งเครื่องประดับ (Humanities, Philosophy and Innovative Jewelry) 3 (2-2-5), และรายวิชา 360 303 สุนทรียศาสตร์สำหรับนักออกแบบ(Aesthetics for Designers) 2 (2-0-4) บูรณาการร่วมกับรายวิชา 366 311มนุษยศาสตร์ ปรัชญา และนวัตกรรมแห่งเครื่องประดับ (Humanities, Philosophy and Innovative Jewelry) 3 (2-2-5)

ลำดับถัดมา คือ รายวิชาที่เกี่ยวกับภาษาต่างประเทศ เป็นรายวิชาที่มีประโยชน์มาก แต่ส่งเสริมศักยภาพด้านการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการนำไปใช้ต่อไปในอนาคตของนักศึกษาอย่างไม่ตรงประเด็นเท่าใดนัก อีกทั้งผลการเรียนภาษาต่างประเทศของรายวิชาดังกล่าว ไม่สามารถนำไปใช้รับรองการศึกษาต่อระดับที่สูงขึ้นหรือใช้ในการสมัครงานที่ใดได้ นักศึกษาจึงมีความเห็นว่า ปัจจุบันมีการวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษหลากหลายรูปแบบ แต่ละรูปแบบมีเป้าหมายในการนำไปใช้แตกต่างกัน และล้วนเป็นข้อสอบมาตรฐาน เป็นที่ยอมรับในระดับสากล อาทิ TOEIC (Test of English for International Communication) ใช้วัดทักษะภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจ, TOEFL (Test of English as a Foreign Language) คือ การทดสอบภาษาอังกฤษที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางมากที่สุดในโลก เดิม TOEFL ใช้สำหรับการศึกษาต่อเฉพาะในประเทศอเมริกา แต่ในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยชั้นนำส่วนใหญ่ในอังกฤษ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ แคนาดา ต่างยอมรับผลสอบ TOEFL เพื่อการพิจารณาในการรับสมัคร ปัจจุบันข้อสอบดังกล่าวได้รับการยอมรับจากมหาวิทยาลัยมากกว่า 7,000 แห่ง ในกว่า 130 ประเทศ ซึ่งรวมถึงเกือบทุกมหาวิทยาลัยในอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์และแคนาดา ที่ใช้คะแนน TOEFL สำหรับการรับเข้าเรียนและการให้ทุนการศึกษา, สุดท้าย คือ IELTS (International English Language Testing System) หรือการทดสอบภาษาอังกฤษระดับนานาชาติ ได้รับการออกแบบเพื่อใช้ประเมินความสามารถด้านภาษาของผู้สมัครสอบที่ต้องการเรียนหรือทำงานในสถานที่ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ดังนั้น นักศึกษามีความเห็นพ้องกันว่า อย่างไรก็ตาม นักศึกษาจำเป็นต้องผ่านการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ที่มีความสอดคล้องกับเป้าหมายในอนาคตของนักศึกษาแต่ละคนอยู่แล้ว ซึ่งนักศึกษาควรได้รับการอบรมภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสอบอย่างละเอียดจากสถาบันอื่นที่ดำเนินการสอนเฉพาะทางมากกว่า ทั้งนี้ การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสอบวัดผลทางด้านภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐานระดับนานาชาติสูงสุดจากจากสถาบันเฉพาะทาง ยังเตรียมความรู้ครอบคลุมทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ไม่ว่าจะเป็น การฟัง การอ่าน การเขียน และการพูด รวมถึงความรู้ทางด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ มีประสิทธิผลมากกว่าการเรียนภาษาต่างประเทศระดับความรู้ทั่วไปในชั้นเรียนเพียงแค่ภาคการศึกษาเดียว นอกจากนี้ นักศึกษาสามารถนำผลการประเมินความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง มาใช้ประกอบการจบการศึกษาตามเงื่อนไขของบัณฑิตวิทยาลัยได้อีกด้วย ประเด็นข้างต้นจึงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการปรับปรุงหลักสูตรการออกแบบเครื่องประดับ ซึ่งเป็นผลให้หลักสูตรรายกเลิภมววิชาภาษาต่างประเทศ คือ รายวิชา 366 308 ภาษาอังกฤษสำหรับนักออกแบบ 2 (2-0-4)

ประเด็นที่สอง เรื่องความสอดคล้องกับนโยบายของชาติฉบับล่าสุด

การปรับปรุงหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาการออกแบบเครื่องประดับ มุ่งเน้นการสร้าง ความสอดคล้องกับนโยบายและกรอบทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) คือ การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน โดยการขับเคลื่อนการปรับ โครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมด้วยปัจจัยองค์ความรู้ ภูมิปัญญา นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ อันเป็น ต้นทุนทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นรากฐานของวิถีคิด การศึกษา วิชาการ การสร้างสรรค์ เอกลักษณ์การผลิต และ พฤติกรรมการใช้เครื่องประดับในประเทศไทยมาประยุกต์ใช้เป็นข้อมูลสำคัญด้านการออกแบบสร้างสรรค์ให้ เกิดประโยชน์แก่ประเทศไทย การผลิตบัณฑิตด้านการออกแบบเครื่องประดับไทยร่วมสมัยนี้อาจเป็นก้าวแรก ของการมุ่งสู่วิสัยทัศน์ 2570 ซึ่งต้องคำนึงถึงรูปแบบธุรกิจที่เจริญเติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน และมีภูมิคุ้มกัน ผลกระทบจากภายนอกได้ โดยเฉพาะภาคการผลิตและบริการให้มีการสร้างมูลค่าสูงขึ้น และการแก้ไขปัญหา เชิงโครงสร้างของประเทศเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน รวมทั้งสร้างโอกาสใหม่ด้วยการใช้ศักยภาพ ของต้นทุนด้านวัฒนธรรมซึ่งมีอยู่ในสังคมไทย นำมาต่อยอดเพื่อสร้างคุณค่าและมูลค่าทางเศรษฐกิจชุมชนอย่าง ยั่งยืน นอกเหนือจากนี้คือ แนวทางการเรียนการสอนด้านออกแบบเครื่องประดับยังมุ่งเน้นเรื่องการพัฒนาทุน ทางวัฒนธรรมโดยการสร้างสรรค์การใช้สอยวัตถุธาตุที่มีรูปแบบแสดงถึงเอกลักษณ์ การถ่ายทอดลักษณะ ประจำชาติมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งต่อประวัติศาสตร์ศิลปะ และสร้างค่านิยมในชนชาติแก่นักศึกษาหรือนัก ออกแบบไทยที่ต้องการสร้างสรรค์รูปแบบที่หลากหลาย เนื้อหา หรือวัสดุแบบใหม่ๆ ในปัจจุบัน แม้การพัฒนา ทางรูปแบบของเครื่องประดับสมัยใหม่ในประเทศไทย เฉพาะอย่างยิ่งศิลปินหรือนักออกแบบร่วมสมัยมักจะ แสดงความรู้ในการสร้างสรรค์ที่ได้รับอิทธิพลจากประเทศทางตะวันตกเป็นอันมาก ส่อแสดงคุณค่าความคิดอ่าน ที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งอาจจะหมายถึงคุณค่าความรู้สึทางจิตใจที่กำลังจะลดลงจากเดิม อย่างไรก็ตามย่อม ปฏิเสธไม่ได้ถึงแนวความคิด และกระบวนการแสดงออกของศิลปินหรือนักออกแบบของแต่ละชนชาติที่ต้อง แสดงลักษณะอันเป็นเอกลักษณ์ ทั้งนี้ก็เพื่อคุณค่าทางสติปัญญา เนื้อหาทางด้านจิตใจ อันเป็นลักษณะของ มนุษย์ที่ดำรงชีวิตอยู่ในอารยธรรมสร้างสรรค์

นอกจากนี้ หลักสูตรยังเตรียมเนื้อหาในรายวิชาต่างๆ ส่งเสริมพัฒนาการการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ ภูมิปัญญา ตลอดจนปรัชญาดำรงชีวิตอันเป็นต้นทุนทางวัฒนธรรมที่สามารถสร้างสรรค์แนวทางการ ออกแบบเครื่องประดับให้เกิดการประจักษ์อย่างเป็นรูปธรรมและส่งเสริมฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศที่ กำลังลดถอยลงได้กระตือรือร้นสูงขึ้น อาทิ การสร้างแนวความคิดที่ชี้หรือโน้มน้าวให้ผู้ประกอบการให้เห็น ความสำคัญและศักยภาพการออกแบบเครื่องประดับร่วมสมัย โดยมุ่งยกระดับรูปแบบเครื่องประดับที่แสดงถึง คุณภาพการผลิตแต่ค่าใช้จ่ายต่ำ ด้วยวิธีการพลิกแพลงภูมิปัญญาสู่ทักษะเชิงช่าง หรือ รูปแบบที่เอื้อให้เกิดการ พัฒนาการผลิตระดับบุคลากรที่เป็นตลาดแรงงานมีฝีมือ พร้อมทั้งลดการนำเข้าเครื่องมือ เครื่องจักร เทคโนโลยีทันสมัย และอื่นๆ จากต่างประเทศวิธีการสะท้อนรากฐานที่แสดงถึงวิถีคิด การศึกษา วิชาการ ออกแบบ เอกลักษณ์การผลิตเชิงช่าง และแสดงถึงกระบวนการสร้างสรรค์เครื่องประดับในวิธีการใหม่ๆ ได้แก่ การพยายามค้นหาวิธีการแสดงพลังทางศิลปะไทยซึ่งมักสื่อสารถึงพลวัตรทางอารมณ์อันมีผลต่อผู้สวมใส่ สามารถสร้างความสอดคล้องกับความเป็นไปของสภาพการณ์ในสังคมยุคร่วมสมัยปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

ประเด็นข้างต้นจึงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการปรับปรุงหลักสูตรการออกแบบเครื่องประดับ ซึ่งเป็นผลให้ หลักสูตรบูรณาการรายวิชา หมวดรายวิชาบังคับ คือ รายวิชา 366 314 วิสาหกิจเครื่องประดับ (Jewelry

Entrepreneurship) 3 (1-4-4) และ รายวิชา หมวดวิชาเลือก คือ รายวิชา 366 321 การบริหารธุรกิจด้านการออกแบบเครื่องประดับ 3 (2-2-5) โดยเปลี่ยนเป็น รายวิชา หมวดบังคับ คือ รายวิชา 366 514 วิสาหกิจและธุรกิจเครื่องประดับ (Jewelry Enterprise and Business) 4 (4-2-6), และปรับปรุงรายวิชา หมวดวิชาเลือก 366 327 การศึกษางานเครื่องประดับท้องถิ่นและประเพณีนิยม (Folk, Craft and Traditional Jewelry Study) 3 (1-4-4) เป็นรายวิชา 366 523 การศึกษางานเครื่องประดับท้องถิ่นและประเพณีนิยม (Local and Traditional Jewelry Studies) 3 (2-2-5) อันมีสาระสำคัญที่เข้มข้นกว่าเดิม ซึ่งเดิมมีขอบเขตการศึกษาและรวบรวมข้อมูลด้านรูปแบบ เทคโนโลยีการผลิตเครื่องประดับพื้นบ้าน วัสดุประกอบ และข้อมูลด้านกายภาพอื่นๆ เพื่อวิเคราะห์ประวัติ ความคิด ความเชื่อ และข้อจำกัดด้านนามธรรมที่แฝงอยู่ในงานเครื่องประดับพื้นบ้านและประเพณีนิยมของไทย โดยการปรับปรุงครั้งนี้จักเพิ่มพูนเนื้อหาส่วนของการศึกษาวิถีชีวิต ความคิดอ่าน และกระบวนทัศน์ของผู้คนที่อาศัยอยู่ในสังคมที่แตกต่างกัน

ประเด็นที่สาม เรื่องอนาคตของวงการเครื่องประดับร่วมสมัย

เครื่องประดับหลังสมัยใหม่มีความชัดเจนเป็นอันมาก นับตั้งแต่ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในทศวรรษที่ 70 ที่บรรดาเหล่าศิลปินและนักออกแบบปฏิวัติเครื่องประดับในนิยามใหม่ เครื่องประดับร่วมสมัยจึงไม่ได้จำกัดอยู่แค่กับวัสดุที่ทำให้เครื่องประดับดูตื่นตาตื่นใจอย่างทองคำหรือเพชรอีกต่อไป สิ่งที่สำคัญคือจินตนาการของผู้สร้างสรรค์จักที่จะเปลี่ยนวัสดุพื้นๆ ให้กลายเป็นผลงานศิลปะ ทำให้ศิลปิน นักออกแบบหรือช่างทำเครื่องประดับจึงมีอิสระที่จะสร้างผลงานเพื่อการสร้างสรรค์โดยไม่ต้องคำนึงถึงธรรมเนียมเรื่องความหรูหราที่สืบทอดกันมา และเสริมสร้างหนทางการขยายตัวของเครื่องประดับไปสู่เรื่องหน้าที่การใช้งาน หรือการตลาดราวกับว่าพันธกิจของโลกหลังสมัยใหม่คือ ความต้องการแทนที่สมบัติเก่าแก่ของชนชั้นขุนนางด้วยความธรรมดาของวัฒนธรรมที่ใครๆ ก็เข้าถึงได้ (Popular culture)

แนวคิดในการเปลี่ยนแปลงสังคมหลังสมัยใหม่เริ่มมีผลกระทบต่อราชอาณาจักรไทยเป็นอันมาก มหาวิทยาลัยต่างๆ จึงปฏิรูปการเรียนการสอนและล้วนเติบโตตามแบบอย่างของตะวันตก นับตั้งแต่การใช้หนังสือ ตำรา ในมหาวิทยาลัยต่างๆ และการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยไม่ใช่สถานที่สำหรับอภิสิทธิ์ชนอีกต่อไป เนื่องจากเป็นสถานที่ที่ต้องเปิดกว้างสำหรับทุกคน ก่อนหน้านั้นหลักสูตรเกี่ยวกับเครื่องประดับส่วนใหญ่เน้นเรื่องธุรกิจการค้าและความหรูหรา แต่ตอนนี้มหาวิทยาลัยมองว่าเครื่องประดับเป็นศาสตร์อย่างหนึ่งเหมือนกับทัศนศิลป์หรือวรรณคดี จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่นักศึกษาจำนวนมาก (ซึ่งมาจากกลุ่มคนหลากหลายระดับ) ที่ได้เข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาที่จักออกแบบเครื่องประดับในลักษณะของการปฏิเสธขนบธรรมเนียมเดิมทั้งหมด ส่วนหน้าที่การใช้สอยของผลงานกับแนวคิดของศิลปะสมัยใหม่นั้นหาจุดบรรจบกันได้ยาก เช่นเดียวกับ การจำกัดผลงานหนึ่งชิ้นเพียงเพื่อประโยชน์ใช้สอยนั้นเหมือนการจำกัดว่าศิลปะต้องมีเพื่อศิลปะเท่านั้น ธรรมชาติของศิลปะมีอิสระที่จะสะท้อนความเป็นไปของโลก สถานการณ์ลักษณะนี้กำลังเปลี่ยนไป จุดเปลี่ยนทางความเชื่อที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ทำให้เราเห็นการปฏิวัติหน้าที่ใช้สอยของศิลปะอีกครั้ง ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลังสุนทรียะสัมพันธ์ในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นจากวาทกรรมแห่งการเปลี่ยนโลกศิลปะให้เป็นความธรรมดา คือ การอ่านศิลปะผ่านมุมมองที่มันสัมพันธ์กับผู้ชม ศิลปินไม่ใช่อัจฉริยะที่เผยความจริง

บริสุทธ์อีกต่อไป บทบาทของศิลปินกลับเปลี่ยนเป็นสื่อกลางนำคนจากที่ต่างๆ มารวมกันด้วยวิธีการอันน่าตื่นตาตื่นใจ มันเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ที่จากเดิมศิลปินแสดงผลงานในห้องแสดงงาน แต่ปัจจุบันอาจแสดงผลงานในร้านอาหาร แนวคิดในลักษณะนี้ลดบทบาทของความเคร่งครัดของศิลปะให้น้อยลง เป็นต้น กอปรกับการเปลี่ยนแปลงเมืองการปกครองของราชอาณาจักรไทยก้าวเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยเมื่อ พ.ศ.2475 ส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงในสังคมไทยอย่างมากมาในทุกๆด้าน จากรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่8 ถึงสมัยรัชกาลที่9 จึงเป็นช่วงเวลาที่สังคมไทยเข้าสู่สังคมโลกสากล ไม่ว่าจะเป็น การศึกษา วิทยาการต่าง ๆ รวมถึงเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา มีผลต่อวิถีชีวิตของคนไทยมากยิ่งขึ้นเป็นลำดับ ความก้าวหน้าด้านการติดต่อสื่อสารและคมนาคมระหว่างประเทศต่าง ๆ ทั้งระดับประเทศและระดับต่างประเทศมีความรวดเร็ว ทำให้อิทธิพลของวัฒนธรรมจากกลุ่มประเทศต่าง ๆ ของโลกเกิดการแลกเปลี่ยนถ่ายเท และผสมผสานกันมากขึ้น การเจริญเติบโตทางกายภาพดังกล่าวก่อให้เกิดความหลากหลายในรสนิยมของชนชาติไทย ซึ่งบางกลุ่มอาจนิยมวัฒนธรรมตะวันตก บางกลุ่มอาจนิยมวัฒนธรรมตะวันออก หรือบางกลุ่มยังคงชื่นชมและอนุรักษ์ลักษณะเฉพาะของชนชาติ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนมีผลกระทบต่อวงการการออกแบบของไทยอย่างมาก เฉพาะอย่างยิ่ง การแต่งกายและเครื่องประดับ ความเจริญของยุคนี้มุ่งเน้นเรื่องการผลักดันธุรกิจเครื่องประดับให้พัฒนาเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เนื่องจากเครื่องประดับเป็นอุตสาหกรรมหลักที่สร้างรายได้ให้แก่ประเทศสูงมากและอยู่ในลำดับต้น ธุรกิจจึงเป็นอุตสาหกรรมที่อยู่ในความสนใจในหมู่นักลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทั้งได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลมาโดยตลอด หากพิจารณาถึงความสอดคล้องระหว่างลักษณะของวิถีชีวิตในปัจจุบันกับการแต่งกายลักษณะสากล เราจักเห็นจุดเชื่อมโยงของวิถีชีวิตสมัยใหม่และความเป็นสากลคือ การปรับปรุงรสนิยมของคนในชาติไทย เครื่องประดับเป็นหนึ่งในข้อสังเกต ที่ถูกกระทำให้รูปแบบมีลักษณะเป็นสากล ตอบรับกับรูปแบบการแต่งกายที่ศิวิไลซ์ ซึ่งเครื่องประดับลักษณะไทยประเพณีกลายเป็นที่ไม่นิยมอีกต่อไป กอปรกับราคาของวัสดุที่สูงและช่างฝีมือมีจำนวนลดน้อยลง

สิ่งที่ทำให้เครื่องประดับไทยร่วมสมัยแตกต่างจากชาติอื่น คือ สถาบันที่รับผิดชอบในการผลิตบัณฑิต จักต้องมีแนวทางการเรียนการสอนที่ตึงศักยภาพความคิดสร้างสรรค์และการสร้างลักษณะไทย ดังนั้น มิติทางสุนทรียะและแนวทางการนำเสนอของศิลปะเครื่องประดับหลังสมัยใหม่สามารถประมวลออกมาได้ด้วยวิธีการแตกย่อย โดยหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาการออกแบบเครื่องประดับ ที่แม้จะมีความโดดเด่นเรื่องการออกแบบสร้างสรรค์ และการนำเสนอมิติทางสุนทรียะที่มีการบูรณาการเกี่ยวเนื่องกันระหว่างองค์ความรู้ด้านการออกแบบและการผลิต ดังที่สังคมไทยได้เห็นการแสดงแนวทางการการออกแบบเครื่องประดับไทยร่วมสมัยจากคณาจารย์ภาควิชาและบัณฑิตที่จบการศึกษา ในช่วงระหว่างปีพ.ศ. 2539-ปัจจุบัน ทำให้สังคมไทยมีโอกาสดำเนินผลงานรูปแบบที่ริเริ่มใหม่ๆมากมาย ไม่ว่าจะเป็น เครื่องประดับเป็นตัวแทนความคิด อุปกรณ์สวมใส่ อุปกรณ์เพิ่มเติมในเสื้อผ้า รูปสลักที่สวมใส่ได้ ชุดเสื้อผ้าที่แสดงบนเวทีหรือเครื่องประดับบนเวที ปรากฏการณ์หลังสมัยใหม่ทำให้สังคมการออกแบบแสดงผลตอบรับที่ดี เป็นยุคทองแห่งความเป็นเอกลักษณ์ นักออกแบบ

ไทยรุ่นบุกเบิกมีความเป็นอิสระสมบูรณ์ สร้างสรรค์รูปแบบ วัตถุดิบ เทคนิค การผลิต และความรู้ที่แสดง ความสัมพันธ์ระหว่างเครื่องประดับกับร่างกายได้เป็นอย่างดี

ดังนั้น เพื่อสร้างความเข้มแข็งแก่นาตการศึกษาเครื่องประดับในอนาคต หลักสูตรฯ จำต้องขยายผล การพัฒนาคนด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่เสริมสร้างวัฒนธรรมการเกื้อกูล พัฒนาทักษะอาชีพ เพื่อต่อยอดสู่การ สร้างนวัตกรรมที่เกิดจากการฝึกฝนเป็นความคิดสร้างสรรค์ ปลุกฝังและเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมมีจิตสำนึก และมีความภูมิใจในความเป็นไทย มีระเบียบวินัย มีจิตสาธารณะ คำนึงถึง ประโยชน์ส่วนรวมและยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และใช้ วิชาความรู้เพื่อประกอบอาชีพ เตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมโลก นอกจากนี้ การศึกษาของหลักสูตรฯ ยังมุ่งเน้นอย่างหนักถึงปัจจัยความสำเร็จที่จะทำให้ภาคประชาสังคมเข้มแข็งด้วยกลไกการดำเนินงาน การบริหารจัดการองค์กรภาคประชาสังคมและการเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายตลอดจนการเก็บรวบรวมข้อมูลของภาค ประชาสังคมอย่างเป็นระบบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือระดับพื้นที่ในการพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็งด้วยธรรมชาติของ สาขาวิชา กอปรกับการสร้างนักวิชาการและนักออกแบบเครื่องประดับซึ่งต้องทำการศึกษาปัจจัยทางสังคม ตั้งแต่ระดับมหภาค เพื่อตอบสนองต่อการผลิตและการบริโภคในหน่วยย่อยของสังคม โครงสร้างหลักสูตร และ คุณภาพการสอนที่สอดคล้องกับปณิธานของมหาวิทยาลัยศิลปากร ย่อมทำให้สามารถสร้างมหาบัณฑิตที่เข้าใจ สถานการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม และสามารถสร้างสรรค์หนทางในการพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมไทยใน ทิศทางของแผนยุทธศาสตร์ที่กล่าวไปแล้วข้างต้น หากสิ่งสำคัญที่สุด คือ เนื้อหาสาระของเครื่องประดับร่วม สมัยสากลปัจจุบันทำให้นักศึกษาและผู้สร้างสรรคหรือผู้เสพเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ความสัมพันธ์ระหว่างกัน สามารถสื่อสารถึงความลึกซึ้งของความหมายภายในวัตถุชิ้นนั้นกับร่างกายอย่างละเอียดละไม เครื่องประดับ ร่วมสมัยมีประโยชน์ต่อความรู้สึกรับรู้อันแสดงถึงคุณค่าของสังคมวัฒนธรรมทั่วโลก และเนื้อหาสาระที่เกิดขึ้น จากแนวคิดของศิลปินหรือนักออกแบบเครื่องประดับ ส่งเสริมคุณค่าที่เป็นเอกภาพต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้การปรับปรุงรายวิชาต่างๆจึงมีเป้าหมายด้านการพัฒนาสติปัญญาที่ลุ่มลึก อาจหมายถึงปรากฏการณ์ จากสังคม จิตวิทยา หรือทฤษฎีอื่นๆ นอกเหนือไปจากคุณสมบัติด้านกายภาพมากขึ้น และสุนทรียะของ เครื่องประดับร่วมสมัยไม่อาจดำรงอยู่ได้หากไม่มีรากฐานทางประวัติศาสตร์และขนบธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องกับ วัตถุดิบ กระบวนการผลิต การสวมใส่ และการตกแต่ง

ประเด็นข้างต้นจึงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการปรับปรุงหลักสูตรการออกแบบเครื่องประดับ ซึ่งเป็นผลให้ หลักสูตรฯจึงปรับปรุงเป็นรายวิชา 366 516 วัฒนธรรมทัศนาศิลปะ (Cultural Vista) 2 หน่วยกิต เพื่อเสริมสร้าง ความสำคัญของการออกแบบกับวัฒนธรรมที่มีอยู่หลากหลายในโลกยุคปัจจุบัน และยกเลิก หมวดวิชาเลือก ได้แก่ รายวิชา 366 323 การออกแบบเครื่องประดับขั้นสูง (Advance Jewelry Design) 3 (1-4-4), 366 324 การถักทอและงานลูกปัดขั้นสูง (Advance Weaving and Bead Works) 3 (1-4-4) โดยเปลี่ยนเป็น รายวิชา 366 522 ทฤษฎีและมโนคติของเครื่องประดับร่วมสมัย (Theory and Conceptual ideas of Contemporary Jewelry) 3 (2-2-5) ควบคู่ไปกับการปรับปรุงเป็นรายวิชา 366 524 เทคโนโลยีเกี่ยวกับการ สร้างสรรค์ (Technology and Creativity) 3 (2-2-5) ที่มีเนื้อหาเน้นการศึกษาเทคโนโลยี สภาพการณ์ แนวคิดที่มีผลต่อการสร้างสรรค์งานในรูปแบบหรือวิธีที่แตกต่าง และทันต่อยุคสมัย ซึ่งหลักสูตรฯที่ได้รับการ ปรับปรุงมีความคาดหวังว่าจักสามารถผลิตบัณฑิตที่มีความคิดสร้างสรรค์องค์ความรู้ในการพัฒนาด้านความคิด ของตนเองไปสู่การออกแบบสาขาเครื่องประดับในประเทศไทย สามารถต่อยอดปรัชญาทางวัฒนธรรมและ

พัฒนาองค์ความรู้ด้านการออกแบบ และมีความสำคัญต่อการนำมาเผยแพร่เป็นองค์ความรู้เพื่อเตรียมความพร้อมแก่วงการเครื่องประดับไทย ให้ขยายผลการสร้างสรรค์สู่วงการร่วมสมัยสากลต่อไปในภายภาคหน้า ทั้งนี้ การใช้ความรู้ด้านการออกแบบสร้างสรรค์ดังกล่าวจักสามารถเสริมสร้างโครงสร้างด้านสังคม รวมถึงมีศักยภาพในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของราชอาณาจักรไทยในอนาคต ให้มีความเจริญเติบโตและรุ่งเรืองอย่างยั่งยืนได้อย่างแน่นอน

แผนการรับนักศึกษาในระยะ 5 ปี

รายการ	จำนวนนักศึกษาแต่ละปีการศึกษา				
	ปี 2554	ปี 2555	ปี 2556	ปี 2557	ปี 2558
ตามแผน	15	15	15	15	15
เข้าศึกษาจริง	16	11	5	11	10

(ง.) คำสั่งแต่งตั้งอนุกรรมการพิจารณาหลักสูตร

คำสั่งมหาวิทยาลัยศิลปากร

ที่ 1818 /2558

เรื่อง แต่งตั้งคณะอนุกรรมการพิจารณาหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2558) บัณฑิตวิทยาลัย

เพื่อให้การพิจารณาหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2558) บัณฑิตวิทยาลัย ดำเนินการไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ จึงแต่งตั้งคณะอนุกรรมการพิจารณาหลักสูตรดังกล่าวโดยประกอบด้วยผู้มียรายชื่อต่อไปนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา ชูวงศ์	อนุกรรมการ
2. หม่อมหลวงคชาทอง ทองใหญ่	อนุกรรมการ
3. นางสาวเจน รสเซลล์	อนุกรรมการ
4. อาจารย์ทัศนัฐรสง ศรีกุลกรณ	อนุกรรมการ
5. อาจารย์ ดร. ปฐมภรณ์ ประพิศพงศวานิช	อนุกรรมการ
6. รองศาสตราจารย์ ดร. สุภาวี ศิรินครภรณ์	อนุกรรมการและเลขานุการ

คณะอนุกรรมการมีหน้าที่พิจารณารายละเอียด และความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ให้เป็นไปตามมาตรฐานในเชิงวิชาการ รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการกลั่นกรองหลักสูตร และให้คณะอนุกรรมการเป็นผู้เลือกประธานในที่ประชุม

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 11 พฤศจิกายน 2558 เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 3 ธันวาคม พ.ศ. 2558

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยชาญ ถาวรเวช)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยศิลปากร

(จ.) ตารางเปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างหลักสูตรเดิมกับหลักสูตรปรับปรุง

(1) โครงสร้างของหลักสูตร

โครงสร้างหลักสูตรเดิม	โครงสร้างหลักสูตรปรับปรุง
แผน ก แบบ ก 2 รายวิชาบังคับทั่วไป 6 หน่วยกิต รายวิชาบังคับ 16 หน่วยกิต รายวิชาเลือก ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต วิทยานิพนธ์ มีค่าเทียบเท่า 12 หน่วยกิต รวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 40 หน่วยกิต	แผน ก แบบ ก 2 รายวิชาบังคับ 22 หน่วยกิต รายวิชาเลือก ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต วิทยานิพนธ์ มีค่าเทียบเท่า 12 หน่วยกิต รวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 40 หน่วยกิต

(2) รายวิชาในหลักสูตร

หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ (หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2553)	หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559)
1. หมวดวิชาบังคับทั่วไป จำนวน 6 หน่วยกิต ประกอบด้วยรายวิชาดังต่อไปนี้ ● 360 301 วิธีการวิจัยสำหรับนักออกแบบ (Research Methodology for Designers) 2 (2-0-4) ● 360 302 ประวัติศาสตร์ศิลป์สำหรับนักออกแบบ (Art History for Designers) 2 (2-0-4) ● 360 303 สุนทรียศาสตร์สำหรับนักออกแบบ(Aesthetics for Designers) 2 (2-0-4)	1. ยกเลิกหมวดวิชาบังคับทั่วไป จำนวน 6 หน่วยกิต แต่ปรับปรุงเนื้อหาสาระของรายวิชาทั้งสาม ให้มีความกระชับ เข้าใจง่าย โดยบูรณาการกับรายวิชาหมวดวิชาบังคับ (เดิม) จำนวน 3 รายวิชา ที่มีเนื้อหาสอดคล้อง เพื่อลดความซ้ำซ้อนและสร้างความเป็นเอกภาพของแต่ละรายวิชาภายในหลักสูตรฯ ดังต่อไปนี้ ● 360 301 วิธีการวิจัยสำหรับนักออกแบบ (Research Methodology for Designers) 2 (2-0-4) บูรณาการร่วมกับรายวิชา 366 313 การออกแบบ แนวคิดเชิงนวัตกรรม (Innovative Thinking Design) 3 (2-2-5) ● 360 302 ประวัติศาสตร์ศิลป์สำหรับนักออกแบบ (Art History for Designers) 2 (2-0-4) บูรณาการร่วมกับรายวิชา 366 311มนุษยศาสตร์ ปรัชญา และนวัตกรรมแห่งเครื่องประดับ (Humanities, Philosophy and Innovative Jewelry) 3 (2-2-5) ● 360 303 สุนทรียศาสตร์สำหรับนักออกแบบ(Aesthetics for Designers) 2 (2-0-4) บูรณาการร่วมกับรายวิชา 366

	311มนุษยศาสตร์ ปรัชญา และนวัตกรรม แห่งเครื่องประดับ (Humanities, Philosophy and Innovative Jewelry) 3 (2-2-5)
หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ (หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2553)	หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559)
2. ปรับปรุงเนื้อหาสาระ เปลี่ยนชื่อ และจำนวนหน่วย กิตของรายวิชา หมวดวิชาบังคับ ทั้ง 3 วิชา ได้แก่ - รายวิชา 366 311 มนุษยศาสตร์ ปรัชญา และนวัตกรรมแห่งเครื่องประดับ (Humanities, Philosophy and Innovative Jewelry) 3 (2-2-5) - รายวิชา 366 313 การออกแบบแนวคิด เชิงนวัตกรรม (Innovative Thinking Design) 3 (2-2-5)	2. รายวิชาหมวดวิชาบังคับ จำนวน 2 รายวิชา ได้แก่ - รายวิชา 366 511 มานุษยวิทยาและ สุนทรียศาสตร์เครื่องประดับ (Humanities and Aesthetics Jewelry) 4 (3-3-6) - รายวิชา 366 512 วิธีวิจัยและการ ออกแบบแนวคิดเชิงนวัตกรรม (Research Methodologies and Cultural Concepts Design) 4 (3-3-6)
3. บูรณาการรายวิชา หมวดรายวิชาบังคับ คือ รายวิชา 366 314 วิสาหกิจเครื่องประดับ (Jewelry Entrepreneurship) 3 (1-4-4) และ รายวิชา หมวดวิชาเลือก คือ รายวิชา 366 321 การบริหารธุรกิจด้านการออกแบบเครื่องประดับ 3 (2-2-5) เพื่อลดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชา	3. บูรณาการรายวิชาและเปลี่ยนเป็น รายวิชา หมวด บังคับ คือ รายวิชา 366 514 วิสาหกิจและธุรกิจ เครื่องประดับ (Jewelry Enterprise and Business) 4 (3-3-6)
4. เพิ่มเนื้อหาสาระสำคัญของรายวิชา หมวดวิชา บังคับ คือ รายวิชา 366 316 วัฒนธรรมทัศน (Cultural Vista) จากเดิม 1 หน่วยกิต และไม่มีการ วัดผล	4. ปรับปรุงเป็นรายวิชา 366 516 วัฒนธรรมทัศน (Cultural Vista) 2 หน่วยกิต เพื่อเสริมสร้าง ความสำคัญของการออกแบบกับวัฒนธรรมที่มีอยู่ หลากหลายในโลกยุคปัจจุบัน
5. ยกเลิก หมวดวิชาเลือก ได้แก่ รายวิชา 366 323 การออกแบบเครื่องประดับขั้นสูง (Advance Jewelry Design) 3 (1-4-4), 366 324 การถักทอ และงานลูกปัดขั้นสูง (Advance Weaving and Bead Works) 3 (1-4-4)	5. เปลี่ยนเป็นรายวิชา 366 522 ทฤษฎีและมน ของเครื่องประดับร่วมสมัย (Theory and Conceptual ideas of Contemporary Jewelry) 3 (2-2-5) เนื่องจากวงการออกแบบ เครื่องประดับสากลปัจจุบัน ขยายขอบเขตและ รูปแบบของเครื่องประดับในทิศทางใหม่ๆ วงการให้ ความสำคัญกับการออกแบบเครื่องประดับร่วมสมัย มากขึ้น เนื่องจาก เครื่องประดับร่วมสมัยไม่ได้สร้าง คุณค่าด้านความสวยงามเพียงอย่างเดียว หากแต่นัก ออกแบบพยายามใส่แนวความคิดที่เกี่ยวกับการ วิพากษ์สังคมและนำเสนอวัฒนธรรมวัสดุ

6. บรูณาการและปรับปรุงรายวิชา หมวดวิชาเลือก ได้แก่ 366 322 การออกแบบโลหะภัณฑ์ขั้นสูง (Advance Metal Design) 3 (1-4-4), 366 326 ศิลปะและการออกแบบเครื่องภาชนะโลหะ (Metal Container Art and Design) 3 (1-4-4)	6.ปรับปรุงเป็นรายวิชา 366 521 การออกแบบโลหะ (Metal Design) เพื่อสร้างความชัดเจนขององค์ความรู้และการปฏิบัติการขึ้นรูปโลหะภัณฑ์
7. ปรับปรุงรายวิชา หมวดวิชาเลือก 366 327 การศึกษางานเครื่องประดับท้องถิ่นและประเพณีนิยม (Folk, Craft and Traditional Jewelry Study) 3 (1-4-4)	7. ปรับปรุงเป็นรายวิชา 366 523 การศึกษางานเครื่องประดับท้องถิ่นและประเพณีนิยม (Local and Traditional Jewelry Studies) 3 (2-2-5) ที่มีเนื้อหามุ่งเน้นการศึกษาวิถีชีวิต ความคิดอ่าน และกระบวนการทัศน์ของผู้คนที่อาศัยอยู่ในสังคมที่แตกต่างกัน
หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ (หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2553)	หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2559)
8. ปรับปรุงรายวิชา หมวดวิชาเลือก 366 325 เทคโนโลยีเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ (Creative Manufacturing Technology) 3 (1-4-4)	8. ปรับปรุงเป็นรายวิชา 366 524 เทคโนโลยีเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ (Technology and Creativity) 3 (2-2-5) ที่มีเนื้อหามุ่งเน้นการศึกษาเทคโนโลยี สภาพการณ์ แนวคิดที่มีผลต่อการสร้างสรรค์งานในรูปแบบหรือวิธีที่แตกต่าง และทันต่อยุคสมัย
9. ยกเลิกรายวิชา 366 308 ภาษาอังกฤษสำหรับนักออกแบบ 2 (2-0-4)	9.แนะนำให้นักศึกษาสอบวัดผลภาษาอังกฤษระดับสากลแทน เนื่องจากการวัดผลที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในทางที่กว้างขวางได้มากกว่า เช่น IELTS, TOFEL เป็นต้น